

Giới thiệu Lạc Lối Giữa Danh Vọng

Lôi Dực cảm thấy Tư Duệ là một cô gái đầy mưu kế câu dẫn đàn ông, bên ngoài anh coi thường cô, nhưng trong lòng lại gào thét muốn cô...

Trích đoạn:

- Để tôi xem xem xương cốt của em cứng đến mức nào.

Người đàn ông ghi chặt lấy cô gái đang thống khổ ý loạn tình mê, mạnh mẽ ấn người cô hạ xuống thứ cứng rắn nam tính tượng trưng cho đàn ông đang đứng thẳng của mình.

Tư Duệ bị ức hiếp không tránh khỏi cảm thấy uất ức, hai đĩnh tuyết son trắng như sữa bị phai bầy trước mặt hấn động đưa không ngừng theo tiết tấu. Càng làm cho sắc mặt cô trở nên hồng hào ửng đỏ vì ngại ngùng.

- Tôi ghét ông! Ghét ông...

Lôi Dực dường như không thể dừng lại hành động của mình, sự kích thích cùng cực này khiến cho hấn muốn phát điên. Chưa bao giờ anh muốn người con gái nào nhiều đến vậy.

- Chẳng phải em có rất nhiều chiêu trò sao? Bây giờ tốt nhất vận dụng ra hết đi, tôi đang chờ ném trái từng cái một đây.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

- Để tôi xem xem xương cốt của em cứng đến mức nào.

Người đàn ông ghi chặt lấy cô gái đang thống khổ ý loạn tình mê, mạnh mẽ ấn người cô hạ xuống thứ cứng rắn nam tính tượng trưng cho đàn ông đang đứng thẳng của mình.

Tư Duệ bị ức hiếp không tránh khỏi cảm thấy uất ức, hai đĩnh tuyết son trắng như sữa bị phai bầy trước mặt hấn động đưa không ngừng theo tiết tấu. Càng làm cho sắc mặt cô trở nên hồng hào ửng đỏ vì ngại ngùng.

- Tôi ghét ông! Ghét ông...

Lôi Dực dường như không thể dừng lại hành động của mình, sự kích thích cùng cực này khiến cho hấn muốn phát điên. Chưa bao giờ anh muốn người con gái nào nhiều đến vậy.

- Chẳng phải em có rất nhiều chiêu trò sao? Bây giờ tốt nhất vận dụng ra hết đi, tôi đang chờ ném trái từng cái một đây.

Thân phận của cô và hấn vốn từ đầu đã khác biệt, 1 diễn viên nữ mới tốt nghiệp có thực lực nhưng không có hậu thuẫn như cô sẽ khó tránh khỏi bị vùi dập dưới đáy của nghề. Bao nhiêu vai diễn tốt đẹp cô cố gắng đến mức nào cũng không thể có được dù có tài giỏi đến đâu.

Cho đến một ngày cô gặp được hấn.

Nhân vật vừa có tiếng nói vừa có quyền lực, là kẻ đứng trên đỉnh cao nhìn xuống. Chỉ cần một cái phất tay, thì những người thấp cổ bé họng như cô đành ngậm ngùi quỳ xuống.

- Tôi sẽ biến em trở thành một đại minh tinh, chỉ cần em đồng ý theo tôi.

Tư Duệ từ trước đến nay luôn khinh bỉ những việc làm như nhận kim chủ bất chấp bán thân để leo lên cao giống những đồng nghiệp của mình.

Đó là lý do người vừa có tài vừa có sắc như cô được bao nhiêu kẻ có tiền tài mời gọi cũng nhất quyết giữ mình trong sạch.

Đỗ Tư Duệ ngẩng cao đầu nhìn hấn.

- Tôi không phải hạng người mà ông cần.

Người trước mặt liếc một lượt từ đầu đến chân của cô, đôi mắt thâm sâu từ từ lóe lên hứng thú bằng cái nhếch môi mỉa mai. Hấn đặt tay lên thành sofa,

mỗi nhà ra làn khói xì gà sang trọng.

- Vậy hãy trở thành hạng người mà tôi cần. Bởi vì yêu cầu của tôi em chỉ được phép đồng ý, chứ không có quyền từ chối.

Hắn kéo gần khoảng cách sát bên cô, đầu hạ thấp thủ thi bên tai Tư Duệ.

- Tôi nắm trong tay tất cả thông tin của em. Gia cảnh khó khăn luôn túng thiếu, người mẹ bệnh tật đang nằm trong bệnh viện. Em chỉ vì muốn làm bông hoa thanh cao giữa đám bùn lầy mà chấp nhận mất đi người thân của mình sao?

Phong thái cao ngạo cùng vẻ ngoài đạo mạo thế này, vốn không phải là nên có của một người có nhân cách rề tiền thối nát như hắn.

Năm đó Tư Duệ 23 tuổi, Lôi Dục hơn cô 18 tuổi.

Kẻ nắm trong tay quyền định đoạt số phận của người khác, cô trở thành quân cờ trong tay hắn, đúng thật là một bước lên mây. Tiếng tăm vang xa khắp mọi nơi, bao nhiêu hợp đồng quy mô lớn luôn sẵn sàng chờ chữ ký.

Suốt quãng thời gian đó cô vẫn luôn thắc mắc, vì sao lại là cô?

Bởi trái với tất cả những suy nghĩ của Tư Duệ, suốt thời gian nâng đỡ Lôi Dục không hề đòi hỏi cô bất kỳ thứ gì. Ngay cả những việc tẻ nhạt mà cô có thể nghĩ đến cũng không hề có.

Chỉ có một lần duy nhất Lôi Dục đi quá giới hạn của mình.

Đêm tối hắn làm càn xông thẳng vào nhà riêng hai tay ghì lấy Tư Duệ cắn vào chiếc cổ trắng ngần của cô gái mà tức giận ra lệnh.

- Sau này không được phép tự ý nhận những vai diễn có cảnh thân mật với nam diễn viên như vậy nữa. Ngày mai tôi lập tức cho người gỡ bỏ đoàn làm phim bên kia.

Hơi thở mang theo mùi rượu thượng hạng cùng sự nóng bức khát cầu.

- Lôi Dục ông đừng quá đáng, việc nhận hợp đồng như thế nào là quyền tự do của diễn viên. Ông không đồng ý tài trợ có thể rút khỏi dự án, tự tôi sẽ tìm người tài trợ cho vai diễn lần này.

Dưới ánh đèn phòng mờ nhạt, đôi mắt cô gái xinh đẹp lấp lánh như những vì sao. Trong thoáng chốc như chứa đựng tất cả hình ảnh của người đàn ông trước mặt. Vô cùng quật cường cùng giận dữ.

- Em đừng cảm thấy tôi yêu thương nuông chiều em, em càng lúc càng quá quắt. Nói với em trước là bởi vì tôi xem trọng em, chứ không phải để xin ý kiến của em.

- Em nghĩ nếu tôi không đồng ý, ở trong toàn bộ cái giới này có bất kỳ ekip hay đạo diễn nào dám bấm máy quay cho em à?

- Ông..

- Em thừa biết tôi để mắt đến em, tôi chưa đụng vào em không phải bởi vì tôi không có dục vọng. Mà là cho em thời gian tiếp nhận tôi.

Tư Duệ cười thê lương nắm lại nắm tay của mình. Ông ta hà tất phải làm vậy, Lôi Dục hưởng quyền lợi của mình, cô mới có cảm giác không ai nợ ai.

- Từ lúc bắt đầu nhận lời ký vào bản hợp đồng kia tôi đã sớm biết kết cục, cũng đã chấp nhận mất đi lòng tự trọng của mình. 1 năm nay tôi là người của ông, thân thể và danh tiếng. Nhưng trái tim vĩnh viễn sẽ không nằm trong số đó.

- Cơ thể của em tôi chưa nếm thử, hiện tại cũng sẽ không cưỡng đoạt em. Nhưng nếu em dám đem mình giao mình cho thằng đàn ông nào khác. Tôi sẽ bóp nát trái tim em.

Ánh mắt đỏ ngầu tựa như loài lang sói khát máu, là một dạng khí thế bức người khiến cho người khác sợ hãi. Trong đêm tối càng tăng thêm sự nguy hiểm.

- Trước khi tôi mất hết nhẫn nại và nhân nhượng em, em đừng chọc giận tôi.

- Em tìm cái này phải không?

Lôi Dục nhích môi nhìn cô gái đang loay hoay trong đồng tài liệu ở phòng riêng của hắn.

- Vậy mà lúc này tôi không tin lời của bọn họ, còn đánh một đứa bị thương phải nhập viện. Hóa ra từ trước đến nay biểu hiện dịu dàng nhu thuận với tôi đều là vở kịch do em dựng ra cả.

- Tôi đào tạo thật tốt, có được một diễn viên giỏi như em đúng là may mắn của kim chủ như tôi.

Đôi mày giống như lưỡi kiếm chau lại, lời nói của hắn rít qua kẽ môi như đang cố gắng kìm nén tâm tình phần nộ.

- Tôi thất vọng cuộc bọn chúng đã hứa cho em cái gì để em đồng ý trộm hồ sơ mật có thể hại tôi thân bại danh liệt mất hết tất cả này đây.

Cơ thể cô dường như vì giọng nói lạnh lẽo kia làm cho đông cứng lại tại chỗ, Tư Duệ cố gắng hít 1 hơi thật sâu bình tâm lại nỗi sợ hãi đang cuộn cuộn trong lòng.

Cô đi theo hắn được 2 năm, cũng đã từng nhìn thấy cái giá của những kẻ phản bội hắn phải trả là như thế nào.

Cũng đã từng được lĩnh giáo người đàn ông trước mặt cô có bao nhiêu nguy hiểm.

- Đây thực sự là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời em. Em khiến tôi mất hết tất cả lòng thương xót đối với em rồi.

Hắn từ từ tiến lại phía trước, vươn ngón tay thon dài rắn chắc của mình nâng cằm cô lên.

Sự cuồng nộ khiến cho con người hoàn toàn biến chất.

Tiếng vải quần áo bị xé nát hòa cùng với tiếng la hét của cô gái đáng thương.

—
- Ghét ông! Ghét ông..

Hắn cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ hồng của cô gái mà mút, chốc lát lại cắn phá như đang trừng phạt cô.

- Được! Cho em ghét tôi, em ghét chết tôi thì tôi cũng không thương em nữa.

Tiếng thở dốc của người đàn ông vô cùng mãnh liệt, trong sự mạnh bạo còn có cả thỏa mãn. Không khí vô cùng nóng bức và cao trào.

Thời gian dài đằng đẵng trôi qua, hắn vất kiệt sức cô gái nhỏ. Phá đi sự trong trắng của cô, khiến thân thể mỹ miều của Tư Duệ tràn ngập dấu vết ân ái chói mắt.

Cho đến khi cô hoàn toàn ngất lịm.

- Tại sao vậy? Tại sao lại lợi dụng anh?

Trong đêm tối giọng thì thảo của đàn ông vô cùng khỗ sở.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thức dậy với hạ thân đau nhức như muốn nứt ra, Tư Duệ phát hiện đã là trưa ngày hôm sau mất rồi. Cơ thể không một mảnh vải che thân của cô là minh chứng thiết thực nhất cho thấy chuyện điên cuồng đêm qua.

Nhớ lại những giây phút nằm trong lòng hắn cô không khỏi đỏ mặt, Lôi Dực chưa từng tức giận đến như vậy với cô. Đêm hôm qua sức lực cường hãn của hắn thật sự dày vò cô đến như muốn chết đi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tư Duệ cô còn sống giờ phút này đã là một kỳ tích lớn rồi.

Đánh liều làm chuyện phản bội như vậy cô đã biết rõ kết quả của mình. Nhưng điều kỳ lạ nhất là cô không giống như những kẻ trước đây đã từng được thấy khi bị hắn trừng phạt. Không còn đường lui, chết không nhắm mắt...

Tiếng động lớn ngoài cửa khiến cho cô chú ý, một nữ giúp việc nhanh nhẹn cầm một cái khay thức ăn bước vào.

- Đồ tiểu thư! Buổi sáng cô vẫn chưa ăn gì. Ông chủ có căn dặn khi nào cô tỉnh lại sẽ cho người mang thức ăn vào cho cô.

Tư Duệ nhếch môi nhìn tô cháo nghi ngút khói kia, gương mặt lạnh lùng trả lời.

- Sao vậy, ân huệ cuối cùng dành cho tôi à?

Với một con người tàn độc như Lôi Dực, cho người khác chết bằng một liều thuốc độc đã là nhân từ lắm rồi.

- Tiểu thư! Cô nói gì vậy tôi thật sự không hiểu.

Cô hầu gái kia trở mắt nhìn cô, không hiểu điều gì đã đành, chỉ còn thăm cầu mong trong lòng vị tiểu thư này mau mau ăn hết cháo để cô ta hoàn thành nhiệm vụ đã được giao cho.

- Cô lấy giúp tôi một bộ quần áo, tôi muốn ra ngoài.

- Chuyện này!

Thật sự vô cùng khó xử, cô ta chỉ được dặn mang thức ăn vào. Chứ không có nghe nói là làm theo những điều mà tiểu thư sai bảo.

- Sao vậy? Ông ta không cho phép tôi ra ngoài à?

Quả là không nằm ngoài dự đoán của cô, hẳn làm sao dễ dàng tha cho kẻ phản bội như vậy. Cô đừng nghĩ đến chuyện tự do.

- Tiểu thư à cô đừng làm khó tôi nữa, tôi xin cô mau ăn cháo đi.

Tư Duệ cười trào phúng nhìn về phía cửa chính, chắc là ở bên ngoài không có dưới 3 người vệ sĩ canh gác 24/24 đâu nhỉ.

- Được! Tôi ăn.

Cầm bát cháo kia bằng hai tay đưa lên môi, hành động của cô không khỏi khiến cho hầu gái kia kinh hãi.

- Tiểu thư à! Nóng lắm

Cô ta khuấy nguội một chút, vẫn còn rất nóng mà.

Đôi môi nhỏ nhắn của Tư Duệ đã đỏ càng đỏ hơn, nhưng cô không có biểu hiện gì cho việc đau đớn cả. Vẫn vô cùng điềm nhiên đặt tô cháo lại khay thức ăn.

- Nói với ông chủ của các người, muốn nuôi sủng vật cũng được. Nhưng mà trước tiên đưa cho tôi thuốc tránh thai.

—

- Cô ấy nói như vậy sao?

Lôi Dực đập tắt điếu xì gà đã cháy hơn một nửa trên tay, đôi đồng tử thâm sâu co lại. Đúng là từ trước đến bây giờ, chỉ có cô gái này dám có lá gan chọc giận hắn.

- Hết chuyện của cô rồi ra ngoài đi.

Yết hầu của hắn chuyển động lên xuống, gương mặt góc cạnh cùng nghiêm nghị biểu thị cho vẻ ngoài vô cùng anh tuấn.

Trời sinh mang bản tính thâm trầm, trước giờ trường hợp này hẳn là gặp lần đầu tiên.

Nhưng liệu cô gái trong căn phòng đó có biết rằng, bởi vì đối phương là cô cho nên mới được toàn mạng mà buông lời thách thức hắn như bây giờ. Đối lại là kẻ khác không biết xác đã tha phương nơi nào.

Cũng là bởi vì trước đây hắn quá nuông chiều cô mới cho cô sự lớn mật như vậy.

Nhưng muốn đấu với hắn cô không đủ sức, vĩnh viễn cũng không đủ sức.

—

- Lôi Dực ông là tên khốn! Ông mau vào đây ngay cho tôi.

Hầu như tất cả những vật dụng trong phòng có thể đập được cô đều phá nát cả rồi.

Bị nhốt suốt một tuần lễ một người bình thường cũng có thể phát điên.

- Em quậy đủ chưa?

Cánh cửa mở ra, hắn nghiêng đầu né tránh chiếc gối trắng chuẩn bị bay đến.

- Cuối cùng cũng chịu lộ mặt ra à? Tôi còn tưởng ông định làm con rùa rúc đầu mãi chứ.

- Máy ngày qua em nôn nóng gặp tôi như vậy. Là bởi vì nhớ tôi sao?

Hắn cong môi nhìn cô, tuy rằng nhút nhát cử động của Tư Duệ qua camera được đặt trong căn phòng hắn đều quan sát được hết. Nhưng nhìn người thật như thế này vẫn là tốt hơn, hắn thừa nhận hắn cũng nhớ cô đến phát điên rồi.

- Ông đừng có nói mấy câu buồn nôn đó với tôi. Mau thả tôi ra...

- Em muốn ra ngoài để làm gì?

- Đó không phải là chuyện của ông.

Lòng cô nóng như lửa đốt, nếu không mau đến điểm hẹn gặp bọn người kia thương lượng. Cô sợ sẽ có chuyện chẳng lành. Hôm nay đã là ngày cuối cùng trong thỏa thuận.

- Bọn nó đều bị vứt xuống biển hết rồi, chẳng lẽ em muốn xuống biển tìm sao?

Lôi Dực thông thả tiến đến ghế ngồi, chân bắt chéo gác tay lên thành ghế. Dáng ngồi thể hiện khí thế vương giả khó ai bì kịp.

- Ông..

- Cái chuyện ngu xuẩn như vậy em nghĩ sẽ giấu được tôi bao lâu? Chẳng em trai ngu ngốc của nhà em rơi vào tay ai chẳng rơi lại rơi thẳng vào công ty Thiên Minh đối đầu với tôi. Bọn nó biết tôi sủng em nên dựa vào việc em có thể dễ dàng vào nhà tôi mà trục lợi. Đúng là bọn người ngu ngốc làm việc với nhau, toàn làm ra những chuyện ngu ngốc.

Hắn khinh bỉ liếc mắt nhìn cô, trước đây hắn còn đánh giá cao sự thông minh của cô gái này đấy.

- Sự ngu xuẩn của bọn chúng là nghĩ rằng sẽ dựa vào em mà lật đổ được tôi, còn sự ngu xuẩn của em chính là đã giấu giếm tôi.

Hắn đột ngột ngồi thẳng người vậy, ánh mắt nguy hiểm bao quát toàn bộ như khóa chặt cô lại bên trong.

- Cái gì ông cũng biết, an nguy của người khác chỉ giống như trò tiêu khiển của ông thôi.

Quay đầu tránh đi, chẳng hiểu vì sao lúc này trong lòng cô dâng lên sự chua xót.

- Vậy nên em vì an nguy của em trai mình mà chấp nhận yêu cầu của bọn chúng. Chấp nhận việc tôi có thể ra hầu tòa. Em có biết mức độ quan trọng của việc này không? Há?

Hắn giữ lấy hai bả vai mảnh khảnh của cô, sự quật cường của cô khiến cho Lôi Dực vô cùng phẫn nộ. Hắn ở trong lòng cô không hề có chút ý nghĩa nào sao?

Cơ thể bị bóp lấy, Tư Duệ ngược đôi mắt điềm tĩnh nhìn hắn, bình tĩnh đến đáng sợ.

- Ông lại muốn cưỡng bức tôi sao? Được thôi... Không cho tôi uống thuốc thì đeo bao vào.

Khoảng lặng cùng không khí căng thẳng bao trùm lấy căn phòng. Lôi Dực giống như một con mãnh thú nhìn con mồi như miếng thịt ngon trong móng vuốt.

- Sao thế? Không muốn mang thai con của tôi à?

Hắn nhếch mép, dư vị cực khoái đêm hôm ấy thật sự là khiến hắn không thể nào quên.

- Là do lo sợ có thai rồi không đi diễn được hay là do em chê tôi già không xứng với em?

Lôi Dực tham lam hít lấy mùi hương trên tóc cô, cảm giác này vô cùng kích thích.

- Ông bị điên sao? Việc tôi mất tích cả tuần qua chưa đủ tạo scandal, ông còn muốn có thêm việc động trời đó?

- Tôi không phải đơn giản chỉ là muốn có scandal, mà là muốn có con.

Trước giờ phạm là việc gì người khác không muốn, hắn lại càng phải làm cho bằng được.

- Muốn thì tìm người khác phối hợp với ông, tôi không có hứng thú đâu.

- Chậc chậc! Duệ nhi, em nghĩ sẽ còn giống như trước đây. Tôi cũng chiều xem trọng ý kiến của em à?

Hắn tặc lưỡi siết lấy chiếc eo thon thả của cô.

- Em đừng quên rằng tôi là kim chủ của em. Mạng của cả nhà em cũng nằm trong tay tôi.
- Tôi muốn làm em có thai, em phải ngoan ngoãn nằm yên cho tôi chơi đến khi tôi thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

- Ông! Đê tiện...

- Ra là em mới chỉ vừa biết tôi đê tiện thôi sao?

Hắn càng lúc càng áp sát cô hơn, hơi thở nóng bỏng phả lên gáy Tư Duệ.

- Chuyện thân mật nhất cũng đã cùng làm qua rồi, em xem nếu như còn giữ khoảng cách với tôi như lúc trước có phải là không nên không?

Ánh mắt của cô toát nên vẻ bất bình, nhưng dường như không có lý do phản bác nên chỉ đành bắt mắt mà trừng nhìn Lôi Dục.

- Tôi sẽ không sinh con với ông, tuyệt đối không.

- Sao em chắc chắn đến như vậy? Người nắm quyền quyết định là tôi cơ mà.

- Tôi và ông có cách biệt quá lớn, chúng ta không cùng một thế giới không cùng một quan điểm. Nếu như có sự ràng buộc sẽ chỉ khiến cho đôi bên khó xử mà thôi.

Người đàn ông này rốt cuộc đang toan tính gì? Đê tiện tại được trong thế giới người ăn người này cô bắt buộc phải có suy nghĩ không được phép đơn thuần và lương thiện. Có phải bởi vì hắn quá nguy hiểm hay không, đứng ở vị trí quá cao quá lâu, vậy nên không chỉ cô mà bất kỳ ai cũng không thể nhìn thấu được hắn, sao lớp vỏ bọc đạo mạo đó là những suy tính đáng sợ gì nữa đây.

- Cách biệt quá lớn! Em đang nói về tuổi tác của chúng ta sao? Nói cũng phải, em chỉ đáng tuổi con gái tôi thôi đấy. Nhưng dù gì cũng đã nằm dưới thân tôi rồi, em nói xem nếu người nhà em, đặc biệt là người mẹ bệnh tật kia nếu biết em lên giường cùng với một người đàn ông đáng tuổi cha mình thì sẽ như thế nào?

Hắn hung ác nhìn chằm chằm cô, nghĩ đến việc cô gái này xem an nguy và danh dự của hắn không đáng một xu, hắn bỗng nhiên cảm thấy những cung sủng thời gian qua đều là những việc làm mực cười nhất trên thế gian này.

- Tiếp xúc với cái giới này đã lâu, em còn không biết cái giá của diễn viên nếu muốn thăng tiến là gì à? Nữ minh tinh trở thành đồ chơi tình dục của những gã đàn ông có quyền có tiền, qua tay hết người này đến người khác đề càng ngày càng lên cao.

Giọng nói của hắn vô cùng cao ngạo, giọng cười trầm thấp nhưng ẩn chứa sự nguy hiểm bức người.

Những chuyện ấy cô đều biết, để có được thân phận càng cao, đánh đổi càng nhiều. Sắc tàn hương phai cũng là lúc bị vùi dập không thương tiếc.

- Em nên biết, sự may mắn của mình từ đâu mà có, cho đến giờ chỉ phục vụ duy nhất một mình tôi. Nếu không phải bởi vì tôi để mắt đến em, không biết bây giờ em đang nằm dưới thân bao nhiêu thằng đàn ông rồi, còn chưa kể đến có kẻ còn già hơn tôi cả chục tuổi.

Hắn cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô gái, luồn lưỡi vào khoang miệng như một sự tước đoạt. Cướp lấy tất cả mật ngọt và hơi thở của Tư Duệ, hai bàn tay không ngừng chà xát cơ thể cô. Hắn từng muốn nâng niu như là cô ép hắn thô bạo.

Bởi vì lâm vào tình trạng thiếu oxy như thế này, đầu óc cô trống rỗng. Phải, hắn nói đúng... Liệu có mấy ai giữ được mình trong sạch đến cuối cùng, cô gái tốt đẹp đến mức nào thì rơi vào cái hố sâu không lối thoát này cũng sẽ dần dần bị nuốt chửng.

Cô giữ mình trong sạch sẽ được bao lâu? Trong khi những nỗi lo sợ về vật chất cần thiết cho căn bệnh của mẹ mình đang ngày một kéo đến.

Tư Duệ bị hắn hôn cuồng nhiệt như vậy khiến cô đột ngột nhớ đến đêm hôm đó, bất kể thứ gì cũng bị hắn lấy đi. Nụ hôn đầu tiên của cô, sự trong sạch của cô. Nghĩ đến đây cô không khỏi cảm thấy vô cùng ủy khuất, cộng thêm sự khó thở khiến hai mắt Tư Duệ ửng lên màu đỏ lấp lánh như trực chờ bật khóc.

Lôi Dục cảm thấy cô gái trong lòng mất hết sức lực mới không thỏa mãn buông cô ra. Kéo theo một sợi chỉ bạc lấp lánh từ khoe môi cả hai. Nhỏ như

vậy không có kinh nghiệm như vậy, chỉ sợ hấn sớm muộn cũng không kiềm chế được mà làm cô đến hư.

- Làm người phụ nữ của tôi em uất ức vậy sao?

Chẳng phải bình thường rất quật cường, như con nhím xù lông với hấn. Bây giờ hấn chỉ mới nặng lời một chút đã roi nước mắt rồi.

Lôi Dực không phải chưa từng nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp làm nũng với mình, hấn còn gặp nhiều nữa là đằng khác. Nhưng trước nay hấn đều chán ghét loại biểu hiện giả tạo đó.

Nhưng tại sao đối với cô gái này, khi nhìn thấy cô roi nước mắt trong lòng hấn thật sự dâng lên tiếc thương ngứa ngáy. Đột nhiên lại muốn dỗ dành yêu thương cô.

- Em còn khóc nữa thì tôi sẽ nhốt em đến già, có nghe không hả?

Rốt cuộc có phải là tài năng diễn xuất của cô không? Gương mặt đẹp đẽ như thế này, nếu đối diện mà có thể kim lòng được thì hấn không phải là đàn ông rồi.

- Tôi cũng giống như những người phụ nữ trước đây của ông. Bị ông chơi đến chán rồi cũng sẽ vứt bỏ, rồi cũng sẽ lần lượt qua tay những người đàn ông khác. Trở thành công cụ mua vui, kết cục cuối cùng cũng không thể tránh khỏi. Tôi còn có thể thanh cao gì chứ?

Cô cúi gằm mặt xuống, đây là lần đầu tiên Lôi Dực thấy cô bi quan như thế này.

- Em nói cái gì?

Máu huyết của hấn dường như dồn lên tận đỉnh đầu, hấn không rõ cảm giác này là thế nào. Nhưng đột nhiên chỉ cần nghĩ đến lời cô nói, cô sẽ để cho người đàn ông khác đặt dưới thân. Để kẻ đó giống như hấn lúc này nghe tiếng cô rên rỉ cầu xin tình mê ý loạn, nghĩ đến đây thôi Lôi Dực đã như muốn phát điên lên.

- Ai nói với em là tôi chơi chán em rồi sẽ đem em vứt cho thằng khác?

Người con gái này dường như hấn đánh vào rồi không dứt ra được, bằng chứng là cả tuần qua đêm nào hấn cũng mộng xuân vì cô. Chuyện đáng xấu hổ với một kẻ đứng trên đỉnh cao chưa từng thiếu vắng đàn bà như vậy quả thực chỉ là nên một mình hấn biết.

- Vậy thì tôi có gì khác biệt sao?

Cô tránh đi ánh mắt như hai ngọn lửa nóng bỏng đang nhìn chăm chăm mình.

- Nếu tôi nói là khác biệt thì sẽ là khác biệt.

- Có phải những người phụ nữ trước đây đều được nghe những lời mật ngọt này từ ông? Nhưng đáng tiếc là "mật ngọt chết ruồi". Tôi không muốn làm thiêu thân lao vào biển lửa.

Bàn tay đang siết lấy vòng eo cô tăng thêm lực đạo, Lôi Dực vùi đầu vào cổ cô tham luyến. Giọng nói tỏ vẻ nhưng chứa đựng sự áp bức không thể chống cự.

- Em không muốn giống như bọn họ thì mang thai con của tôi. Chỉ cần sinh cho tôi 1 đứa con, em sẽ không thể bị tôi vứt bỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

- Em không muốn giống như bọn họ thì mang thai con của tôi. Chỉ cần sinh cho tôi 1 đứa con, em sẽ không thể bị tôi vứt bỏ nữa.

Người này nhất định muốn ép chết cô sao, đang ở đỉnh cao sự nghiệp làm sao lại có ai mất trí lựa chọn việc sinh con cơ chứ. Sinh con bây giờ đồng nghĩa với việc mất đi tất cả.

- Tôi không sinh! Tôi không muốn.

- Nói cho tôi lý do.

Ở một khoảng cách gần như thế này, Lôi Dực có thể cảm nhận được nhịp tim dồn dập của cô, bên cạnh hấn khiến cô căng thẳng đến như vậy sao. Hay là bởi vì đêm đó hấn không tiết chế, cho nên đến bây giờ cô vẫn còn sợ hãi việc thân mật với hấn?

- Tôi...

- Em không cho tôi biết lý do, tôi nhất định sẽ ép buộc em. Em muốn tôi ép buộc em lắm sao?

Dòng suy nghĩ liên tục chạy trong đầu Lôi Dực. Đố Tư Duệ ơi Đố Tư Duệ, em có biết người phụ nữ muốn sinh con cho tôi không cách nào đếm xuể, vậy mà hiện tại người xuống nước lại là tôi. Chuyện này có quá buồn cười không cơ chứ?

- Giữa chúng ta không có tình yêu thì làm sao có con được chứ.

- Tình yêu?

Nhìn cô gái đang hiện diện trước mặt, hẳn thật sự không biết cô có phải là Tư Duệ mà hẳn đã quen biết hay không.

- Ai bảo với em là cần có tình yêu mới có thể có con được?

- Ông muốn có con với một người phụ nữ mình không có tình cảm sao?

- Không vấn đề gì.

Lôi Dực thản nhiên đáp lời, chẳng lẽ đến giờ phút này cô gái kia còn không biết, cô đặc biệt đến mức nào trong lòng hẳn sao.

- Nhưng tôi thì sẽ không sinh con với người đàn ông mà tôi không yêu.

Hờ hững đẩy hẳn một cái, cùng với câu nói vừa phát ra đánh thẳng vào trực giác của Lôi Dực.

Phụ nữ luôn là như vậy, ôm ấp một giấc mộng tình yêu đôi lứa viễn vông. Vẫn luôn ngốc nghếch tin vào việc chỉ cần thật lòng yêu nhau thì có thể vượt qua tất cả. Nhưng liệu mấy ai có thể vượt qua áp lực của cuộc đời? Đồng tiền, sự căm dỗ sẽ dần dần tước đoạt đi tất cả. Sau cùng thứ để lại sẽ chỉ là niềm tin vụn vỡ chần chịt vết thương.

Câu nói khẳng định này kiểm soát môi hẳn co giật, Lôi Dực thật muốn bật cười, không biết cười vì cô gái này quá ngây thơ hay là do trong một thoáng chần chừ hẳn đã hy vọng đáp án của cô khác đi một chút.

Hắn mạnh bạo đè cô xuống giường, kéo hai tay Tư Duệ ép trên đỉnh đầu, lạnh lùng hạ môi áp xuống.

Không yêu hẳn, cũng phải ngoan ngoãn để hẳn chơi.

- Tôi không muốn, không muốn.

Cô phản kháng, thỏ thẻ kêu lên. Nhưng chỉ khi nước mắt của Tư Duệ rơi xuống, người đàn ông kia mới dừng lại.

Hắn lướt ngón tay trên cánh môi vừa bị hẳn khi dễ, đôi mắt chứa đựng mê luyến không hề che giấu.

- Có nhớ không? Đêm hôm đó tôi ra trong người em nhiều như vậy, nói không chừng bây giờ trong bụng em đã có con của tôi rồi.

Chẳng hiểu sao nhìn thấy cô khóc như thế này, trong lòng hẳn bức dọc khó chịu vô cùng.

- Không có! Ông đừng nói bậy.

Cô co người lại, trước đây ngoại trừ đêm cô bị bắt gặp ấy, Lôi Dực chưa từng ức hiếp cô thế này.

- Sao vậy? Em sợ à?

Tiếng cười trầm thấp của hẳn nghe như một âm điệu du dương của đàn cầm. Dưới ánh đèn mờ ảo, có đôi lúc cô thật sự cảm thán, gương mặt này nếu không hoạt động nghệ thuật quả là quá uổng phí.

- Nếu như trong bụng tôi có con của ông, tôi sẽ bỏ nó.

Cô búống bình kiêu ngạo.

- Em dám?

Hắn ấn người Tư Duệ xuống chiếc giường êm ái, dùng cả thân mình đè phía trên. Hai cơ thể va chạm khít khao, mang đến sự kích thích không hề nhẹ.

- Nếu em dám hại con của tôi...

- Thì sẽ thế nào?

Đột nhiên bây giờ cô rất muốn biết, nếu như cô nhẫn tâm làm vậy, hắn sẽ phản ứng thế nào? Có phải sẽ bóp chết cô, mang cô tuần táng cùng con của hắn?

Hay là còn cách trừng phạt nào đáng sợ hơn như vậy nữa?

Một khoảng lặng bao trùm lấy không gian, Lôi Dực nhếch môi cười. Mèo nhỏ nghĩ rằng hắn là người như thế nào? Có thể để cho cô dễ dàng kích bác kích động sao?

- Cũng không có gì, em bỏ một đứa thì tôi chơi em thêm vài lần. Chơi đến khi em có thai lại thì thôi. Dù gì thì thời gian gần đây tôi cũng chỉ dựa vào mỗi em, cảm giác quả thật tiêu hồn vô cùng. Tôi muốn bao nhiêu cũng thấy không đủ.

Hắn tin rằng cô không có cái gan đó, Tư Duệ mà hắn biết cũng không phải là một người mẹ sẽ vứt bỏ con của mình một cách máu lạnh như vậy.

Hắn cúi đầu ngậm lấy vành tai cô, cả người cô cứng nhắc như thế này, thật sự làm hắn không dễ chịu.

- Ngoan! Từ từ tiếp nhận tôi, tôi thật sự mê đắm em rồi.

Hắn nhanh chóng tự mình cởi hết quần áo, sống hơn 40 năm trên cuộc đời này. Dùng qua không biết bao nhiêu là người con gái. Nhưng chỉ có duy nhất Đỗ Tư Duệ khiến cho hắn muốn điên cuồng.

- Không muốn...

Cô chưa bao giờ đứng trước tình huống khó xử như thế này, cho dù là đối mặt với chuyện gì thì cô vẫn luôn tốn rất ít thời gian để suy nghĩ ra giải pháp tốt nhất.

Nhưng không thể tiến không thể lùi, không chống cự nổi cũng không có cách nào thoát ra. Cô biết người đàn ông như Lôi Dực, hắn muốn giống như trời muốn.

- Tôi hứa lần này sẽ nhẹ nhàng, chỉ cần em nhu thuận với tôi, tôi sẽ bỏ qua lỗi lầm của em. Cùng chiều súng ái em như trước đây.

Miệng không ngừng dụ dỗ, hai bàn tay vươn lên mở cúc áo của cô. Quả thật những bộ quần áo hắn cho người mang đến rất hợp với dáng người của Tư Duệ. Nhìn cô thật sự vô cùng quyến rũ.

- Chỉ cần em ngoan với tôi như thế này, bất luận là em muốn thứ gì tôi cũng đều cho em.

Hắn thật sự muốn giải phóng thứ trong người đến phát điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Cơ thể tuyệt mỹ tựa như là một nữ thần, làn da trắng muốt như bạch ngọc không có lấy một tí vết, người con gái mà bao nhiêu kẻ đàn ông ngoài kia luôn thèm khát nhưng chỉ được nhìn mà không thể với tới.

Giờ phút này đang ở trong lòng hắn, đang cho hắn hưởng thụ tất cả mọi thứ đẹp đẽ nhất, cực lạc nhất.

Mái tóc mềm mại tỏa ra mùi hương cuốn hút, Lôi Dực bị hút hồn vào trong tiếng ngâm khe khẽ của cô. Hắn chưa bao giờ cảm thấy thỏa mãn như lúc này, cô gái này nhất định là khắc tinh của đời hắn. Ngày nào cô còn ở bên cạnh, hắn không cách nào có thể rời mắt khỏi cô.

Cứ như vậy sẽ đến một ngày hắn không thể kiềm chế được lòng mình, không thể giữ nổi được cảm xúc của mình ở cảnh giới lạnh lùng cao nhất như trước đây.

- Anh Dực! Có cô người mẫu nào hôm qua làm anh mất hồn được à?

Một giọng nói mang theo vài phần châm chọc kéo hắn trở về với thực tại, Lôi Dực đưa chiếc ly thủy tinh mang loại chất lỏng tối màu đầy mị hoặc lên môi. Khóe miệng nở ra vài phần phóng túng.

- Phụ nữ đẹp giống như một loại rượu ngon, thử một lần liền không có cách nào quên được.

- Rất cuộc là cô gái nào, có thể khiến anh bật ra lời tán thưởng như vậy? Quả thật khiến cho tôi tò mò không ít.

Người đàn ông kia dựa mình vào thành sofa, dùng hai ngón tay rần rỏi liên tục xoa bóp thái dương của mình.

- Thần! Anh thật sự tin lời chú rồi, loại người như chúng ta đúng là có thể bị trừng trị.

Hắn cười cười tiếp lời, mặt bàn bóng loáng phản chiếu hình ảnh hai người đàn ông uy vũ mang khí thế áp đảo bức người.

- Năm đó tôi nhúng tay vào chuyện của thằng nhóc Cao Thành Quý, hại con mèo nhỏ trong lòng chú xảy ra sự hiểu lầm lớn như vậy. Đến bây giờ quả thật vẫn còn rất áy náy trong lòng.

- Chỉ trách tôi năm đó một mực cố chấp với ý niệm của mình, muốn thì phải đoạt lấy cho bằng được. Tôi nhìn chú bị lụy vì một cô nhóc như thật chẳng ra làm sao, nên mới định giúp chú một tay, ai ngờ kẻ si tình như chú đã ăn không được còn mất trắng cả chì lẫn chài.

- Chuyện đã lâu như vậy rồi, cứ cho nó qua đi. Cuộc sống hiện tại của tôi vẫn rất tốt mà, 3 bữa 1 ngày, tự do thoải mái. Không có vấn đề gì cả.

Ân sau đôi lông mày đen cương nghị là sự mắt mát không thể thốt nên lời.

- Chú lừa ai không lừa, lại còn muốn qua mặt cả anh? Chúng ta làm anh em nhiều năm như vậy, tôi còn không rõ trong lòng chú nghĩ gì sao?

Lôi Dực nhìn kẻ không biết thương xót cho bản thân mình, thầm nghĩ kiếp trước người anh em của hắn chắc chắn là tên sở Khanh chuyên gia lừa tình phụ nữ, cho nên kiếp này mới lụy tình đến thế này.

- Nghĩ thì có ích gì? Tôi và cô ấy hữu duyên vô phận, dù có như lời anh nói dùng dây xích lại mãi mãi nhốt trong thế giới của mình thì trái tim cô ấy vẫn có cách bay ra khỏi đó. Nếu như một ngày nào đó anh yêu thật lòng, thì anh chắc chắn sẽ hiểu được cảm giác của tôi.

Lôi Dực phát tay nhếch môi tự đắc, đôi đồng tử sâu thẳm như vòng xoáy sâu vào màn đêm. Hướng mắt về những vũ nữ thoát y cách một mặt kính đang liên tục đảo điên cơ thể uyển chuyển lác lư theo điệu nhạc ngoài kia, là nhìn nhưng dường như không hề chú tâm đến bọn họ.

- Hừ, anh có yêu cũng chắc chắn không thể mù quáng được như chú. Để người phụ nữ trong lòng mình ngã vào vòng tay người đàn ông khác, chú chắc chắn là mất trí rồi.

- Mọi chuyện hiện tại vẫn đang êm ả, cho thấy được quyết định ly hôn 3 năm trước của tôi là đúng đắn. Chỉ cần cô ấy vui vẻ, mọi chuyện khác đều không quan trọng bằng.

- Triệu Khắc Thần ơi là Triệu Khắc Thần, chú đúng là loại người cuồng tự ngược mình. Anh thực sự thua chú rồi, người con gái mình nâng trong tay sợ vỡ ngậm trong miệng sợ tan lại đẩy vào tay một thằng đàn ông không ra gì, chú yên tâm được sao?

Hắn thực sự không thể nào hiểu nổi cách yêu này của người anh em vào sinh ra từ biết bao nhiêu năm kia. Nếu là hắn, chắc chắn sẽ không chần chừ một phút ghim thẳng vài viên kẹo đồng vào đầu thằng nhóc kia.

Dựa vào đâu Khắc Thần có được sự bình tĩnh và kiềm chế đến mức độ như vậy? Bao dung cả việc mình bị cấm sừng cũng không màng không quan tâm?

- 3 năm qua tôi luôn cho người bí mật đi theo bảo vệ cô ấy, Tiểu Tích sang Mỹ thực nghiệm để trao đổi kiến thức. Chỉ mong khi quay lại, cô ấy sẽ có cuộc sống tốt hơn, có đủ tất cả kinh nghiệm để nhìn nhận ra bản chất thật của người khác.

- Hừ! Cô bé của chú ở bên kia học tập, tình nhân trong mơ của nó thì ở đây cắm lên đầu không biết bao nhiêu cái sừng. Bản chất của những thằng đàn ông trong ngành này, cô gái của cậu ngây thơ đến mức độ đó sao? Vậy mà cũng có thể ngược cậu ra thành cái bộ dạng thảm hại này.

Tình yêu của tuổi trẻ theo lý thuyết hoa mỹ là một tình yêu đầy nhiệt huyết và đẹp đẽ. Nhưng trong mắt những kẻ sống giữa cái xã hội được nhận thức là thối nát và đốn mạt này, đó là một dạng tình cảm vô cùng ấu trĩ và ngu xuẩn.

- Năm đó tôi nghe cậu nói, hình như là cô ta có thai sao?

Giống như một nhát dao hung hăng thẳng thừng cắm xuống, mang theo tất cả nỗi đau bị xiềng xích cố gắng chôn vùi như thẳng thừng bị phá vỡ. Triệu Khắc Thần ngược mắt ra phía xa, đầu ngón tay dường như đang truyền từng chút một sự cay xót rồi dần dần lan đến trái tim.

- Chắc bây giờ bé cũng lớn rồi.

- Chẳng phải nói là cậu cho người theo dõi, sao lại đặt ra câu hỏi có phần mờ mịt thế này? Lớn hay không cậu không biết sao?

Hắn dụi tất điều gì đang cháy dở trên ngón tay, một hơi nốc cạn ly rượu nặng nề.

- Mỗi một lần người truyền tin về, tôi cũng chỉ hỏi một câu cô ấy có ổn không?

Nếu ổn thì tốt, không ổn thì cho người tìm cách khiến cho cuộc sống của cô ấy ổn thỏa hơn. Ngoài những việc ấy, tôi không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Khi đã trải qua quá nhiều nỗi đau tàn nhẫn, không thể chọn cách trốn tránh, thứ duy nhất có thể lựa chọn chính là bình thản đón nhận nó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

- Duệ nhi! Em có muốn giải thưởng đó không?

Phía sau lưng cô đột ngột xuất hiện thân ảnh của người đàn ông, giọng nói trầm thấp truyền đến như một loại rượu ngon được ủ lâu năm. Mang theo sự ngang ngạnh cùng bá đạo, cũng không kém phần câu dẫn.

Tấm poster bắt mắt trong lòng bàn tay cô rơi xuống, hơi thở ấm áp của hắn di chuyển trên phần cổ sau của Tư Duệ. Đôi tay mang theo sức lực cường hãn khóa lấy eo cô, hoàn toàn không ché.

- Ông có ý gì?

Người con gái quay đầu, tiếp xúc trực tiếp với lồng ngực vạm vỡ cứng như thép của Lôi Dực. Hai cánh tay che chắn ở phía giữa, ngăn cản va chạm quá mức thân mật. Da mặt cô chút ngượng ngịu vì sự xuống sả của người đàn ông này.

- Là do em không hiểu thật hay là em đang cố tình không hiểu ý tôi?

Hắn cúi đầu hôn lên tóc cô, trong mắt ngập tràn sự nuông chiều cùng chiếm hữu.

- Ông muốn nhúng tay vào kết quả giải thưởng lần này?

Lễ trao giải Vương Diện, giấc mơ của biết bao nhiêu con người tồn tại trong giới nghệ thuật. Là nơi để vinh danh những gương mặt xuất sắc nhất trong làng diễn xuất, là nơi để nâng cao tên tuổi. Có được cúp danh vọng của năm nào, đồng nghĩa với việc tất cả mọi hợp đồng hay là danh tiếng trong năm đó đều không cách nào kể xiết. Là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời mà mỗi một diễn viên luôn khao khát.

- Về mặt của em là có ý gì, không tin tưởng tôi sao?

Lôi Dực xoa đầu Tư Duệ, những việc hắn có thể làm, có thể nhúng tay vào, còn là những thứ nằm ngoài sức tưởng tượng của cô hơn nữa kia.

Hắn không muốn mang cô gái này lún quá sâu vào vũng bùn của hắn, vậy cho nên thứ hắn có thể cho cô thấy hiện tại chỉ có thể là một mặt sáng trong xã hội của hắn mà thôi.

- Không được! Như vậy là không công bằng, cả một năm qua tôi cố gắng rất nhiều, ông trời không phụ lòng mong đợi vậy nên tôi cũng có được tên trong danh sách đề cử. Tôi tin rằng mình có cơ hội, không cần phải dùng đến những chiêu trò không về vang hay quang vinh đó.

Tiếng cười hùng hậu của người đàn ông truyền trong không khí, Lôi Dực thật sự buồn cười đến không nhận được. Hắn thầm kêu trời trong lòng, hai tay ôm chặt cô hơn một chút.

- Em thật sự đã quên tất cả những gì mình đã từng chứng kiến và biết được sao?

Câu nói kia vừa phát ra, gương mặt hồng hào của Tư Duệ liền tối xuống, từng dòng suy nghĩ chạy trong não bộ.

Cô thoáng chút đã quên mất một chuyện, ở trên đời này làm gì có cái gọi là công bằng? Qua lời của hắn nói, cái giải thưởng cao quý nhất kia cũng không phải thực sự trong sạch như cô vẫn hằng mơ tưởng và tin vào.

- Tất cả mọi thứ trong giới này, có phải đều được sắp đặt trước cả rồi không?

Vậy thì bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu nỗ lực của những người không được nâng đỡ, không được hậu thuẫn chẳng phải đều không đáng là gì sao? Họ chỉ đang mơ một giấc mơ viễn vông mà ở trong đó, họ nghĩ là họ sẽ có một ngày đạt được giấc mơ đó.

Mà không hề biết rằng tất cả mọi thứ đều bị tước đoạt một cách tàn nhẫn, chỉ cần một câu nói chỉ cần một cái phát tay, những niềm tin những hy vọng đều sẽ bị phá nát. Hắn nói về việc thay đổi nó giống như nói về một trò chơi của mình.

- Tại sao các người có thể làm như vậy? Chơi đùa với nỗ lực của người khác rồi giẫm đạp nó dưới chân, các người có còn nhân tính không hả?

Tư Duệ biết, quyền lực và danh vọng là thứ có thể làm lu mờ tất cả. Những kẻ nắm trong tay quyền sinh sát, những kẻ nói 1 thì không ai dám cãi là 2, có đủ sức ép có đủ khả năng làm được tất cả mọi chuyện.

Cô đột ngột nhớ về một cuộc gặp gỡ với một bà bà cũng từng là diễn viên gạo cội trong nghề. Bà có một đôi mắt sáng và gương mặt phúc hậu, với cái nhìn về giải thưởng kia như một tín ngưỡng đẹp nhất trong quãng đời thanh xuân. Cả tuổi trẻ bà đã nỗ lực để vươn tay chạm đến nó, nhưng rồi tất cả chỉ còn là sự nuối tiếc còn dang dở cất vào trang kỷ niệm đã qua. Giọng nói của người già hơi khàn, nhưng chứa đựng những sức hút rất lôi cuốn, câu chuyện như một thước phim sống động và hài hòa, mang đến cho người xem những cảm xúc chân thật nhất. Liệu bà ấy có biết được tất cả mọi sự thật phũ phàng và tàn nhẫn thế này không.

Cô đột nhiên cảm thấy rất phần nộ, rất bất bình. Cho dù rằng đó là một việc mà kết quả của nó có lẽ ở đâu đó trong tiềm thức cô đã biết được đáp án từ lâu.

Hành động xô đẩy của cô khiến cho Lôi Dực nhú mảy, hẳn đương nhiên không để cô tiếp tục làm ra bộ dáng xa cách. Nhất quyết ôm chặt lấy cô gái, ép cô vào góc tường.

- Ông muốn làm gì? Buông tôi ra.

Quay đầu tránh đi nụ hôn của hắn, cánh môi mỏng bạc tình của người đàn ông rơi xuống bên má phải của cô. Lôi Dực cong môi vui vẻ, cực kỳ hưởng thụ mùi hương trên người Tư Duệ.

- Tôi chỉ hỏi em muốn hay không, sao đột nhiên lại nổi giận với tôi như vậy? Em có biết mỗi lần em xù lông lên bức tức, cứ giống như là dùng móng vuốt của mình cào vào tim tôi không? Hử?

- Không biết xấu hổ!

Loại người như hắn, đúng là bất lương nhất trong tất cả những kẻ bất lương.

Tư Duệ thật sự giống như không thể kìm được lòng mình, cơn phần nộ trong cô giống như là núi lửa phun trào. Dựa vào đâu cuộc đời này lại bắt công đến như vậy?

Giống như không cách nào phát tỏa sự bức bối, cô hé môi hướng bả vai kẻ trước mặt cắn xuống. Dùng hết tất cả sức lực của hàm.

- Ah..

Giọng người đàn ông bất chợt vang lên rồi lại nhanh chóng biến mất.

Về mặt Lôi Dực không có lấy nửa tia tức giận, nhắm hờ mắt cam chịu, ôm lấy cô gái mà xoa dịu. Hôn lên vành tai cô, thấp giọng dỗ dành.

- Tôi biết vì sao em tức giận như vậy, đừng giận nữa. Sau này chỉ cần em không muốn, tôi sẽ để giải thưởng diễn ra theo đúng thứ tự và công bằng có được không?

Hắn xoa xoa tấm lưng mỏng manh của cô, bên trong áo sơ mi tối màu dường như đã loang lổ vết máu.

- Em không muốn giải thưởng này nữa sao?

- Không muốn! Không muốn, tôi không muốn!

Cô nắm lại lòng bàn tay nện vào thân hắn, sức lực giống như là gãi ngứa người đàn ông.

- Được được! Em không muốn, em không muốn, cho dù em không nói ra đi nữa tôi cũng đều cho em.

Những người phụ nữ trước đây không biết phải chờ bao nhiêu chiêu trò, bỏ ra bao nhiêu công sức mới có thể leo lên được giường của hắn. Trả cái giá đắt đến mức nào mới có thể cầu xin có được những danh vọng phù phiếm kia.

Nhưng người con gái trước mặt này, cô không cần phải bỏ ra bất cứ thứ gì cũng có thể khiến hắn mê mẩn. Khiến cho hắn muốn vì cô mà dốc sức bỏ lòng, mang đến cho cô những thứ tốt đẹp nhất cao quý nhất. Muốn hai tay dâng tặng cô cho cô hưởng thụ, bù lại hắn chỉ cần cô ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn như thế này, cho hắn hưởng thụ mọi thứ đẹp đẽ nhất của cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Anh là ai, tại sao anh vào được nhà tôi, anh muốn cái gì chứ?

Cô gái mặc một chiếc áo choàng ngủ dài đến đầu gối, để lộ đôi chân thon thả trắng muốt như màu của sứ, khăn tắm vẫn còn quấn ở trên đầu. Vài giọt

nước lương theo ngọn tóc rơi xuống, gương mặt không qua trang điểm hay son phấn vẫn xinh đẹp lộng lẫy một cách kỳ lạ.

- Haha! Anh đương nhiên là cướp rồi, giữa đêm thanh vắng thế này lên vào nhà em. Chẳng lẽ là thợ sửa điện hay sửa ống nước sao?

Tên kia từ từ tiến lại gần cô gái, trên tay cầm sẵn một con dao bén nhọn. Mũi dao bóng loáng hướng thẳng về phía trước, nó sắc nhọn đến mức tưởng chừng như có thể cắt đứt bất kể thứ gì trên đời.

- Tránh xa tôi ra, anh muốn tiền bao nhiêu tôi cũng cho anh, anh đừng có làm bậy. Tôi là lên đó...

Tư Duệ hốt hoảng vớ bừa bất cứ đồ vật gì bên cạnh có thể dùng để tự vệ được. Đôi mắt xinh đẹp ngập tràn sợ hãi.

- Vào đến đây rồi chỉ lấy tiền mà không lấy sắc chắc chắn là thằng ngu, mà anh ngu thì anh đâu có tìm vào nhà em. Ngoan đi cô gái, chiều anh một chút anh sẽ làm em vui vẻ.

Nói rồi gã đầu trọc sỗ sàng bước đến, nụ cười vô cùng kinh tởm và quái dị.

- Có ai không cứu tôi mau cứu tôi.

Một cuộc xô xát quyết liệt xảy ra trong căn phòng, ngay khi gã kia sắp khóa trụ được cô gái. Liền đột nhiên la oai oái lên, ôm đầu ngã qua một bên.

Rồi bị một bóng người đè lên đánh tới tấp.

- Mẹ ơi cái gì vậy! Mày là thằng nào?

Chàng trai có vẻ ngoài dễ nhìn kia dùng nắm đấm của mình hướng thẳng vào mặt của tên trộm biến thái. Sau cùng khi hắn làm gập dưới đất như một đồng thịt bất động, chàng trai mới đứng lên hướng về phía cô gái chạy đến.

- Tư Duệ! Em không sao chứ?

Đôi nam nữ nắm tay nhau vô cùng tình tứ.

- May là anh không đến trễ. Nếu không anh sẽ phải hối hận suốt đời.

- Cắt cắt cắt! Tốt quá tốt.

Tiếng hô to rõ vang lên, đạo diễn Lâm xoay tròn sách kịch bản trong tay. Quay sang cúi đầu cung kính với người đàn ông bên cạnh, kẻ kia đặt tay hờ trên đầu gối, chân bắt chéo dựa lưng vào thành sofa. Lướt đôi mắt như loài ong nguy hiểm nhìn chăm chăm đôi nam nữ trước mặt. Cả người tản ra khí chất kiệt ngạo bất tuân.

- Ngài thấy thế nào ạ?

Lôi Dục thông thả sửa lại tư thế đạo mạo của mình, mắt toát lên vẻ hứng thú khi nhìn hai diễn viên chính kia tiến lại gần hơn.

- Tư Duệ à cô quả thật diễn rất xuất sắc, cảm xúc vô cùng chân thực. Lúc diễn về sợ hãi ra sức phản kháng cũng giống như là tình trạng thật vậy.

- Cảm ơn đạo diễn Lâm! Ông quá khen rồi. Cũng là nhờ anh Khang và anh TỰ Trung trợ diễn cho tôi.

Cô nở nụ cười hòa hoãn với người phía trước.

- Phải phải phải! Mọi người đều vất vả rồi.

- À à quên giới thiệu với hai người, đây là ông chủ Lôi. Nhà tài trợ chính cho dự án lần này, mọi người mau chào hỏi ngài ấy đi.

TỰ Trung là một nam diễn viên vô cùng có triển vọng đang trong thời kỳ phát triển càng lúc càng đi lên, nghe đến 3 chữ ông chủ Lôi thì đôi mắt sáng rỡ kia trở nên vô cùng hồ hởi. Người đàn ông danh tiếng lầy lùm như vậy, có ai ở trong giới này mà không biết đến cơ chứ?

- Chào ngài! Tôi là TỰ Trung, rất hân hạnh được biết ông chủ Lôi.

Người đứng trước mặt anh là đại nhân vật trong tất cả những đại nhân vật, có khả năng hô mưa gọi gió khắp giới điện ảnh. Bộ phim do ông ấy tài trợ nếu không phải là sẽ được lăng xê nổi tiếng cả nước, thì cũng sẽ không thiếu tên trong tất cả những giải đề cử danh giá của năm. Có ai mà lại ngu ngốc không biết lấy lòng ông ấy chứ?

Con người vừa có tiền tài vừa có quyền lực thế này, để mắt đến ai thì chính là phước phần của người ấy.

Trước đây mình tính Vũ Hân nổi đình nổi đám, vốn chỉ là một cô gái thấp cổ bé họng. Chỉ cần trở thành người dưới trướng của ông chủ Lôi, không đến một năm tên tuổi liền lưu danh vang dội. Còn lấy được giải thưởng ảnh hậu ngay sau đó.

Lôi Dục không thèm để tâm đến những suy tính và dã tâm mà hắn sớm đã nhìn ra chạy trong đầu kẻ khác. Từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi TƯ Duệ,

đang trông chờ biểu hiện tiếp theo của cô.

- Tư Duệ! Còn không mau chào ông chủ Lôi?

Nhìn cô gái kia cứ đứng như trời trồng trước đại nhân vật, đạo diễn Lâm thật sự toát hết mồ hôi. Người ta muốn gây sự chú ý còn phải nghĩ đủ mọi cách, ai đòi lại như cô gái này cố tình phớt lờ. Là do còn quá non nớt nên không biết trời cao đất dày là gì sao?

Tư Duệ vẫn không thèm quan tâm đến lời đạo diễn, đến những lời nói mà bình thường cô hết lời tiếp thu chấp nhận. Đôi đồng tử nhìn về hướng người đàn ông có chút che giấu vẻ phần nộ.

- Đạo diễn Lâm! Tôi cảm thấy tài năng của cô Đỗ đây rất có triển vọng, bộ phim lần này của cô ấy tôi sẽ đầu tư. Không biết tôi có thể mời cô Tư Duệ đây gặp riêng một chút để bàn về chuyện hợp đồng không?

Lôi Dục từ tốn nhận nhặt mở lời, trong lòng không biết đã vạch sẵn bao nhiêu kế hoạch.

- Ông rút cuộc là muốn gì? Chẳng phải chúng ta đã thỏa thuận, sẽ tuyệt đối không bao giờ cho người ngoài biết tôi và ông có dính líu gì với nhau sao?

Căn phòng riêng ở bên cạnh phim trường, cánh cửa phòng cách âm vừa được khép lại Tư Duệ đã không tìm được muốn bóp chết người đàn ông này.

- Em làm sao lại nóng nảy như vậy? Làm gì có ai biết được em dính líu đến tôi.

Hắn bước nhanh về phía trước ôm lấy cô gái, vùi đầu vào cổ cô mà tham lam hưởng thụ.

- Buông ra! Ông muốn làm gì?

- Em nghĩ tôi còn muốn làm gì với em nữa?

Hắn ngừng đầu cười cười nhìn cô, buông lời trêu chọc đầy gian ác.

- Đây là trường quay! Ông bị ám đầu sao?

Không phải gan cô nhỏ như thỏ đế, mà là cô biết người đàn ông này, không có chuyện gì trên đời mà hắn không dám làm cả. Phát sinh loại chuyện bại hoại tại nơi này ngay giữa thanh thiên bạch nhật cũng không có gì là lạ với hắn đâu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

- Em đừng có nhìn tôi như nhìn một con thú dữ như vậy, tôi sẽ cảm thấy đau lòng đấy.

- Ai biết được một kẻ điên như ông có thể làm ra chuyện gì?

- Từ trước đến giờ chưa từng có một minh tinh nào giả hung hãn với tôi như vậy, em là người duy nhất.

Lôi Dục trầm nghĩ trong lòng, những người khác ra sức lấy lòng không dám làm trái ý hắn là bởi vì bọn họ biết tất cả những thứ mà họ có được, chỉ cần một câu nói cũng có thể triệt để phá nát tất cả, biến cả sự nghiệp của bọn họ quay trở về con số 0.

- Em có biết lúc này nhìn ánh mắt thèm khát mà bọn người đó dùng để dò theo em, tôi đã phải kiềm chế đến mức nào không?

Diễn cảnh mặc áo choàng tắm còn khiêu gợi như vậy. Nếu như có một ngày cô đóng cảnh nóng, hắn lo mình sẽ không kiềm chế được mà móc mắt kẻ khác ra.

- Thèm khát cái gì chứ, ông có vấn đề về thần kinh à? Làm việc trong môi trường chuyên nghiệp thế này, chỉ có ông mới là kẻ nghĩ những thứ bậy bạ.

Hắn có phải là lúc nào cũng muốn hạ thấp báng bổ đam của cô hay không.

- Cái đầu nhỏ của em lúc cần ngây thơ thì không ngây thơ, lúc em cần phải tỉnh táo hãy suy xét thì em lại ngây thơ như vậy. Đúng là món mồi ngon béo bở.

Hắn vươn tay xoa nắn vòng 3 căng tròn của Tư Duệ, bàn tay thành thực cảm nhận xúc cảm mềm mại lại đây là. Lịch diễn của cô dày đặc như vậy, mỗi

một ngày cô trở về nhà đều mệt mỏi ngủ thiếp đi. Hấn cũng không nhớ khiến cho cô mệt thêm mà dầy vò. Vậy cho nên muốn cái gì cũng đều phải nhin xuống.

- Vài ngày tới sắp xếp lịch nghỉ ngơi đi, em muốn kiệt sức mà chết hay sao?

Hấn thở dài nói nhỏ, di chuyển môi trên vùng cổ trắng ngần của cô.

- Giải thưởng Vương Diện càng lúc càng đến gần, tôi phải càng đẩy nhanh tiến độ.

Cô lạnh nhạt trả lời, hồ hững đầy Lôi Dực ra.

- Em muốn chọc giận tôi đúng không?

Sắc mặt của hấn trở nên sa sầm vô cùng khó coi, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm.

Muốn cho cô thì cô không chịu nhận, lại bán mạng mà bám vào cái lương tâm nghề nghiệp chó chết đó.

Đúng là chọc hấn điên lên mà.

- Ông thì hiểu cái gì chứ? Đúng là bởi vì những kẻ như ông, những thứ cao quý mới càng ngày càng biến chất.

- Đúng! Những kẻ như tôi là như vậy đấy, không có những kẻ như tôi đây không biết bây giờ em còn là một con nhóc vô danh tiểu tốt trôi dạt ở cái xó nào, không có những kẻ như tôi thì bây giờ không biết ai sẽ cứu rỗi lấy mạng sống của cả gia đình em đây. Nói không chừng bây giờ em đang làm tang lễ cho...

Bất chợt nói đến đây, Lôi Dực liền thức thối dừng lại. Người con gái giận dữ nhìn hấn, giống như nhìn một kẻ không đội trời chung.

- Ông nói đủ chưa? Đủ rồi thì xin phép, Tôi còn phải tiếp tục diễn cảnh tiếp theo.

Tư Duệ phần uất quay đầu hướng ra bên ngoài, chưa chạm vào được nắm cửa xoay cả người đã bị ôm lấy.

- Tôi xin lỗi! Là tôi quá lời, tôi không nên nói những lời như vậy với em.

Cũng bởi vì tâm trạng hấn mấy hôm nay đều không tốt, phát sinh chuyện ban nãy phải kiềm chế. Trước giờ vẫn chưa từng phải nhẫn nhịn bất kì ai cho nên không quen, khó tránh khỏi khiến cô càng lúc càng giận hơn.

- Tôi nhìn thấy em lao lực như vậy trong lòng rất xót xa, em ít nhất cũng phải biết giữ gìn sức khỏe. Cứ thế này đến một ngày đổ bệnh thì phải làm sao?

Tư Duệ quay đầu nhìn thẳng vào mắt hấn, con ngươi sẫm màu như chứa đựng một sức hút kỳ lạ, thâm sâu và phong tình. Gần đến mức này, nghe những lời dỗ dành mang tính dụ dỗ của hấn, nhưng bởi vì không cách nào nhìn thấu được nên cô luôn có cảm giác không thể tin tưởng, không thể gỡ xuống sự phòng bị nhất định.

Hấn đã dùng những lời thế này, giết chết biết bao nhiêu trái tim của người phụ nữ rồi?

Kẻ có quá nhiều kinh nghiệm, ở bên hấn chính là một trò chơi đầy mạo hiểm và gan dạ. Chỉ cần sơ hở một chút thôi cũng có thể làm bản thân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, mãi mãi cũng không thể gượng dậy nữa.

- Đừng nói với tôi những lời buồn nôn như vậy, chúng ta là giao dịch trên hợp đồng. Đôi bên cùng có lợi, tuyệt đối không thể phát sinh tình cảm.

Chính cái gương mặt không hề để tâm kia của cô đã làm cho nụ cười trên môi người đàn ông lạnh thêm vài phần.

- Em nói thật hay! Đôi bên cùng có lợi, vậy bây giờ tôi muốn hưởng phần lợi của mình. Em mau chuẩn bị thực hiện đi.

Vì sao cô vẫn cứ luôn muốn chọc giận hấn? Vì sao cô không bao giờ để cho hấn có cơ hội được thử, được mở lòng ra đối diện thật với cảm giác của mình?

Mỗi một khi hấn muốn cho cô biết suy nghĩ trong lòng hấn, cô luôn muốn tìm cách trốn tránh và xa lánh. Cứ như vậy bọn họ càng ngày càng xa cách nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Ông còn định cưỡng ép tôi đến lúc nào?

Không nhanh không chậm nói, ánh mắt cô gái phản phát nổi ưu phiền.

- Tôi cưỡng ép em?

Lôi Dực buông tay ra, hắn quay đầu vừa đi vừa cười, tao nhả mồm một chiếc cúc trên cổ tay áo sơ mi tối màu.

Dường như từ trước đến nay hai từ cưỡng ép với hắn chưa từng được nghe qua, đều là loại quan hệ ta cho người thứ người cần, người đưa ta thứ ta muốn.

- Duệ nhi! Có phải rằng đối với em loại người như tôi là vô cùng đáng khinh bỉ?

Từ ánh mắt của cô, lời cô nói ra, thái độ của cô khi đối diện với hắn. Đều là giọng ép, đều là thái độ không nên có đối với mối quan hệ mà hắn muốn.

- Nhưng tôi chỉ lo một khi tôi buông em ra rồi, chỉ dựa vào bản thân em sẽ không đủ sức mà đứng vững ở cái thế giới này. Em có thể rơi vào tầm ngắm của một kẻ như tôi, dựa vào đâu em tin vào việc sẽ không bị xô đẩy mà rơi vào tay của một kẻ khác? Mà hơn thế nữa, bọn chúng có phải cũng sẽ nương tay với em như cái cách mà tôi đã làm? Có phải cũng sẽ cho em cái quyền tự do phản kháng, tự do vẫy vùng?

Nghe những lời đầy sức nặng vang bên tai, chẳng hiểu sao lúc này Tư Duệ lại có chút hoa mắt chóng mặt.

- Hiện tại sẽ khác với trước đây, tôi đã có những thứ mà tôi muốn. Sẽ không cần phải bán mạng vì nó nữa. Tất cả những thứ mà ông đã từng cho tôi đủ để tôi không phải sa ngã như cái lần mà tôi ký vào bản hợp đồng kia.

- Haha! Đồ Tư Duệ em cũng thật là tài giỏi quá, qua cầu liền rút ván. Tôi cho em thứ em muốn rồi bây giờ em liền muốn đá tôi đi, làm người không thể giống như em được.

Cô gái này thật sự quá ngây thơ rồi, hắn có thể chỉ trong một câu nói phá nát sự nghiệp của người khác, thì cũng sẽ có những kẻ mang được loại quyền lực giống như vậy. Không có hấn bảo hộ, cô cũng chỉ sẽ giống như một chú cá nhỏ mắc cạn trong tấm lưới nhưng vẫn nghĩ mình đang vẫy vùng ở biển khơi.

- Từ ban đầu khi gặp tôi ông cũng đã nên biết tôi là loại người như thế nào. Hám danh cầu lợi tôi đều có đủ, bây giờ mới thất vọng có phải đã muộn quá rồi không?

Tầm mắt cô có chút tối đi, nhưng vẫn quật cường trả lời hắn.

- Thất vọng? Tôi e là không phải như vậy đâu cô bé à.

Lôi Dực nâng cằm cô lên, nhưng khi vừa có ý định muốn cúi xuống, đã cảm thấy cô gái trong người vô lực ngã về phía sau.

Hắn liền nhanh chóng duỗi tay ra ôm cô vào lòng ngực, thoáng chốc căng thẳng bao trùm không khí.

- Duệ nhi! Duệ nhi em làm sao vậy?

Có vài âm thanh gọi người ồn ào vang lên.

_____

- Ai là người nhà của bệnh nhân đang bên trong ạ?

Nữ y tá bước ra khỏi phòng bệnh, tháo khẩu trang ra thấp giọng nói.

- Là tôi!

Chiếc bóng to lớn của người đàn ông, dường như kéo dài cả hành lang vắng vẻ của bệnh viện.

- Xin hỏi anh là gì của cô ấy?

- Cô ấy là vợ của tôi.

Hắn suy nghĩ một lúc liền đoán không biết phải nên dùng loại danh xưng thích hợp nào để nói ra, sau cùng rất nhẹ nhàng nói ra một chữ vợ.

- Vậy rốt cuộc anh làm chồng kiểu gì? Vợ của mình mang thai lại để cho cô ấy lao lực làm việc đến ngất đi như vậy?

Nữ y tá đang nói chuyện với hắn mang tác phong rất chuyên nghiệp cũng cố gắng dời tầm mắt đi hướng khác, cô ta chỉ sợ nhìn thêm một chút sẽ không có đủ sự tỉnh táo để tập trung vào làm việc.

Trên đời lại có loại đàn ông mang vẻ ngoài cực phẩm như thế này sao? Bộ vest đen trên người được may đo vô cùng kỳ công và tỉ mỉ, hoàn hảo ôm sát

thân thể cứng rắn và tuyệt mỹ của hắn. Cả người tỏa ra khí chất của một kẻ ẩn trên ngai trước, gương mặt góc cạnh đầy sự cuồng ngạo và lạnh lùng.

- Cô nói cái gì? Có thai sao?

- Chẳng phải lần trước cô ấy đến đây khám tổng quát đã nói rõ rồi à? Đừng bảo là anh không biết vợ mình mang thai đấy.

- Cô ấy thật sự đã có thai rồi sao?

Hắn chưa từng nghe một câu nói nào khiến bản thân có ý muốn đình chính và mất bình tĩnh đến như vậy.

- Hơn một tháng rồi, anh nên chú ý với cô ấy nhiều hơn, là thai đầu cho nên khá yếu ớt.

- Được! Tôi biết rồi, cảm ơn cô.

Trên môi Lôi Dực nở một vòng cung đầy hứng khởi và tự mãn, nhưng rất nhanh chóng liền bị giấu đi. Hắn ngoắc tay gọi một vệ sĩ từ ban đầu đã đứng cách xa phòng bệnh VIP, hơi nghiêng người nói với cậu ta.

- Hãy chắc chắn rằng bệnh tình và thông tin của Đỗ tiểu thư không bị lộ ra ngoài, làm việc cho sạch sẽ vào. Đi đi.

- Dạ! Ông chủ

Y tá vừa bước đi trong đầu vừa vấy lên những suy nghĩ, tại sao cô luôn cảm thấy gương mặt của cô gái bên trong rất quen thuộc. Lần trước đến đây cô ta còn đeo khẩu trang suốt quá trình thăm khám, lúc này cô có nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của cô gái kia thật sự vô cùng quen mắt, hình như đã từng nhìn thấy ở đâu rồi thì phải. Lật sắp hồ sơ trong tay, lăm bắm cái tên ở bên trong, đôi mắt của y tá liền đột ngột trừng lớn.

- Tur Duệ! Đỗ Tur Duệ... Chẳng phải đây chính là tên của minh tinh đang nổi đình nổi đám sao?

Y tá bùm môi thốt lên, sau đó trước mặt liền xuất hiện vài người. Vì đây là bệnh viện thượng lưu nên vô cùng tĩnh lặng và vắng vẻ, cô ta liền bị cường chế mời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lôi Dực cao hứng nhìn cô gái đang an tĩnh ngủ trên giường bệnh, đôi lông mày thường ngày khi đối diện với hắn luôn nhíu lại bây giờ đang tự nhiên giãn ra, hàng mi dài cong cong, gương mặt xinh đẹp nhưng có vẻ thiếu đi chút sức sống.

Hắn tiến lại gần giường bệnh hơn, niềm vui to lớn khiến cho trái tim vốn dĩ tịch mịch trong lồng ngực trở nên cuồng nhiệt.

Đặt hồ tay lên trên chiếc bụng thon thả của Tur Duệ, hắn vẫn chưa cảm nhận được ở bên dưới đang thật sự hiện hữu một sinh linh mang trong người dòng máu của hắn.

Mỹ nhân có chút cựa quậy, đôi môi nhỏ của cô mấp máy. Bởi vì trải qua biến động, vậy nên tầm mắt của Tur Duệ vẫn còn chút tối tăm.

- Em tỉnh rồi à?

- Tôi đang ở bệnh viện sao?

Chợt giống như nhận ra điều gì đó, cô có chút hốt hoảng nhìn ngắm cảnh vật xung quanh.

- Yên tâm đi! Lúc em ngất đi tôi chỉ gọi đạo diễn tới, mọi người đều nghĩ là em mệt vậy nên đã về nhà sớm. Chuyện em đến bệnh viện không có ai biết đâu.

Lôi Dực vén lại góc chăn cho cô, ánh mắt hoàn toàn bình lặng khác xa với vẻ hào hứng ban nãy.

- Thế em định khi nào mới nói thật với tôi?

Hắn rất bình thản mà hỏi cô, trong giọng nói dường như có chút ý hờn trách.

Trái tim của Tur Duệ dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cắn cắn môi. Sợ hãi đến nỗi gương mặt đã tái càng thêm tái.

- Ông đã biết rồi sao?

- Tài năng của em càng ngày càng nâng cao hơn rồi, chuyện lớn như vậy mà cũng dám giấu tôi. Trong bụng em có đứa nhỏ còn dám bán mạng mà làm việc, em muốn hại con của tôi sao?

Cô gái này rốt cuộc muốn hấn phải làm sao, bản thân đã không biết tự lo cho mình làm sao có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc cho đứa nhỏ?

- Ngày mai em nghỉ làm ở phim trường đi, ngoan ngoãn ở nhà mà dưỡng thai cho tốt. Chờ ngày sinh báo bói cho tôi.

- Ông không có quyền làm như vậy, tôi không đồng ý.

Cô bấu lấy tấm chăn mà phản bác, dựa vào đầu cô luôn phải nghe theo lời của một kẻ đáng ghét như vậy.

- Tôi không có quyền? Con của Lôi Dục này sao có thể chưa ra đời đã phải lao động vất vả như vậy. Em sợ thiên hạ này chưa đủ chuyện buồn cười hay sao?

Tư Duệ tức đến hai hốc mắt đỏ hoe, tại sao cô đối diện với người khác luôn kiên cường, không có bất kỳ ai có thể ức hiếp được cô. Nhưng chỉ cần đứng trước Lôi Dục, cô lại mau nước mắt đến như vậy chứ. Tư Duệ càng lúc càng chán ghét bản thân mình quá yếu đuối.

- Nhưng tôi mới là mẹ nó, hơn nữa ông dựa vào đâu mà chắc chắn nó là con của ông?

Bởi vì thật sự quá chướng mắt bản tính vô pháp vô thiên của người đàn ông này, ngoài việc chọc cho hấn tức điên lên cô không muốn làm gì cả.

- Em dám mang chuyện này ra chọc giận tôi sao?

Hấn kéo cô gái trước mặt đến gần mình hơn, vô si cắn vào vành tai cô, cong môi một cách bất lương.

- Người của em chỉ có tôi được phép đụng vào, không phải con của Lôi Dục này khi con có thể là con của ai?

Người đàn ông xoa đầu cô, tại sao đã lớn đến từng tuổi này vẫn không thể khiến cho hấn yên tâm được.

- Duệ nhi! Thật tốt quá, em mang con của tôi rồi.

Đã bao lâu rồi hấn chưa cảm nhận được thứ cảm giác gọi là niềm hạnh phúc.

- Chỉ cần em đồng ý sinh nó ra, thì tất cả mọi thứ của tôi đều là của 2 mẹ con em cả.

—

Cánh cửa phòng bệnh được khép hờ một cách nhẹ nhàng, hấn từ túi áo trong vội lấy ra điện thoại ấn nhanh một dãy số.

- Thần! Xem ra chú chưa có phúc phần bằng anh rồi.

—

Những ngày sau đó Tư Duệ thực sự trở thành một bà hoàng bị nhốt trong lồng kính. Mỗi một sinh hoạt, nhất cử nhất động của cô đều bị chau chuốt xem xét giám sát một cách kỹ lưỡng.

Lôi Dục ngang nhiên đem cô rời xa thành phố đến một căn biệt thự ở vùng ngoại ô, để cô có thể chuyên tâm vào việc nghỉ ngơi dưỡng thai.

Việc này dấy lên sự tranh cãi gay gắt giữa bọn họ, nhưng hấn lại mang thái độ khản thiết hòa hoãn, từ đó trở về sau chưa một lần lớn tiếng với cô.

Người duy nhất được tiếp xúc thoải mái không qua kiểm duyệt với Tư Duệ là người mẹ vừa khỏi bệnh, người luôn trở thành niềm động lực lớn nhất của cô.

- Tiểu Duệ à! Chẳng phải con nói với mẹ là muốn tập trung hoạt động nghệ thuật nên vẫn chưa nghĩ đến việc có bạn trai hay sao? Sao bây giờ lại có đứa nhỏ rồi?

Mẹ Duệ là một người phụ nữ trung niên rất phúc hậu, bà đeo một cặp kính lão sờn cũ, bộ quần áo người già đã bạc màu nắm tay con gái ôn tồn nói.

- Mẹ! Mẹ có trách con không?

Cô thật sự muốn khóc, nằm ở bên cạnh mẹ dù đứa con có lớn đến mức nào cũng cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

- Sao mẹ có thể trách tiểu Duệ được, chỉ cần là việc con muốn làm mẹ đều ủng hộ. Mẹ đã già rồi, có cháu để ẵm bồng sớm một chút cũng là mơ ước từ lâu.

- Nhưng con gái chưa xuất giá đã có thai rồi, việc này làm sao có thể xứng với thuần phong mỹ tục của người phụ nữ được.

Từ nhỏ mẹ luôn dạy, thân làm con gái, chữ trinh chữ đức luôn phải đặt lên hàng đầu. Cô đã bán đi trinh tiết vì danh vọng phù phiếm, vì vật chất cao sang. Cô làm sao xứng đáng với những gì mẹ đã dạy?

- Ấy da con gái của mẹ! Bây giờ đã là thời nào rồi, con gái phải giữ chữ trinh là đúng nhưng cũng không còn hoàn toàn đúng nữa. Chữ trinh ở đây không chỉ là về mặt sinh lý mà còn là tâm lý tâm hồn của con.

Bà vén vài ngọn tóc sang mép tai cho cô, thứ mẹ Duệ cầu mong bây giờ chắc chỉ là sức khỏe để ở bên con cái.

- Cha của đứa bé, có phải là người đàn ông đã thanh toán tất cả tiền viện phí cho mẹ và cứu Đỗ Tư Thiện em trai của con không?

Cô hơi khó khăn gật đầu.

- Cậu ta là người tốt!

- Không đâu mẹ, hẳn không phải là người tốt. Chúng con chỉ là đôi bên qua lại, ban đầu con cũng không muốn đứa bé này.

Tư Duệ cắn môi, cô không muốn người đàn ông kia có bất cứ liên hệ gì với gia đình cô.

- Tiểu Duệ con nghe mẹ nói, đối với mẹ người thật lòng yêu thương con sẽ là người tốt. Nếu như cậu ta chỉ xem con như một người dễ lợi dụng mà không quan tâm đến con, không quan tâm đến cảm nhận của con, mẹ sẽ không được xuất hiện ở đây vào lúc này, em con cũng sẽ không được an toàn mà bước đi ngoài kia. Cậu ta lo lắng chu toàn tất cả mọi thứ, là cái cách mà cậu ta bày tỏ với con.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cô thật sự không biết nên tin vào đâu nữa. Người giống như Lôi Dực, ai có thể dám tin tưởng vào việc hắn sẽ thật lòng đối đãi chứ không phải vì lợi ích của bản thân.

Cô cho đến bây giờ đều không dám nói ra chân tướng thật sự về tất cả mọi điều mà hắn đã làm cho gia đình cô, Tư Duệ cô sợ người mẹ mà cô tôn kính nhất, từ nhỏ luôn dạy cô nghèo cho sạch rách cho thơm sẽ biết được con gái của bà là loại người đáng kinh bỉ như thế nào, cô sợ bà sẽ không chịu nổi.

Người con gái luôn khiến bà tự hào là một kẻ hám lợi cầu vinh.

- Mẹ từng gặp cậu ta một lần, con người vẻ ngoài rất chín chắn trưởng thành. Là người có học thức và biết suy nghĩ, cậu ta năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Lớn hơn con 18 tuổi.

Cô lí nhí nói trong miệng, không biết mẹ cô có bị bất ngờ quá hay không.

- Vẫn còn nhỏ hơn mẹ, không sao không sao.

Bà cười xòa, tình cảm mà, là thứ trước nay vô cùng khó nói. Nếu là duyên thì không tránh được, cũng không chọn lựa được đâu.

- Nhìn những việc này cho thấy cậu ta rất muốn đứa nhỏ, chắc sẽ không đối xử tệ bạc với mẹ con con đâu.

- Ông ta chỉ muốn đứa trẻ, xong việc rồi đá con đi cũng không chừng.

Bà lắc đầu thờ dài, đứa nhỏ này trước nay luôn cố chấp như vậy. Cũng là do từ nhỏ đã sống thiếu tình thương của một người cha, cho nên tiểu Duệ của bà luôn thiếu niềm tin với đàn ông như vậy.

Cho đến bây giờ bà không chọn việc đi thêm bước nữa, là bởi vì sợ hãi người tới sau sẽ không yêu thương 2 đứa con của bà thật tâm. Mặc dù nhan sắc năm đó của mẹ Duệ khiến cho bao nhiêu cánh mày râu phải điêu đứng chao đảo vì bà.

- Thời gian sẽ cho con câu trả lời, sống bao nhiêu năm trên đời mẹ tin tưởng mắt nhìn người của mình. Cậu ta không phải là dạng người tệ bạc.

- Chị 2! Chị có biết gần đây người hâm mộ đã đồn thổi những cái gì về chị không?

Đỗ Tư Thiện sánh bước cùng cô ngoài vườn, gần năm nay là một thanh niên 20 tuổi. Về ngoại tuấn tú thư sinh, nhưng vẫn còn mang nét bất đồng và ngông nghênh của tuổi trẻ. Là sự đau đầu lẫn mối lo ngại cho mẹ và người chị duy nhất của mình.

- Bọn họ nói chị đắc tội với một nhân vật tầm cỡ nào đó sau đó bị bí mật thủ tiêu mất rồi. Mấy nhà sản xuất trong thành phố đều đồng loạt cho người gỡ hết áp phích quảng cáo có hình của chị, chỉ sợ ngày chị quay lại một chút tiếng nói cũng không còn.

- Em nói là thật sao? Chẳng phải trước khi xin vắng mặt một thời gian chị đã mở họp báo nói về lý do gia đình rồi à?

Cô hốt hoảng nhìn em trai mình, thứ quan trọng nhất đối với một diễn viên chính là danh tiếng.

- Em gạt chị làm gì? Không tin thì chị vào nội thành tự mà xem. Đạo gần đây chị không tiếp xúc với truyền thông đại chúng à? Các mặt báo đưa đầy tin vệt về chị, loại thù địch nào cũng có. Nếu không phải em và mẹ được gặp, lòng tin của em cũng bị bọn họ lung lay mất rồi.

Tư Duệ cấp tốc siết chặt chiếc điện thoại đi động trong tay, cô nhanh chóng gọi điện cho quản lý riêng của mình xác nhận tình hình.

Sau khi nghe một tràng thở dài ảo não của người đầu dây bên kia, sự phẫn nộ của Tư Duệ liền bị đẩy cao lên hết mức có thể.

Thì ra người đàn ông kia muốn biến cô thành một con ngốc, hẳn có ý định triệt tất cả đường quay về của cô. Để cái ngày mà cô trở lại, 3 chữ Đỗ Tư Duệ đã không còn bất kì giá trị nào nữa.

Cái gì mà sẽ sắp xếp ổn thỏa chu toàn, đem cô ra ngoại thành không phải vì muốn để cô yên tĩnh mà là để cắt đứt thông tin của cô.

- Thiện! Chỉ cần em giúp quay về nội thành, chị sẽ liên hệ bên quản lý tổ chức họp báo ngay lúc này để đính chính là chị còn hiện diện.

- Ok thôi! Sau việc này nhất định phải trả công hậu hĩnh cho em đấy.

Không mất quá lâu để 2 người vạch sẵn một kế hoạch tẩu thoát, ngay khi Tư Duệ đã đánh lạc hướng những người bên cạnh, vừa định bước lên xe, một đàn vệ sĩ liền xuất hiện chặn hết mọi đường của cô.

- Đỗ tiểu thư! Mời cô trở về biệt thự.

Viện trợ là đám lâu la của Đỗ Tư Thiện liền xuất hiện ngay sau đó, đương nhiên là bọn thanh niên trẻ không thể nào chống lại được những người vệ sĩ dày dạn kinh nghiệm đã được đào tạo bài bản.

Tuy không nắm thế thượng phong, nhưng ít nhiều cũng đã tạo ra được cục diện rối rắm.

Đỗ Tư Thiện dường như là liều chết để cứu chị mình, gần phản kháng quyết liệt nên đã xô xát với một vệ sĩ đeo kính đen.

Người vệ sĩ tung nắm đấm vào mặt gã thanh niên, khiến cho mặt cậu ta biến dạng.

- Bao nhiêu năm đầu gối, tôi đây còn sợ ông à?

Thanh niên bị quật ngã ra phía sau, cả hai bên dữ dội đấu tranh. Bởi vì không thể sử dụng vũ khí, vậy nên để áp chế một đám ngựa non háu thắng, mấy người vệ sĩ đã tốn không ít công lao sức lực.

Xô đẩy qua lại vô cùng mạnh bạo, đúng lúc này 2, 3 cậu thanh niên giữ lấy một vệ sĩ đang áp chế bọn họ. Người vệ sĩ tung sức lực đẩy ra, mấy thanh niên liền bật nhào ra phía sau. Vô cùng mạnh bạo ngã vào Tư Duệ đang đứng bên cạnh cửa ô tô.

Một tiếng bốp vang lên, chỉ thấy người con gái gục xuống, mọi hành động nháo nhào của bọn họ đều dừng lại.

Sắc mặt Tư Duệ liền tối sầm, bụng cô đập vào kính chiếu hậu ô tô vô cùng đau đớn.

Cô dựa vào bánh xe, máu từ hai chân bắt đầu chảy ra. Trước mặt một mảng tối đen kéo đến.

- Tạm thời người mẹ đã qua cơn nguy kịch, nhưng còn đứa nhỏ thì không thể giữ lại được... Chúng tôi đã rất cố gắng.

Một lão bác sĩ tháo khẩu trang ra lắc đầu nói, không giấu nổi vẻ luyến tiếc.

- Ông có thể đi được rồi.

Hắn vò nát điều thuốc trong lòng bàn tay, 2 mắt nổi đầy tia máu như mắt của 1 loài dã thú.

- Tụi mày làm việc kiểu gì? Có một người phụ nữ cũng bảo vệ không xong. Tao còn giữ tụi mày để làm gì nữa?

Lôi Dục xoay người thẳng chân đạp một cước vào bụng kẻ mặc đồ đen ở gần mình nhất, giờ phút này ngay tại nơi đây hắn chưa bao giờ muốn giết người đến như vậy.

- Ông chủ! Là do chúng tôi thất trách không bảo vệ được Đỗ tiểu thư. Nhưng bởi vì người đến là em trai ruột của cô ấy, cho nên không ai trong chúng tôi dám dùng đến súng cả.

- Con mẹ nó! Mày không bắn được Đỗ Tư Thiện thì không phể được tay chân người nó đem đến à? Một đám nhóc con mà không xử lý được, không phể được bọn nó thì bọn mày tự xử lẫn nhau đi.

Lôi Dục thẳng tay đâm vào bức tường gạch men bên cạnh, từ đỉnh đầu đến gót chân đều tán ra một loại cảm giác nguy hiểm chết người.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

- Đây có phải điều mà cô muốn không?

Người đàn ông rút một hơi thuốc, làn khói trắng lượn lờ bên khoe môi.

Việc cảm hút thuốc ở bệnh viện, đối với hắn là một chuyện hết sức buồn cười, không hút thuốc lúc này hắn sẽ không bình tĩnh được.

- Ý ông là gì?

Người con gái hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào một khoảng không trước mặt, bụng của cô vẫn còn đau đớn, Tư Duệ có cảm giác như có thứ gì đó ở bên dưới đã hoàn toàn mất đi, đứa trẻ hình như đã thật sự rời khỏi cô rồi.

- Vốn dĩ từ ban đầu cô đã không muốn có nó, đây có phải cũng là một chi tiết đã nằm sẵn trong kế hoạch của cô?

Hắn tiến lại gần hơn, giữ lấy người con gái đang ngồi trên giường bệnh. Sắc mặt cô trắng bệch, đôi môi đang mím chặt dường như sắp nứt ra.

- Tính kế lên cả đứa nhỏ trong bụng, cô tài giỏi quá rồi đấy.

Lôi Dục nhếch môi cười, Tư Duệ chưa từng nhìn thấy hắn đáng sợ đến như vậy.

- Ông điên rồi sao?

Cô cau mày vì đau đớn, sức của hắn như muốn đem hai vai cô nghiền nát ra.

- Haha! Đỗ Tư Duệ, tôi thật sự đã xem nhẹ cô rồi. Cô đúng là loại người vì danh vọng có thể làm tất cả mọi thứ.

Hắn thô bạo đẩy cô ra, lưng của Tư Duệ chạm vào thành giường có chút đau nhói.

- Ngay từ đầu khi phát hiện ra sự hiện diện của nó cô đã cố ý giấu tôi, có phải là vì muốn trong sự im lặng mà hủy bỏ nó đi một cách thần không biết quỷ không hay? Có 5 lần 7 lượt lao động quay phim cắt lức có phải là muốn tranh thủ khoảng thời gian nó vẫn còn yếu ớt mà triệt hạ tất cả đường sống của nó? Và đào tẩu ngày hôm nay có phải cũng chỉ nằm trong kế hoạch để cô có thể mượn tay giết người?

Tôi nói có đúng không? Hà?

Tiếng cười trầm thấp của Lôi Dục vang vọng trong phòng bệnh, đôi đồng tử của hắn tối lại. Như của một loài thú săn mồi vào ban đêm đang chuẩn bị xé nát con thú trước mắt.

- Ông nghĩ tôi vì muốn giết nó mới dựng lên màn kịch này?

Tư Duệ nhếch môi cười, chỉ khác là nụ cười của cô có chút thê lương.

- Cô còn điều gì muốn chối cãi sao?

Sự kiên nhẫn của hắn càng ngày càng ít đi. Lòng căm phẫn lại càng lúc càng chồng chất.

Sau cùng khi sự im lặng kéo dài dường như không có hồi kết, tiếng cười khúc khích của cô gái mới vang lên.

- Đương nhiên là không, mọi chuyện đều bị ông lật tẩy. Tôi còn gì để nói chứ?

Cô gái nâng mặt lên thách thức, nhìn hấn bằng một ánh mắt trêu tức.

- Cô thật sự muốn chết sao?

Lôi Dực đưa tay phải áp vào vùng cổ của Tư Duệ, vẫn chưa dùng lực mà trừng mắt nhìn cô gái đối diện.

- Còn chờ gì nữa? Mau bóp chết tôi đi, trả thù cho con của ông, tôi đã hại chết nó đấy.

Đỗ Tư Duệ vừa nói vừa cười, nhưng không biết từ lúc nào nước từ hai hốc mắt đã vô lực trào ra.

Người đàn ông cảm nhận thấy nỗi đau đang tuôn trào trong cơ thể, hấn chưa từng cảm thấy đôi tay của mình run rẩy vô lực như lúc này.

Giọt nước mắt của cô nóng hổi, rơi xuống mu bàn tay, khiến làn da của Lôi Dực như bị bỏng rát.

Nếu có thể ngay bây giờ hấn rất muốn chính tay mình moi trái tim của cô ra, để xem nó rốt cuộc là màu gì. Bao nhiêu nỗ lực của hấn thời gian qua, vẫn chưa đủ để khiến cho cô gỡ xuống phòng bị, để khiến cho cô có thể phụ thuộc vào hấn. Hoàn toàn tin rằng hấn có thể bảo hộ cho mẹ con cô chu toàn.

Trải sẵn cho cô một con đường hoa mỹ, để cô chỉ cần đợi sau khi sinh con cho hấn có thể kiêu hãnh mà bước qua.

Tin tưởng hấn, đối với cô là một việc khó khăn đến như vậy sao?

- Loại phụ nữ như cô, không xứng để cho tôi bán tay.

Hấn thả lỏng người, Tư Duệ giống như một con rối ngã vào ghế đệm sau lưng.

- Đừng để cho tôi nhìn thấy cô nữa, nếu không tôi sẽ khiến cho Đỗ Tư Duệ cô phải hối hận tột cùng khi chọn bước chân vào cái nghề này.

Bọn họ cứ như vậy trở về hai con đường trước đây, dường như không hề can dự, không hề liên quan hay quen biết. Hấn ở phía trong tối, cô ở ngoài sáng. Tựa như chưa từng bước vào cuộc đời nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ánh đèn sân khấu hoa mỹ như một con thú dữ há miệng bao trùm lên tất cả. Từng tia sáng len lỏi vào mọi góc ngách, chan hòa khắp khán phòng, nhưng thứ ánh sáng có sức sát thương cao nhất có lẽ là đến từ những chiếc máy ảnh như những đôi mắt đang nhấp nháy liên hồi, ghi lại từng khoảnh khắc từng cái nhúm mày của những người hiện hữu tại nơi đây.

Lễ trao giải Vương Diện cuối cùng rồi cũng đến ngày công bố kết quả.

Những nơi mang không khí náo nhiệt và trang trọng thế này đúng là chỉ thích hợp với những con người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Tư Duệ điều chỉnh lại gấu váy dài qua mắt cá chân lừa xoà chạm đất của cô, gương mặt ngoài vẻ căng thẳng chắc chỉ còn lại chút ít sự mong chờ nhỏ nhoi. Mi tâm người con gái chau lại, đôi môi đỏ hồng khẽ mím, một chút nữa thôi khi cô bước ra khỏi phòng trang điểm lễ phục, sẽ có hàng ngàn con mắt hướng về phía cô. Tuy rằng đã quá quen thuộc với hiệu ứng đám đông, nhưng là lần đầu tiên có tên trong danh sách đề cử. Là thí sinh tham gia chứ không phải là khán giả xem trình diễn, vậy cho nên cô không khỏi vô cùng hồi hộp và lo lắng.

Trải qua những biến cố vừa rồi, dù cho muốn hay là không cô vẫn phải quay lại con đường này, giới giải trí giống như là một cái hố sâu, bước chân vào rồi lại liên không thể quay đầu thoát ra. Mà hơn thế nữa, nếu như cô trốn chạy, cô sẽ mất đi tất cả. Trên vai cô còn quá nhiều thứ cần phải gánh vác, trong lòng còn quá nhiều nỗi lo lắng muộn phiền.

Hít một hơi thật sâu căng tràn lồng ngực, Tư Duệ thẳng lưng nhấc váy bước ra, ống kính máy quay liền chuyển hướng đánh thẳng đến chỗ cô đang bước đi, nụ cười tươi trên môi cô gái, gương mặt tuyệt sắc được trang điểm tỉ mỉ, sắc nước hương trời tựa như không có bất kỳ một khuyết điểm. Bàn tay trắng muốt như màu của tuyết tạo nên một lọn tóc bên tai, dây chuyền trang sức sang trọng nằm trên cổ lấp lánh phối hợp với nước da của cô thật sự chỉ hình dung được bằng 2 từ hoàn mỹ. Mỹ nhân tựa như bước ra từ tranh vẽ, đã lần áp hoàn toàn những bông hoa muôn màu đang cố gắng khoe bày nhan sắc ở đây.

Làm gì có nơi nào tạo ra cơ hội tiền thân tốt hơn ở Vương Diện, đàn ông có quyền lực tiền tài đến đây tìm những cô gái có sắc vóc có triển vọng, biến cô ta thành người của mình làm việc dưới trướng mình. Làm ăn dựa trên thân thể đối với bọn họ chính là một sự thật hiển nhiên và quá đỗi bình thường.

Không có đến nửa điểm xấu hổ hay chùn bước.

Một đêm hội quy tụ tầm cỡ thế này có mấy ai mà không ao ước được tham dự cơ chứ.

Người mời đến đây nếu không phải là diễn viên gạo cội lâu năm có sức nặng trong ngành thì cũng là những nhà sản xuất đạo diễn tiếng tăm lẫy lừng. Các cấp bậc đều được xếp theo hàng ghế, các diễn viên có tên trong danh sách đề cử sẽ được ngồi ở vị trí hàng 3, 4 sát sân khấu chính.

Tư Duệ hoàn thành xuất sắc những bước đi như trên sàn catwalk của mình, cô thờ phào ngồi xuống ghế mời tham dự, cố gắng giấu đi sự biến động cuồng loạn đang khuấy động trong tâm. Ánh mắt vô thức dôi về phía trước mặt, ở hàng ghế đầu tiên.

Bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông vô cùng vững chãi, tựa như một bức thành kiên cố không có gì có thể lay chuyển. Ở nơi nào khi có hắn xuất hiện mọi thứ xung quanh đều không tránh khỏi bị áp đảo. Tư Duệ đột ngột nhớ về từng lần khi cô dựa vào lồng ngực đánh thép ấy, nóng ấm và an toàn, không khỏi khiến người khác mê đắm. Nhưng kẻ như vậy chính là tai họa, là độc dược cần phải tránh xa.

Cô tự giễu cợt bản thân, đã từng gần đến như thế nhưng tại sao hiện tại cảm giác xa cách lại hoàn toàn chiếm giữa cả hai người, đi qua nhau như chưa từng quen biết.

Lôi Dực hờ hững không muốn để tâm đến những thứ xung quanh, đôi đồng tử sâu thẳm giống như hai hố đen không nhìn thấy đáy, người con gái vừa lướt qua lúc nãy khiến cho đầu ngón tay của hắn khẽ động. Vốn chán ghét những nơi nguy tạo thế này, nên trước đây lý do duy nhất để Lôi Dực xuất hiện ở những nơi thế này, chỉ có thể là đi tìm đồ chơi mới.

Những nhân vật xung quanh dường như cũng đã quen với sự lãnh đạm của hắn, lại dành cho Lôi Dực một sự kiêng dè nhất định, vậy nên không có bất kỳ ai dám ngồi chung hàng ghế, cũng vô cùng rụt rè trong việc đến gần mà bắt chuyện.

Là kẻ có máu mặt và tiếng nói bật nhất trong giới này, chuyện này vô cùng ít người biết nhưng nhìn vị trí mà hắn ngồi cũng đã phần nào tự suy đoán được là nhân vật không thể động. Rất ít khi xuất hiện trước truyền thông, vậy cho nên lần này khi Lôi Dực đồng ý lời mời đến tham dự khiến cho ban tổ chức và những người tài trợ bất ngờ không ít.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Dường như suy nghĩ thâm sâu trong lòng càng khiến cho cả cơ thể tản ra loại khí chất nguy hiểm không ai dám mạo phạm.

Hắn nhấc ngón tay gõ vài cái vào thành ghế, môi vẽ nên một vòng cung khinh khinh bất cần với mọi thứ xung quanh.

Tiếng của người dẫn chương trình vang vọng khắp cả căn phòng, đầy không khí tất bật ồn ào kia lên đến cao trào.

Tên của từng người đạt giải trong sự căng thẳng và hồi hộp lần lượt được xướng lên, nhưng có vẻ điểm mấu chốt cuối cùng vẫn nên được chờ đến khi hạ mạng mới thú vị.

Hắn hơi hướng mắt về sân khấu, nhìn một lượt ba cô gái đang đứng trước giải thưởng danh giá nhất năm. Cùng với sự tự hào và mong chờ hồ hởi.

Người con gái mặc bộ váy trắng dài đến gót chân ở giữa dường như khiến cho cả hai người bên cạnh trở thành phông nền cho vẻ đẹp của mình.

Nụ cười của cô vô cùng tươi tắn và trong sạch, cũng như những người khác bày ra trước truyền thông điệu bộ hoàn hảo nhất có thể. Nhưng cũng chính nụ cười này, khiến cho khóe môi của Lôi Dực tà mị khẽ động.

Dựa vào đâu hắn còn vẫn chưa nguôi ngoai được nỗi đau mất đi đứa con đầu tiên của mình, người phụ nữ kia có thể vui vẻ lộng lẫy như vậy mà tham gia bữa tiệc này, giống như chưa có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Ánh sáng của cô càng lấp lánh bấy nhiêu thì hận ý trong lòng hắn lại càng thêm thêm thêm thêm.

Số phiếu bình chọn được công bố, rõ ràng trước ngày cử hành lễ trao giải Tư Duệ đã là cô gái cảm chắc giải thưởng danh giá. Nhưng ngay khi quán quân nữ của Vương Điện được nêu tên lại không phải là cô, nụ cười gượng gạo của Tư Duệ khiến cho cả khán phòng bật lên những âm thanh bàn tán đồng loạt.

- Có chuyện gì vậy rõ ràng Đỗ Tư Duệ đang đứng đầu bảng xếp hạng mà.

- Sao có thể có chuyện như vậy được, luận về tài năng luận về doanh thu và nổi tiếng năm nay Hàn Đình Chi làm sao đấu với Tư Duệ?

- Tôi còn tưởng kết quả đã được đoán trước rồi chứ.

Vương miện và giải thưởng được trao trả ngay ở bên cạnh cô, người con gái vỗ tay tán thưởng, ánh mắt không khỏi toát lên vẻ châm biếm nhưng rất nhanh chóng lại được giấu đi nhường chỗ cho sự chúc tụng.

Thắng làm vua thua làm giặc, kẻ nào có tài dụng binh giỏi hơn thì kẻ đó ắt sẽ sớm ăn mừng thắng lợi.

Cô từ lâu cũng không nên quá trông chờ, càng hy vọng nhiều nỗi thất vọng càng khiến bản thân hụt hẫng. Dựa vào sức của một mình mình, làm sao có thể thắng được sự bất công đã được dàn xếp.

Ánh đèn sân khấu lướt qua, mang theo chút ý tứ soi đến chỗ người đàn ông đang chễm chệ ngồi đó. Tư thế cao ngạo của một kẻ ăn trên ngồi trước luôn khiến cho người khác phải ngước nhìn. Lôi Dực nở nụ cười giễu cợt, lắc đầu nhếch môi với cô.

Ngay khoảnh khắc đó, hắn đứng dậy uy vũ bước ra khỏi căn phòng.

- Giải thưởng hạng 2 nằm trên tay có nặng quá hay không?

Ở một góc khuất của hành lang, giọng nói người đàn ông truyền đi như âm thanh của một loại đàn cầm du dương. Rót vào tai người khác vô cùng dễ nghe.

Đỗ Tư Duệ quay đầu, nâng mắt nhìn kẻ đang nhả ra làn khói màu trắng mờ ảo từ làn môi mỏng.

- Ông chủ Lôi! Đã lâu không gặp.

3 tháng không phải là quãng thời gian quá dài, nhưng lại thay đổi một con người đến mức không thể nhận ra.

- Hải lòng với giải thưởng của mình chứ?

Hắn tiến lại gần hơn, mùi của xì gà lan tỏa trong không khí, phủ xuống đỉnh đầu Tư Duệ.

Cho dù cô đang mang giày cao gót, vẫn trông vô cùng thấp bé và nhỏ nhoi khi đứng trước hắn.

- Sao lại không? Nhưng có một chút đáng tiếc, tôi chỉ có thể trở thành quán quân trong lòng người hâm mộ chứ không phải là danh chính ngôn thuận.

Cô hứng thú nhìn nhìn hắn, trong đôi mắt to xinh đẹp không có lấy nửa điểm buồn phiền.

Lôi Dực cúi đầu sát bên tai Tư Duệ, thân nhiệt ấm nóng nhưng lại tạo ra cảm giác lạnh lẽo và xa vời. Hắn thì thầm bên tai cô bằng một tư thế vô cùng ám muội.

- Đừng cứ áp dụng khả năng diễn xuất của mình với tôi, cô biết là nó không hiệu quả mà.

- Vậy thì ông muốn gì? Xoay tôi vòng vòng trong ván cờ mà ông đang nắm thế thượng phong à?

Cô lùi người về phía sau một bước, động tác rất nhã nhặn không có đến một chút dư thừa hay kém chất.

- Ô! Ra là cô đang nghĩ tôi đã cướp mất công lao của cô trao vào tay một người khác.

Hắn cười cợt đáp lời, từ ở phía trên trông xuống có thể lập lờ thấy được hai quả đào trắng treo mềm mại thoát ần thoát hiện ở phía trước được lớp váy áo dạ hội hoàn hảo giấu đi.

Yết hầu của hắn khẽ động, không thể ngăn mình nhớ lại những xúc cảm khi được chạm vào cô.

- Chuyện này thì có gì là lạ, tôi cũng không quan tâm đến việc ông có thừa nhận hay là không.

- Chắc chắn! Năng lực phán đoán đừng thấp như vậy chứ, IQ dùng để đối phó tôi của cô đâu rồi? Đừng chỉ nghĩ rằng tôi là kẻ duy nhất có thể đáp đở tin ngưỡng của cô. Mà hãy tin vào việc nếu như không có tôi bảo hộ, thì thứ mà cô hết lòng tôn thờ bất cứ ai cũng có thể tùy ý giẫm đạp.

Hắn lãnh đạm trả lời, sự uy phong của bản thân không cho phép người khác xâm phạm

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Ông đến đây để tham dự dự buổi lễ ngày hôm nay có phải chỉ là để nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của tôi khi đánh mất đi thứ mình khao khát?

Tư Duệ vuốt vuốt tóc, nếp tóc uốn lượn trong ngón tay cô, sự mềm mại thướt tha trở thành đôi chút rối rắm.

- Cô thật sự nghĩ như vậy à?

Lôi Dục rút thêm một hơi thuốc, đầu xi gà bị cháy xém hoàn toàn, tư vị đi vào từ đầu lưỡi khuấy động khoang mũi để lại những hương thơm đậm đà. Nhưng thời khắc này đây hẳn lại không có hứng thú để có thể cảm nhận cái dư vị khoan khoái ấy một cách rõ ràng, hưởng thụ nó từng chút một.

- Thật ngại quá! Đã làm ông thất vọng rồi, có cần bây giờ tôi liền bày ra vẻ mặt đó cho ông xem để bù đắp an ủi ông không?

Hắn biết cô vô cùng thông minh, nhưng sự thông minh này chính là con dao hai lưỡi. Cô nên thông minh với tất cả mọi kẻ ở ngoài kia, nhưng với hắn thì đây là một sai lầm.

Cô càng tìm cách đối phó lại chính là càng không tự lượng sức, rốt cuộc là có chiều sâu ra sao? Vì sao cô lại không nhận ra cô không có cách nào đầu lâu lại hắn.

- Như vậy thì còn gì là thú vị? Đừng lại cố gắng che giấu nữa, cả hai chúng ta đều biết cô đã tiến nuôi đến mức nào. Có được tên trong top 3 hạng mục, trong đời một diễn viên có được mấy lần cơ chứ?

- Ông chủ Lôi! Đừng khinh thường người khác như vậy, ông thay đổi đồ chơi quen rồi nên đều nghĩ ai cũng đều cả thềm chóng chán như ông sao? Cái giới này ngoài hậu thuẫn thì còn có thực lực, tôi không thêm dựa vào hậu thuẫn nữa thì sẽ đứng lên bằng thực lực của mình. Công chúng sẽ chấp nhận người có thực lực. Ông cứ chờ đi!

Có lẽ người ngoài đều nói rất đúng, cô là loại người vô cùng cố chấp, vô cùng bướng bỉnh. Từ nhỏ nếu là bản thân đã hạ quyết tâm thì không có bất cứ thứ gì có thể lay chuyển, ngày đó khi quyết định chọn cái ngành nghề đầy rẫy thị phi này cũng như thế.

Cố chấp đến nhiều lúc lạc lối trong chính những bước đường tự mình đã bày ra.

- Có cần phải khổ sở bỏ công như vậy? Lần trước Huỳnh Tài, nhà sản xuất của bên công ty Dịch Thịnh biết tôi chơi chán cô rồi vậy nên liền lần la đến tìm cô ký hợp đồng, đã đem giải thưởng của Vương Diện ra trao đổi. Kết quả như thế nào cô cũng thấy rồi đây, từ chối món mồi ngon béo bở như thế có phải là uổng phí quá không? Hay là bây giờ trong lòng cô đang cảm thấy hối hận muôn phần vì khi ấy đã không nhận lời làm công cụ ám giương cho lão? Hừ?

- Ô! Nhục mạ người khác là thú vui của những kẻ như ông mà, tôi không có ý kiến gì cả. Lôi Dục, ông có biết lý do tôi thẳng thừng từ chối Huỳnh Tài mặc dù tôi vô cùng khao khát Vương Diện là gì không?

Cô nở một nụ cười trào phúng

- Là bởi vì ông ta với ông là cùng một loại người. Đã từng đi vào vết xe đổ, đã từng dấn thân vào vũng bùn mà suốt tuổi trẻ tôi đều xem là ghê tởm. Vậy nên bây giờ tôi không muốn lại mang danh là ngựa quen đường cũ, vĩnh viễn phải sánh tên cùng loại người rẻ tiền và suy đồi đạo đức như ông.

Khóe môi Lôi Dục từ từ nhếch lên, trong đáy mắt của hắn không có đến nửa tia giận dữ. Cô thực sự đã đưa ra phán đoán chính xác, ngày hôm nay hắn đến một nơi vô vị thế này chỉ là để nhìn thấy cô. Nhưng là muốn nhìn cô ở cái bộ dạng nào đến chính bản thân hắn còn chưa biết được, bởi vì những cảm xúc rồi ren đều khiến cho phán đoán của hắn về người con gái trước mặt trở nên sai lệch. Hắn muốn nhìn thấy cô thất bại, có thật là như vậy không?

- Tôi hủy đi thứ mà ông khao khát nhất, bù lại ông cướp đi khát vọng của tôi. Xem như chúng ta hòa nhau đi, sau này không ai nợ ai nữa.

- Cô muốn cắt đứt tất cả liên hệ, muốn ân đoạn nghĩa tuyệt xem như chưa từng quen biết tôi?

- Là chính ông đã nói tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ông nữa. Nhưng bây giờ thì thế nào? Ông mới là kẻ chủ động tiếp cận, chủ động làm phiền đến cuộc sống của tôi.

Tư Duệ giặt tay mình ra khỏi lòng bàn tay cứng rắn của hắn, cổ tay bị siết chặt hẳn lên những vết đỏ đang sắp sửa chuyển màu.

Người kia lại dường như không muốn buông tha cho cô, ấn cô vào một góc khuất trong hành lang, cả 2 thuận tiện chui vào một tấm rèm phủ sát mặt đất. Nơi đây quả thật là một chỗ tối tăm, vô cùng thuận tiện để làm những việc mờ ám.

- Là tôi đánh giá thấp cô hay là cô đã tự đánh giá quá cao bản thân mình? Tôi đến chỉ để tìm đồ chơi mới, là cô không biết tốt xấu xuất hiện trước mặt tôi.

Hắn bắt đầu luồn tay ra phía sau mái tóc cô, lướt ngón tay trên dây kéo khóa váy.

- Lôi Dục! Ông muốn làm gì?

- Tôi muốn làm gì cô còn không rõ sao? Hợp đồng của chúng ta hết tháng này mới là kết thúc hoàn toàn, nếu như tôi muốn thì bất cứ lúc nào cô cũng phải ngoan ngoãn để tôi chơi đùa.

Đưa lưỡi vào khoang miệng, tùy ý khuấy đảo. Không có ôn nhu dịu dàng, chỉ là thô bạo tước đoạt, môi lưỡi đẩy đưa cuồng nhiệt nóng bỏng. Hắn xoa nắn cơ thể cô, ép sát Tư Duệ vào tường, khiến cho màu son của cô trở nên mờ ảo.

Sức lực phản kháng của cô không là gì đối với hắn, sau cùng thoáng một chút khi Lôi Dực không chú ý, cô thẳng thừng cắn xuống. Mùi máu tanh ngập tràn trong miệng, như mùi vị của sự mãnh liệt và đau thương.

Hắn khinh bỉ nâng ngón tay lau đi vệt máu ở khóe môi mình. Thấp giọng thô thển nhìn về cô gái hai mắt ngập tràn căm phẫn.

- Biết đâu bây giờ cô thức thòi một chút quỷ xuống dưới chân cầu xin tôi, có thể tôi sẽ động một chút lòng từ bi tha cho cô, chừa cho cô một chỗ đứng dưới bầu trời rộng lớn này. Để cô có thể tiếp tục bảo vệ cái tin ngưỡng ngu xuẩn mà cô luôn tôn thờ đó.

- Muốn tôi cầu xin một tên khốn? Lôi Dực, ông có thể bớt mơ tưởng không?

Tư Duệ chỉnh lại bộ dáng xốc xếch của mình, sự oán giận trong mắt cô dâng trào như con sóng dữ

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

- Một tên khốn có thể làm được những chuyện ngoài sức tưởng tượng của cô đấy, muốn thử không?

Lôi Dực cười cợt, chiếc bóng cao dài của hắn chìm dần vào tấm màn che ở phía sau.

- Mạng của con tôi chỉ đổi bằng cái giải thưởng nhỏ bé chết tiệt đó? Đồ Tư Duệ cô làm rồi, muốn đùa giỡn với tôi thì tôi sẽ đùa cho cô chết.

Hắn nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé trắng mịn, lại một lần nữa áp môi hôn xuống. Nhưng hoàn toàn khác với ban nãy, Lôi Dực không ôm cô dựa vào bức tường đằng sau mà dùng chút sức lực của mình kéo thân thể trong bộ váy dạ hội giật lùi về phía trước ra khỏi góc khuất.

Ánh sáng soi rọi đến bất chợt khiến cho Tư Duệ chưa kịp thích nghi dẫn đến có chút chói mắt. Cô theo phản xạ vươn tay che lại mặt mình, ngăn cản các góc máy có thể hướng đến. Tay còn lại dùng sức đẩy hắn ra.

Người đàn ông hứng thú nhìn bộ dáng chật vật của cô gái trước mặt, mí mắt của cô sụp xuống, không dám lại ngừng đầu đối diện với hắn.

Viền môi mỏng bạc bẽo nâng lên, thấp đầu hạ giọng hôn vào tai cô

- Chúng ta cùng chờ xem ngày mai trên mặt báo trang đầu sẽ có những điều gì thú vị nhé.

Tuy rằng đã cố gắng tránh rất nhanh nhưng vẫn không so được với tốc độ của hắn, Tư Duệ đứng chôn chân đưa mắt nhìn một lượt bao quát xung quanh.

Phía xa xa gần cầu thang vẫn có thể trông thấy được chút tín hiệu nhấp nháy của máy ảnh như đôi mắt của một con rắn độc thè lưỡi trong đêm.

Tiếng bước chân từ giày tây trang của người đàn ông càng lúc càng nhỏ dần, đỉnh đầu cô được trả lại toàn bộ không khí, Tư Duệ khó khăn áp chế lại cảm xúc bồn loạn của mình, trái tim cô giống như vang lên từng hồi trống dồn dập đòi mạng.

Hình ảnh đôi nam nữ đang tham luận nhau trên mặt báo đập vào mắt quản lý Diêm Liên, người đàn ông ôm lấy cô gái đang nép sát vào thân mình, lòng bàn tay người nữ đặt trên tấm ngực to lớn phía trước, môi lưỡi giao thoa dưới ánh đèn mị hoặc, quả là một bức tranh sống động như trong một bộ phim điện ảnh ăn khách nhất năm.

Chiếc váy trắng lộng lẫy như thế, chỉ có Tư Duệ mặc lên mới xứng với khí chất thanh cao đó.

- Tư Duệ em đúng là hại chết chị rồi, em xem sao lại để xảy ra cơ sự này. Bây giờ tất cả các trang mạng đều đưa tin em ngang nhiên khóa môi người đàn ông lạ ở ngay sau lễ trao giải Vương Diện. Chúng ta phải đối mặt với chuyện này sao đây?

- Liên tỷ! Là em thật sự không cố ý, lúc ấy em cũng không có đề phòng, em không nghĩ ông ta lại biến thái đến mức đó. Muốn khoe những thứ đáng xấu hổ cho cả thiên hạ xem.

Cô bấm vào lòng bàn tay mình, tâm tình vô cùng phức tạp.

- Ông ấy! Ý của em là kim chủ giấu mặt kia?

Điềm Liên tròn mắt nhìn Tư Duệ, tựa như trên đầu xuất hiện một đám mây mù.

- Chị đừng cứ gọi ông ta là kim chủ của em, chuyện giữa bọn em đã kết thúc lâu rồi.

- Đa số những kim chủ khi chọn mình tình dưới trướng mình đều không thích phô trương, trong vòng một năm nay em làm việc cho ai đối với chị và tất cả mọi người ở ngoài kia đều là ẩn số. Bây giờ đã đến mức này, ông ấy rõ ràng không muốn buông tha cho em, nếu em còn không nói ra thì..

Liên tỷ đã cùng cô bao bọc cho nhau trong suốt quãng thời gian trước đây, từ khi cô vẫn còn tập tễnh bước chân vào nghề. Tuy là dưới thân phận người làm việc và người trả lương, nhưng cô từ lâu đã xem Điềm Liên như một người chị.

- Em giấu giếm chị lâu như vậy là vì có lí do của riêng mình, thời gian qua sự nghiệp của em thăng tiến là bởi vì có người chống lưng, có người nâng mình lên. Chuyện không về vang gì này, dùng sự rẻ mặt để đổi lấy cơ hội đi lên, em thật sự không muốn những người quan tâm em chú ý đến.

Vì sao không ai hiểu cho chỗ khó xử của cô.

- Không giấu nổi nữa đâu, em rốt cuộc đã làm phật lòng gì người ta, trước đây là mấy tháng mất tăm mất tích không ai có thể tìm ra, bây giờ chỉ cần một bóng lưng không rõ nét như thế này cũng có thể làm cuộc sống của em điều đứng. Minh tinh Đỗ Tư Duệ vốn không có lùm xùm tình ái, là thánh nữ thuần khiết trong lòng công chúng bây giờ lại như thế này, em bảo chúng ta làm sao giải quyết nổi đây?

Cả công ty giải trí dường vì scandal này mà trở nên hỗn loạn, hợp đồng quảng cáo và quay phim đều bị hủy trước thời hạn. Diễn viên có triển vọng nhất trở thành ngọn lửa châm ngòi thuốc nổ làm sụp đổ tất cả hình tượng của cô.

- Ở đây bây giờ chỉ có chị và em, nói cho chị biết người đứng phía sau là ai. Ai là người đã giấu mặt và danh tính tài trợ cho chúng ta suốt thời gian qua, hơn nữa còn có uy lực hộ phong hoá vũ để cho những nhà sản xuất và đầu tư lớn khác tự động tránh xa em? Chị cần biết để còn tìm cách giúp em hòa giải cầu xin người đó chừa cho chúng ta một con đường, một nụ hôn kia chỉ mang ý tứ cảnh cáo thôi cũng đã đủ sức đẩy em rơi xuống vực rồi đấy.

Điềm Liên nắm lấy tay cô, trong mắt ngập tràn khẩn thiết.

- Chị kể ra tên, em không muốn nói thì chỉ cần gạt đầu là được. Huỳnh Tài, Chu Thành Phát, Đào Từ Ngụ?

Những cái tên mà Liên tỷ kể, đều là những kẻ có quyền lực cấp cao trong giới nghệ thuật này.

Tư Duệ vô thức lắc đầu, cả người đều bị bao vây bởi hàng vạn vấn đề đau đầu nhức óc.

- Vậy em nói đi rốt cuộc là ai?

Gương mặt tròn trĩnh của Điềm Liên toát lên vẻ lo lắng đến phát khóc.

- Là Lôi Dục...

Tựa như có một tia sét không lồ đánh ngang bầu trời của công ty giải trí, sắc mặt Điềm Liên từ màu đỏ của giận dữ chuyển sang trắng bệch.

- Em nói, nói cái gì? Lôi... Lôi Dục, là ông chủ Lôi?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

- Em nói, nói cái gì? Lôi, Lôi Dục, là ông chủ Lôi?

Điềm Liên kinh hãi, lấp ba lấp bắp tròn mắt nhìn cô. Lười cơ hồ quít lại.

- Em nói là sự thật hay sao?

- Liên tỷ, chị sao vậy?

Người chị bình thường luôn luôn tinh táo, tác phong làm việc nhanh gọn vô cùng dứt khoát. Thay cô sắp xếp cuộc sống, lịch trình ổn thỏa chu toàn, Tư Duệ chưa từng thấy qua Điềm Liên kinh hãi mặt cắt không còn một giọt máu như vậy.

- Tư Duệ! Em có biết em đang đối mặt với ai không?

Người kia nắm lấy tay cô, cả người bị khí lạnh bao vây không rét mà run.

- Ông ta đáng sợ đến cách mấy cũng chỉ là một tên vô lại.

Tư Duệ bĩu môi, cô không phải chưa từng nhìn thấy qua tác phong làm việc của hắn, nhất là cái lần khi Lôi Dực nhìn thấy một nữ diễn viên trẻ ở nơi vắng người qua lại trong phòng trang điểm vắt nước vào cô.

Hắn chẳng nói chẳng rằng xuất hiện vuron tay lôi cô ta ngã sõng soài ra mặt đất, nói vài lời với những kẻ đi theo mình rồi tiến lên che khuất tầm nhìn của cô, tiếng la hét thất thanh càng lúc càng nhỏ dần của nữ diễn viên kia làm cho người ta phải rợn tóc gáy.

Ngày hôm sau Tư Duệ liền nghe tin tức truyền đi khắp nơi, cô gái kia trong lúc làm việc bất cẩn ngã xuống cầu thang đa chấn thương phải nằm viện mất mấy tháng, hơn nữa còn bị hủy hết mọi hợp đồng, có thêm scandal trở thành người thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, sự nghiệp xem như bị hủy hoại hoàn toàn.

Con người đáng sợ như vậy, làm việc không vừa cho bất cứ ai đường lui. Ngay cả cơ hội quay đầu van xin cũng không có, hạng người như thế đúng là khiến cho người khác kinh hãi dè chừng muốn tránh càng xa càng tốt.

Cô đương nhiên biết được những người tồn tại được trong cái giới này cũng đều không thể là hạng người lương thiện tốt lành gì. Nhưng ra tay tàn nhẫn như vậy, triệt tất cả mọi đường sống, thực sự là quá phi nhân tính.

- Tư Duệ! Tuy rằng em vừa tốt nghiệp, chính thức vào nghề chưa bao lâu nhưng từ lúc còn nhỏ đã làm quen với việc đi diễn. Em ít nhiều chắc cũng đã nghe nói đến những diễn viên như Chu Kỳ Tâm? Hay là Du Hoài, Mỹ Ngọc? Còn cả Thiện Lệ Hàm mà em đã từng nói với chị là thần tượng một thời của em

- Bọn họ là những cái tên có tiếng tăm lừng lẫy, nhan sắc vượt bậc ai cũng muốn hướng đến và ngưỡng mộ.

Cô đưa mắt nhìn Điềm Liên, con người trong treo suy tư, những người đó thì có liên quan gì đến việc này.

- Đúng! Những đại minh tinh danh vọng vang dội, nếu đã thành công thì sẽ luôn được đứng ở đỉnh cao nhìn xuống, nhưng lỡ như thất bại thì sẽ phải sống vĩnh viễn ở đáy của xã hội mà ngược trông lên.

- Em có biết điểm đồng nhất nắm vai trò chủ chốt quyết định tất cả mọi thứ, là thành hay là bại tồn tại giữa bọn họ là gì không? Phải! Là Lôi Dực, bọn họ đều đã từng là người phụ nữ dưới tay của ông ta.

Những câu nói nặng nề của chị Liên khiến cho thái dương của Tư Duệ đau nhức, dây thần kinh của cô vì tiếp xúc với thông tin mà co giật, từng tế bào đều như bị đốt cháy, khó chịu muôn phần. Cô nghi hoặc vò nát tờ báo vốn phẳng phiu trong lòng bàn tay, mắt mờ hồ nhìn xuống đầu ngón chân trắng muốt.

Cô thật sự chỉ là quân cờ đang đứng bên bờ vực của sự nhàm chán và vứt bỏ như kết cục của những người trước đây đã quá rõ ràng.

Chẳng hiểu vì sao khi biết được tin này, vốn có thể đã sớm mừng rỡ ra, nhưng Tư Duệ không tránh khỏi được sự khó chịu dâng lên từ nơi sâu nhất ở trong lòng.

- Em rốt cuộc đã làm ra chuyện gì, tại sao lại rơi vào tầm ngắm của ông ta? Em có biết để hủy hoại một người đối với Lôi Dực chỉ như bóp chết một con kiến, khiến cho người khác sống không bằng chết chỉ để như trò bàn tay.

Chơi với hắn như đùa cùng lửa, không cần thận có thể bị đốt cho đến chết. Thân phận thật sự không nhiều người biết, kẻ biết đều là những người máu mặt luôn đứng ở đằng sau, nghe đến hai từ Lôi Dực đều không dám có nửa điểm mạo phạm mà biết điều xếp tay lại.

Nếu không phải Điềm Liên từng may mắn vô tình chứng kiến sự lợi hại của người đàn ông kia ở thời của mỹ nhân Du Hoài, cô cũng không dám tin dưới thời đại pháp quyền còn có thể xảy ra loại chuyện đáng sợ như xử lý một con người ngay giữa ban ngày ban mặt, chuyện kinh thiên động địa như vậy thế nhưng vào tay hắn thì trở thành gió thoảng mây bay, êm đềm đến thần không biết quỷ không hay.

- Sao chị lại sợ ông ta như là sợ quỷ vậy? Cùng lắm chỉ là người quyền thế dùng tiền mà làm việc áp bức.

- Tư Duệ em còn trẻ, em chưa hiểu hết được uy quyền của những kẻ thuộc thế lực ngầm đâu. Năm xưa Hà Mỹ Ngọc bị ép đến nhảy lầu tự sát, Chu Kỳ Tâm lộ clip nóng rồi hóa điên, chị không muốn nhìn thấy em trở nên giống như bọn họ. Bằng mọi giá em không được phép đắc tội với người này.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Những lời của Điền Liên cứ văng vẳng bên tai cô, hết lần này đến lần khác cô ấy bắt buộc Tư Duệ phải chủ động liên hệ với người kia, tìm cách hòa giải và cầu khẩn.

Cô bị ép rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, chỉ mới vừa nêu tên kẻ chủ mưu ra đã khiến cho bọn họ hồn phi phách lạc, nếu thật sự đem sự tình chi tiết từng điểm một toàn bộ đều nói đủ hết. Chỉ sợ đám người này không xem Lôi Dục là quý mà sợ hãi, nhưng sẽ chuyển sang mà hãi hùng cô.

Cho dù có cố gắng hình dung ra thế nào, cô cũng đều không nhớ ra được hẳn rốt cuộc có đã từng đối với cô như vậy chưa, từng như những lời mà bọn họ đều dùng để miêu tả một kẻ máu lạnh vô tình.

- Tính chất công việc dày đặc như vậy à, đến bây giờ mới có thời gian rảnh rồi đến đây chơi bởi sao ông chủ Lôi?

Người đàn ông nâng ly rượu kẹp giữa hai ngón tay, tựa tiểu phi tiểu đưa lên môi. Gã mang dáng vẻ của một kẻ có thân phận cao quý, đang rất chuyên chú thưởng thức vào món đồ ngon của mình, ánh mắt bình lặng tựa hồ nước lạnh lẽo nhưng lại không hề có nửa điểm đơn thuần, chốc chốc sẽ bất giác cuộn cuộn như sóng biển dữ dội và hung tợn, tỏa ra khí tức dữ dội mãnh của sự tà ác vạn phần.

Ngồi quan giả đẹp tựa như được tạo hóa dày công điêu khắc, làn da màu đồng ẩn hiện dưới cổ áo sơ mi tối màu mở toang hai chiếc cúc, cả người phát khí thế cao quý không ai sánh bằng.

- Bớt đùa bỡn đi, lúc tôi và Khắc Thần cùng nhau nâng chén giải tỏa căng thẳng. Lúc ấy chú ở đâu? Bao nhiêu lần đều không thấy mặt còn dám lên tiếng chất vấn?

Lôi Dục nhếch môi nhìn Cung Nghiêm Thành, tùy tiện vứt chiếc áo vest khoác ngoài sang bên cạnh, sau đó cả thân thể to lớn chìm vào ghế sofa thượng phẩm. Tư thế phóng túng lại không hề mất đi khí chất, ngược lại còn càng tăng thêm vẻ phong độ bất cần.

- Được được! Xem như là lỗi của tôi, bây giờ hai vị đại nhân không biết có thể cho tại hạ đây một cơ hội lấy công chuộc tội không nhỉ?

Khắc môi giả dần dần cong lên, đôi mắt giả hoạt của loài lang sói tràn ngập ý cười.

- Chỗ của tôi dạo gần đây hàng ngon rất nhiều, trắng tròn lại là loại 1 chưa qua sử dụng. Hôm nay đặc biệt hẹn hai người đến để vui vẻ một trận.

- Thành! Chú đúng là luôn thích đùa kiểu xát muối như thế, đâu phải chú không biết Triệu tổng của chúng ta đang vẫn còn trong thời gian để tang cho mối tình chung thủy đã qua. Tâm trí đâu mà dùng đồ chú tặng?

Lôi Dục nhàm chán mở lời, hai mắt nhắm hờ nghỉ ngơi, thư giãn thả tâm tư vào điệu nhạc huyền ảo, gương mặt góc cạnh cương nghị đầy sức hút có thể câu hồn bất cứ một ai.

- Đùa à, đừng nói với tôi là lâu đến như vậy rồi chú vẫn còn làm Liễu Hạ Huệ đấy nhé?

Gã hớn hờ liếc mắt về phía Triệu Khắc Thần, giọng nói vô cùng chậm rãi rõ ràng nhưng không thể giấu được ý tứ nghi hoặc.

- Đều là long tầm long hổ tầm hổ cả thôi, chuyện vui của tôi đã cũ cả rồi. Sao chúng ta không chuyển sang quan tâm đến ông chủ Lôi đang ngập tràn tâm sự nhỉ?

Khắc Thần ngẩng đầu khỏi bóng tối, những người đàn ông cực phẩm như bọn họ tụ họp lại một nơi là bằng chứng thiết thực nhất cho cái gọi là sự ưu ái của tạo hóa đã ban.

- Thời gian này đang chơi với cô diễn viên nào đấy, hứng thú không ngớt lại còn cho phép cô ta mang thai.

Cung Nghiêm Thành bất ngờ đến độ thiếu chút nữa trừng mắt nhìn Lôi Dục. Động tác tao nhã đặt nhanh ly rượu xuống, ngã người ra phía sau đặt tay lên thành sofa màu đỏ đậm, cực kỳ hứng thú để lắng nghe chuyện vui.

- Có đùa không vậy? Kim chủ chỉ thích chơi nhưng lại luôn căm thù ràng buộc có thể để cho gà của mình to bụng lên à? Chuyện này khó tin quá đấy.

- Mẹ kiếp! Không nhắc thì thôi, nói đến lại càng muốn điên lên.

Lôi Dục nghiêng răng cầm lấy ly rượu một hơi tu sạch, trong mắt vẫn còn có thể nhìn thấy được những mảnh vụn của cơn sóng dữ đã trôi qua.

- Hôm trước chẳng phải vừa báo hỷ sự cho tôi sao? Đừng bảo là gà của anh giờ chứng đấy.

- Còn có cả giờ chứng sao? Haha trên đời lại có cô minh tinh nào dám giờ chứng với ông chủ Lôi nhỉ, quả thật là thú vị.

Cung Nghiêm Thành đã quen làm một kẻ thích đắm vào vết thương của huynh đệ, đã là chuyện càng liên quan đến hai người trước mặt gã lại càng quan tâm.

- Đứa nhỏ mắt rồi

Hắn xoa xoa đỉnh đầu đang nóng bừng bừng, nương theo ánh mắt của Cung Nghiêm Thành mà phun ra vài chữ phẫn hận.

Phòng VIP đặt cạnh hộp đêm Sa Đọa, có thể từ đây nhìn thấy rõ ràng từng chút một khung cảnh của buổi thác loạn đang diễn ra, nơi này nằm ở tầng 69 của tòa nhà ROYAL, những chỗ sang trọng bậc nhất thế này quả thật rất hợp với phong thái của những kẻ thuộc tầng lớp thượng lưu như bọn họ.

- Chỉ là một đứa nhỏ và một con đàn bà không hiểu chuyện, muốn có bao nhiêu mà không được. Cần gì phải muộn phiền nhọc tâm?

Gã khẽ cười, loại người như bọn họ nếu có động lòng thì cũng chỉ là phúc bất trùng lai họa vô đơn chí.

- Không chỉ đơn giản giống như trước đây, chơi xong chán rồi liền không lưu tâm mà tùy tiện vứt bỏ. Có thể khiến tôi cảm thấy đau lòng, bấy nhiêu thôi cũng đủ để cho Đỗ Tư Duệ trở nên khác biệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Làn khói thuốc lượn lờ trên môi vẽ nên một vòng cung của sự sa hoa, ôm lấy nỗi muộn phiền đang âm thầm như sóng ngầm đánh phá, mãi không tiêu tán.

Điện thoại trong túi áo đặt bên cạnh truyền đến âm thanh của một loại nhạc cụ nào đó nghe vô cùng êm tai, Lôi Dực tùy ý dùng hai ngón tay kẹp lấy đồ dùng bằng kim loại kia, trên màn hình nhấp nháy hai chữ " vật nhỏ ".

Sắc thái của người đàn ông liền chuyển sang bốn cột, nụ cười tuấn dật tựa như có chút méo mó.

Tiếng nhạc xập xình hỗn loạn bỗng chốc trở nên nhỏ dần đi.

- Bây giờ mới gọi cho tôi? Tốc độ của cô thật chậm quá.

Tư Duệ siết lấy chiếc điện thoại đời mới nhất đang phát ra âm thanh nhạo báng, khinh bỉ như cửa từng nhát dao sắc lẹm vào lòng cô. Quả thật, cô không có cách nào chạy thoát nổi hắn.

- Ông rốt cuộc muốn gì?

- Tôi muốn gì chẳng lẽ em không biết hay sao? Duệ nhi em thông minh như vậy, đừng cứ thích chơi trò biết rồi nhưng vẫn cố chấp mà hỏi.

Tiếng của hắn dễ nghe giống một loại rượu quý được ủ lâu năm, nhưng khi vào tai cô lại cứ như những âm thanh vang đến từ địa ngục muốn đòi mạng người khác.

- Phải làm thế nào ông mới có thể thôi đi những trò hèn hạ này?

Người đàn ông nghe giọng của cô hùng hồn báng bỏ, đôi mắt tàn nhẫn lại lạnh thêm một phần. Hắn nhếch miệng, ngữ điệu bình thản nhưng lại lạnh đến cực điểm.

- Chẳng phải từ trước đến bây giờ em đều luôn muốn giữ vững cái lòng kiêu hãnh mãnh liệt của mình sao? Đã nằm dưới thân tôi không biết bao nhiêu lần lại không biết tốt xấu mà lớn mật. Để tôi xem em rốt cuộc sẽ chống chọi được bao lâu, tốt nhất đừng để đến một ngày lại phải quỳ dưới chân tôi mà cầu xin. Đến lúc ấy một chút giá trị cũng chẳng có, đừng có mơ nghĩ đến việc tôi sẽ lại cho em cơ hội quay đầu.

Hắn dứt khoát ngắt điện thoại, tiếng tút tút bên tai cô nghe rõ mồn một, lại càng khiến cho Diễm Liên đang thấp thòm ở bên cạnh tim muốn nhảy lên tận cổ.

- Sao rồi, ông ấy nói thế nào?

Cô lắc đầu tự giễu, Lôi Dực là một con mãnh sư, trước khi nuốt trọn con mồi hắn sẽ vờn cho đến khi nó chết.

- Là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi. Ông ta muốn chơi thì để ông ta chơi một mình đi, em không muốn quan tâm nữa.

- Ôi trời tiểu tổ tông của tôi ơi, em đừng có hại chết chị như vậy chứ. Ở dưới em không chỉ có em trai và phụ mẫu, còn có cả sống còn của công ty này. Ông ấy có hứng thú với em thì hiện tại sẽ không làm hại em, nhưng toan tính của những người đứng ở trên cao chúng ta sẽ không thể nào có thể lường trước được. Ngày hôm nay chỉ là một bức ảnh công kích dư luận, ai biết được ngày sau sẽ có thể là cái gì?

Tư Duệ còn quá trẻ lại quá tài năng, nếu muốn thành công Diêm Liên không lo sợ năng lực của cô nhưng lại luôn quan ngại vì sự cố chấp của cô ấy.

- Chẳng lẽ chị muốn em phải thật sự như lời ông ta nói, đến bên cạnh quỹ gối dưới chân ông ta, để mặc cho ông ta nhạo báng khi dễ?

Từ lúc quen biết Lôi Dục, cô chưa từng phải như vậy. Con đường trước đây đi lên quá dễ dàng, không gặp phải chướng ngại, không gặp phải vật cản. Mọi thứ cứ như một thảm hoa kiêu sa chờ cô đi qua, dường như Tư Duệ đã dần dần quên mất đi cô đã từng có một quá khứ tăm tối đến mức nào.

Thời gian vài năm qua không ngắn cũng không dài, cô được biết bao nhiêu danh vọng có được biết bao nhiêu phù phiếm. Có đỉnh cao nào chưa được đi qua, có sự ngưỡng mộ nào chưa được ném thử?

- Lôi Dục không giống như những người đàn ông quyền uy khác. Bất quá chỉ là hại em mất hết tất cả, không thể ngóc đầu lên nữa. Ông ta có thể làm được những chuyện đáng sợ hơn như vậy gấp trăm lần. Chúng ta muốn đầu, đầu cũng không nổi đầu.

Diêm Liên thở dài, những người ở dưới mạng không đáng một xu. Lấy đầu ra cái gì gọi là tôn nghiêm mà có thể cố chấp bảo vệ?

- Ông ta không nắm được bất cứ điểm yếu nào của em, em không sợ. Bây giờ đã là thời nào rồi, em không giống như trước đây thấp cổ bé họng luôn bị người ta đàn áp. Em có thực lực, có danh vọng ở đằng sau còn có những người hâm mộ luôn hướng về em.

- Tư Duệ là bởi vì em không đi lên từ vấp ngã vậy nên em không có cơ hội trưởng thành. Con đường em đi qua quá bằng phẳng, nên em không biết được người khác đã phải trả giá biết bao nhiêu để có được chỗ đứng giống như em.

Diêm Liên thật sự quá đau đầu vì tính cách bướng bỉnh này, trước đây đều có thể nghe theo cô tùy ý. Cô từ chối ai, không hợp tác với ai thì công ty đều chấp nhận cho dù đó có là nhân vật tầm cỡ đến mức nào.

Bởi vì họ biết được ở phía sau Tư Duệ luôn có một thế lực ngầm chống lưng cho cô, chống cho cả công ty cái quyền tác oai tác quái làm loạn, thế lực kia hùng mạnh đến nỗi có thể khiến những người tai to mặt lớn mà bọn họ dè chừng phải khiếp sợ tránh xa.

Nhưng thời khắc này mọi chuyện đều thay đổi, xung đột trực tiếp với người ở đằng sau. Hơn nữa bọn họ còn biết được người ấy thật sự là ai, mọi sự tự tin đều phút chốc hóa thành mây mù bao phủ.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, bọn họ đang đứng trước một vực thẳm sâu không thấy đáy, bất cứ lúc nào cũng có thể thịt nát xương tan.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kết thúc phân đoạn quay cuối cùng là lúc cảnh vật ở bên ngoài đã từ lúc nào bị bao vây bởi màn đêm dày đặc và lạnh lẽo.

Tư Duệ kéo chiếc áo khoác dày xa xỉ màu tím nhạt đang bao bọc lấy cơ thể mảnh khảnh của cô, hai bàn tay trắng muốt ra sức ma sát vào nhau tạo thành hơi ấm, hơi thở nhẹ nhàng kéo dài cùng màn sương huyền ảo.

Thời tiết sắp chuyển sang đông vậy nên buổi đêm ở đây càng đặc biệt thêm phần giá buốt. Cô nhìn về hướng xa xăm, cả buổi chiều đều không thể tập trung làm việc, trong đầu đều là những lời mơ hồ nhảy loạn, không rõ ràng cũng không biết là nên phải làm sao.

Tư Duệ hít một hơi thật sâu để ổn định lại tâm trạng của mình, nhưng dường như có một loại cảm giác gì đó giống như ma lực đang muốn chi phối cô, cảm nhận thấy hơi lạnh đang như một con rắn độc len lỏi từ từ tiến lại gần, đang không ngừng tìm cách chui vào cơ thể theo ống tay áo. Sóng lưng Tư Duệ lạnh toát, trong lòng đột nhiên dâng lên dự cảm chẳng lành.

- Có chút việc ở bãi giữ xe vậy nên có thể sẽ mất khoảng 10 phút, lát nữa trên đường về chúng ta mua đồ ăn khuya sau nhé?

Diêm Liên nhìn thấy nét mặt cô dường như có gì đấy không ổn mới tiến đến vỗ vai, người con gái liền giật nảy mình. Đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn kẻ bên cạnh.

- Em sao vậy, đang suy nghĩ gì à?

Tư Duệ đột nhiên muốn mở miệng nói gì đấy, nhưng vừa mới định hé môi mới phát hiện thấy cổ họng khô khốc, cảm nhận đầu lưỡi tê buốt, lời dâng lên đến thanh quản liền phải ngưng ngửi mà nuốt xuống. Đứng mất vài phút vẫn không nói ra được chữ nào.

Đến lúc tiếng còi của taxi riêng vang lên, cô mới hoàn hồn trở lại. Điện thoại ở trong túi cũng bất ngờ đổ chuông.

Theo quán tính ấn vào nút nhận cuộc gọi, ở đầu dây bên kia liền vang lên giọng nói lắp ba lắp bắp không rõ ràng.

- Chị, chị phải cứu em..

Thanh niên dường như là bắt được vàng khi nghe thấy giọng nói của Tư Duệ

- A Thiện! Có chuyện gì vậy?

Cô nhủ mày nắm chặt điện thoại, những thứ bất an trong lòng lại một lần nữa đột ngột dậy sóng.

- Em, em đánh chết người rồi. Chị hai, bây giờ em phải làm sao đây?

Đỗ Tư Thiện hoảng đến độ nói cũng không ra hơi nữa, từ lúc xảy ra sự việc đến bây giờ gã rồi đến muộn phiền.

Lúc Tư Duệ đến nơi đã nhìn thấy em trai cô ngồi gục đầu bên ô tô ôm lấy hai gối co người lại, trước mặt là một bãi chiến trường hỗn độn gây gộc chài đánh bóng nằm ngổn ngang tứ tung. Loang lổ vết tích khắp nơi, dâng lên một mùi máu tanh nồng khiến người khác muốn ôm mặt nôn mửa.

Gã thanh niên hoảng loạn bị bao vây bởi toàn là máu, Tư Duệ nhanh chóng đến gần nhìn một lượt cả người Tư Thiện, mới phát hiện bên cạnh cậu còn có thêm một kẻ đang nằm sấp bất động cả người đầy vết thương.

- Em đã làm ra chuyện gì vậy?

- Duệ Duệ! Em không biết, em không biết nữa. Đây vốn dĩ chỉ là một vụ đánh nhau bình thường, là nó đánh lên em vậy nên em mới dùng gậy đánh lại nó. Nhưng, nhưng mà rõ ràng em vùng chưa được mấy cái nó đã ngã ra phía sau co giật rồi tắt thở. Em không biết, thật sự là em lỡ tay

Thanh niên kia dường như mất bình tĩnh hoàn toàn, cậu ta bỏ nhào tới nắm lấy tay cô, giọng nói nghệt lại như chực chờ bật khóc.

- Bạn bè của em đâu cả rồi, sao chỉ còn mình em ở đây?

Sắc mặt Tư Duệ tái mét, đôi chân cô run rẩy vì sợ hãi, sự hoảng loạn giống như dung nham của núi lửa đốt cháy tâm can.

- Bọn nó thấy em đánh một hồi mới nhận ra thằng này tắt thở, nên cả hai bên đều kéo nhau bỏ chạy hết rồi.

- Duệ Duệ! Em sợ quá, người là do em đánh chết. Có phải đánh chết người thì phải ở tù hay không?

Lúc này thật sự không giữ nổi bình tĩnh, Đỗ Tư Thiện ngồi thụp xuống đất, trong mắt toàn là tuyệt vọng.

- Chị! Em không muốn vào tù, em chỉ mới 20 tuổi, em không muốn phải sống nửa đời ở trong bốn bức tường chật hẹp ấy.

Cả hai giữ lấy nhau, bộ quần áo đẹp đẽ của cô cũng bị bám bẩn bởi đất và máu, vô tình làm mất đi vẻ trong sạch thường ngày.

Thật sự giờ khắc này, cô rối rắm không ít hơn em trai

- Tư Duệ! Nơi này chúng ta không thể ở lại lâu, tuy rằng đây là ngoại ô nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể có xe đi ngang. Không thể để người khác nhìn thấy em trong bộ dạng này được.

Kinh nghiệm hoạt động lâu trong những nơi đầy rẫy góc khuất cho chị ta một sự bình tĩnh đủ để đối mặt với những tình huống như thế này. Diễm Liên kéo tay Tư Duệ, ý muốn đưa cô lên xe.

- Nhưng còn em của em, thì phải làm sao đây?

Cô nhìn Đỗ Tư Thiện đang như một con rối ngồi ở dưới đất, không có ý muốn rời đi.

- Chúng ta phải nhanh chóng đi khỏi đây, có chuyện gì thì tìm một nơi thích hợp để nói chuyện rồi tính tiếp.

Tiếng côn trùng rả rích trong đêm như những tiếng than đầy oán giận.

Chiếc xe sang trọng lao đi trên đường cao tốc, dần dần biến mất khỏi hiện trường.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Không được, nếu bây giờ em dựa vào quen biết mà xin tội cho Đỗ Tư Thiện thì sẽ phải đối mặt với vô số rủi ro.

Không khí bên trong ngôi biệt thự dường như còn âm lạnh hơn gấp ngàn lần ở bên ngoài.

- Chúng ta không có phần trăm đảm bảo việc này sẽ có ích, làm không khéo còn sẽ kéo theo những hệ lụy ở đằng sau. Em vừa trải qua scandal lớn như vậy, nếu chuyện em có một đứa em trai giết người lộ lên, nói không chừng sự nghiệp của em thật sự sẽ chấm dứt.

Điềm Liên gất gông, cầm trên tay cốc nước ấm đã nguội dần nhưng dù chỉ là một ngụm chị ta cũng uống không nổi, nuốt không trôi.

Đồng hồ quả lắc ở trên tường điểm hơn 12 giờ đêm, tích tắc như âm thanh của thần chết đang càng lúc càng vẫy gọi ngày một gần hơn.

- Chẳng lẽ phải trở mặt đứng nhìn em trai mình vừa chỉ 20 tuổi đã lâm vào cảnh tù tội, nhưng người làm chị duy nhất như em lại không giúp ích được gì sao?

Tư Duệ phát hiện cả hai lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cô lau cách nào cũng không hết được, vừa hơi khô ráo một chút tầng mồ hôi khác lại nhanh chóng chèn lên, mặc cho cả người cô từ trên xuống dưới đều cảm thấy rét lạnh, hai hàng mi rũ xuống, mái tóc đẹp như suối nước đen tuyền buông thả ở phía sau, nhìn đứa em mà cô hết lòng yêu thương đã gây ra đại họa đang ngồi ở một góc.

- Em không quan tâm nhiều như vậy, em cố gắng bán mạng ngàn ấy năm không chỉ bởi vì đam mê của riêng mình, mà còn là vì gánh vác tương lai của cả gia đình em. Nếu như ở đỉnh cao danh vọng lại phải trở mặt nhìn người thân chịu đau khổ bản thân lại bất lực. Em thà đánh đổi tất cả cũng muốn thử liều một lần.

- Em định sẽ tìm ai?

Thoáng thấy cô chần chừ cầm điện thoại, Diễm Liên nghi hoặc tiến đến gần hơn nhìn Tư Duệ hai mắt mắt đầm nước, đầu ngón tay thon đẹp đang dừng trước màn hình.

- Ông chủ Huỳnh lần trước hình như có cho chị danh thiếp phải không? Đưa nó cho em đi.

Giọng của cô như nghệt lại ở đầu mũi

- Em sẽ nhờ vả Huỳnh Tài?

Diễm Liên thờ dãi hỏi, cô biết trải qua bao nhiêu việc tận sâu trong đáy lòng của Tư Duệ vẫn luôn khao khát muốn giữ vững lòng tôn nghiêm của một người phụ nữ đến mức nào.

Nhưng số phận của cuộc đời hết lần này đến lần khác vui dập cô, chị ta từng chứng kiến một cô gái ngây thơ thuần khiết càn cù siêng năng luôn cảm thấy mãn nguyện cho dù chỉ có được một vai diễn nhỏ bé lúc cô tập tễnh mới vào nghề. Cho đến khi cô từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay nhận đủ mọi thăng hoa.

Nói rằng con đường Tư Duệ đi qua không có chông gai thì cũng không hoàn toàn đúng, bởi vì trước khi chấp nhận số phận, cô bé từng là một tiểu hoa đán vô cùng kiên cường, có cái gì khó khăn mà không cố gắng nổi, có bao giờ rơi dù chỉ một giọt nước mắt của yếu mềm.

Thử hỏi một cô gái lương thiện luôn có đức tin của riêng mình, cô ấy luôn miệng từ năm này qua năm khác riu rít nói về việc mình sẽ cố gắng giữ bản thân khỏi những thử thách nát rã sao. Sẽ phải đối mặt như thế nào khi chính bản thân mình mới là kẻ đã phản bội đi tín ngưỡng đẹp đẽ mà cả tuổi thơ đã gây công tạo dựng?

Cô biết nếu như không vì năm đó mẹ của Tư Duệ đứng trước bờ vực của cái chết, đối diện với sinh ly tử biệt nhưng lực bất tòng tâm. Thì với tính cách quật cường ấy, cho dù là chết đói, cô bé cũng sẽ không chọn bán mình cho kim chủ cầu cạnh sự giàu sang.

Hết lần này đến lần khác bị ép vào con đường cùng, vừa nghĩ rằng thoát khỏi được một bộ móng vuốt. Lại không ngờ được ở trước mặt còn có cả một rừng thú hoang. Một lần lại thêm một lần bị bắt phải thừa nhận cái sự thật phũ phàng về con đường mà mình chọn cho dù cô có cố gắng trốn chạy đến mức nào, còn điều gì có thể tàn nhẫn hơn nữa?

Kể từ cái ngày chấp nhận kí vào bản hợp đồng, lòng kiêu hãnh cũng theo đó mà tàn lụi.

Sự chua xót khiến cho bờ vai của cô gái thoáng run rẩy, đời người luôn luôn vô thường. Đứng trước sự khắc nghiệt của cuộc sống, con người thật sự vô cùng nhỏ bé.

- Chị Liên! Em nghĩ kĩ rồi, em sẽ dùng tiền nhờ người giúp giữ kín việc, không để người khác biết là A Thiện làm, em sẽ đầu thú, thay thằng bé gánh họa này.

- Đỗ Tư Duệ! Em điên rồi sao?

- Nếu không thì em phải làm gì? Em không muốn lại tiếp tục trở thành thứ mua vui cho đàn ông nữa, em thà là cả đời phải ở trong nhà giam.

Đau, thật sự rất đau. Nỗi đau lớn đến nỗi giống như khiến cho nước mắt ngừng chảy, tất cả chỉ còn là một khoảng lặng bao trùm lên tất cả.

- Chị có quen biết vài luật sư, có thể sẽ giúp cho Thiện nó giảm nhẹ tội. Nếu như thế có thể án phạt sẽ không quá lâu nữa.

Em đừng muốn làm liều.

Nếu như Tư Duệ trở thành hung thủ giết người, cô không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

- Chị, người đàn ông đó, người đã giam giữ chị. Chẳng phải chị đã từng có con với ông ta sao? Bây giờ nhờ ông ấy giúp đi, ông ta có thể cho chị mọi thứ hào nhoáng mà chị có, ông ta chắc chắn cũng có thể cứu chúng ta thoát khỏi chuyện này.

Đỗ Tư Thiện hai mắt bùng sáng lên tiếng, càng khiến cho trái tim cô như bị cắt thêm một phần

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Lốp vỏ bọc mỏng manh cố gắng che giấu sự thật tàn nhẫn dường như theo lời nói của em trai cô mà lần lượt từng mảng từng mảng bị bóc ra.

Hai mắt tuyệt vọng thống khổ không có tiêu điểm, cô cắn chặt môi mình khó khăn cất tiếng

- Tìm ông ấy, so với việc một lần nữa bán mình thì có gì khác nhau?

Cô cười chua chát, không phải chưa từng nhớ đến gương mặt cuồng ngạo của hắn.

Trước đây mỗi một khi gặp phải bất kỳ vấn đề nào nan giải, bản thân không thể chống chọi, người đầu tiên cô nghĩ đến luôn là Lôi Dực. Tất cả mọi thứ cô bắt lực không có khả năng tự mình giải quyết, người kia luôn có cách thu xếp vô cùng chu toàn và ôn hòa một cách dễ dàng như trở bàn tay.

Vào thời khắc nhìn thấy Tư Thiện ngồi gục dưới đất tuyệt vọng, cô dường như được nhìn thấy chính bản thân mình của trước đây.

Ôm lấy hai gò vùi đầu khóc nức nở trước phòng bệnh viện, sau lưng là câu nói ảo não thờ dài của bác sĩ về tình hình bệnh của mẹ cô.

Tiếng bước chân ngày một gần hơn, người con gái tuyệt vọng ngẩng đầu, trong mắt liền hiện ra dáng vẻ uy vũ và đạo mạo của hắn.

- Đừng tiếp tục cố chấp, em biết được rằng nếu như không có tôi, em sẽ không thể nào chống nổi mà.

Ngày hôm nay, trước mắt nhìn thấy một người đứng trước bờ vực của sự sợ hãi và lạc lõng. Trái tim cô không tự chủ co rút, nhớ đến cảm giác mình đã phải trải qua trước đây khi ở trong tình cảnh này, toàn thân bị sự lạnh lẽo bủa vây, không có lối thoát.

- Chị, chị đừng như vậy, tội giết người chúng ta Không gánh nổi đâu.

Đỗ Tư Thiện nghe đến việc cô muốn thay cậu nhận tội thì hồn bay phách lạc, trong lúc không suy nghĩ được gì nhiều thì liền vô thức nhắc đến người đàn ông đó.

- Thiện! Đôi khi em lớn hơn một chút em sẽ hiểu, con người sống ở trên đời quả thật rất cần sự giàu sang quyền quý, không có những thứ ấy thì vĩnh viễn sẽ bị chà đạp và khinh thường. Nhưng sau khi qua hết tất cả những thăng trầm và giông bão của cuộc sống, thứ mà người ta khao khát nhất chỉ còn lại là sự thanh thản để có thể yên giấc mà thôi.

Nếu như cô khó khăn lắm mới có thể thoát ra khỏi sự thật kia, thoát ra khỏi sự chế ngự và chi phối của người khác, sống cuộc sống của bản thân mình.

Chưa được bao lâu lại phải quay đầu cầu xin van lạy, như vậy so với ở trong ngục tối mãi mãi cũng không thể vươn mình đứng dậy nữa thì có khác gì nhau.

Sau này đến một ngày nào đó khi cô không còn bất kỳ thứ gì nữa, liệu Tư Duệ có thể an giấc với những quá khứ và những việc mình đã từng chọn từng làm hay không, liệu cô còn có cơ hội quay đầu.

Cô thật sự rất sợ, vô cùng sợ hãi. Nhưng so với việc vĩnh viễn đều tồn tại trong dằn vặt và cắn rứt lương tâm, thì đối diện với sự khắc nghiệt của cuộc sống, đối diện với án phạt của pháp luật có đáng là gì.

- Nhưng chị có từng nghĩ đến cảm nhận của những người xung quanh chị không?

Từ nhỏ luôn là cậu, chị và mẹ nương tựa vào nhau sống đến giờ khắc này. Đau khổ chia ngọt sẻ bùi, ôm nhau đi qua tất cả mọi thứ đáng sợ và đầy rẫy bất công. Chị của cậu luôn là người mạnh mẽ nhất, lúc mẹ đau đớn thì chị là người xoa dịu mẹ, lúc cậu bật khóc nức nở chị luôn là người ôm cậu vào lòng mà dỗ dành.

- Mẹ sẽ không thể chịu đựng nổi nếu như bất kỳ ai trong hai chúng ta phải đối mặt với chuyện ấy. Chị có từng để tâm đến, mẹ ngày sau sẽ thế nào không?

Cậu biết Duệ Duệ chị cậu là người con gái cố chấp đến mức nào, nhưng chính sự cố chấp này luôn khiến cho chị phải chịu thiệt thòi và khổ sở.

Từ nhỏ chị đã ôm ấp hoài bão làm diễn viên, luôn nuôi nấng giấc mộng ngày sau có thể góp tên góp mặt trong những thước phim được trình chiếu công khai qua những chiếc màn hình mà khi nhỏ bọn họ đã phải ngược nhìn và ngưỡng mộ.

Trời không phụ lòng người, khó khăn lắm mới thành công được trên con đường mình đã chọn. Những khó khăn nối tiếp khó khăn, bọn họ phải làm sao mới có thể an bình?

- Là tại em, tất cả đều là tại em. Duệ Duệ em không thể lại bắt chị gánh vác.

Cảnh tù tội một người thanh niên trưởng thành còn chưa chắc có thể chịu đựng được, thử hỏi làm sao có thể trở mặt nhìn chị thay cậu vào tù.

Từ nhỏ Đỗ Tư Thiện đã bốc đồng nóng nảy, cứng đầu cứng cổ không thua một ai. Luôn là kẻ gây ra họa cho gia đình mình, hết gây gỗ đánh nhau rồi lại phá làng phá xóm. Người ta đều bêu môi xem cậu là đứa nhỏ bất trị, mai sau chắc cũng chẳng thể giúp ích gì được cho đời, cũng chẳng làm nên được trò trống.

Chỉ có mẹ và chị là luôn bao dung yêu thương cậu, chỉ có gia đình là nơi thật lòng đối đãi không chút vụ lợi, không chút xấu xa.

Đỗ Tư Thiện nắm lấy tay cô, đập đầu quỳ dưới đất.

- Duệ Duệ, chị hai! Em cầu xin chị có được không? Vì em, vì mẹ, vì cả bản thân chị, em cầu xin chị hãy nhân từ với bản thân mình một lần thôi

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nếu như có ai hỏi Đỗ Tư Duệ cô sợ nhất là điều gì, thì ngoài việc mất đi người thân của mình, chắc có lẽ thứ còn lại có thể ám ảnh cô chỉ có thể là những con ác mộng.

Lúc nhỏ Tư Duệ rất hay không được yên giấc, cô thường bừng tỉnh giữa đêm khi những thứ đáng sợ trong mơ nhấn chìm mình.

Gương mặt của người cha giận dữ hầm hầm, giọng nói lè nhè toàn mùi rượu quất lên. Ném tất cả những thứ trong tầm tay của ông ta về phía ba mẹ con đang ôm nhau run rẩy ở trong góc.

Những trận đòn roi trút xuống như những bữa cơm chan đầy nước mắt và đắng cay, lâu dần quen rồi thì người ta sẽ cảm thấy chai sạn với những nỗi đau cả về mặt thể chất lẫn tâm hồn ấy.

Tất cả rèn luyện cô, mài dũa cô trở thành một cô gái quật cường kiên định

---

Âm điện thoại vang một hồi liên tục đến tín hiệu tiếp nhận cuộc gọi.

Giọng người đàn ông truyền cảm như âm thanh của dương cầm đi vào tai người nghe, mang theo vài phần ngạo nghễ và phóng đảng.

- Ai?

Hồ hập của Tư Duệ liền trở nên dồn dập, cô khó khăn hít thở để mình bình tĩnh hơn. Năm điện thoại trong tai nhưng không khác gì cảm một thanh sắt đang cháy.

- Là tôi

Giọng của cô nhỏ vô cùng, không gian bên đầu kia dường như cũng thập phần an tĩnh, đợi một hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng đáp lại. Tư Duệ vì dễ chắc chắn còn bỏ sung thêm một câu.

- Là Đỗ Tư Duệ

Dù không nhìn thấy, nhưng vẫn có thể phần nào cảm nhận được tâm trạng người ở bên kia không được tốt. Cô lo lắng hẳn sẽ ngắt điện thoại, vậy nên

không dám chần chừ, lí nhí trong môi.

- Tôi có việc muốn hỏi

- Có biết mấy giờ rồi không?

Âm điệu người đàn ông gần từng chữ toát lên khí chất của người nắm thế thượng phong, dường như là thiếu đi sự kiên nhẫn. Nhưng hắn không hề cúp điện thoại mà nhàm chán bật lên công tắc của đèn chùm, cả căn phòng âm u sa hoa thoáng chốc sáng bừng, soi rõ ngũ quan trời phú đẹp đẽ và thâm sâu của hắn.

Thấy giọng cô gái kia dường như không được bình thường, hắn cũng có hứng thú hơn một chút, mở loa điện thoại, đến bên cạnh tủ rượu ưu nhã rót xuống một ly, nhanh chóng thành thực, động tác toát lên vẻ quyền quý cùng bất cần.

- Muốn cái gì thì nhanh một chút, đừng phiền đến tôi nghỉ ngơi.

Tim của Tư Duệ như bị hàng ngàn đôi chân giẫm đạp lên, giọng nói của kẻ quyền lực càng lạnh lùng hà khắc, càng khiến cho giá trị của những người ở dưới càng thêm thấp bé, nhỏ nhoi.

- Tôi muốn hỏi, ông có thể làm cho một kẻ giết người có thể giảm nhẹ tội. À không phải, là khiến cho họ trở thành hoàn toàn vô tội không?

Nghe cô hỏi một câu hỏi ngây thơ đến buồn cười, khóe môi người đàn ông giễu cợt nâng lên, đôi mắt toát lên vẻ kiêu ngạo, sâu xa không thể lường trước.

- Tôi chỉ thích giao dịch trực tiếp, đến nhà mà tìm tôi.

Nói rồi thẳng thừng vứt điện thoại sang một bên, Lôi Dực tiến đến sofa tựa lưng vào, như tư thế của một khán giả hàng VIP chờ đợi kịch hay.

Tư Duệ lòng nóng như lửa đốt, hạ điện thoại bên tai xuống, hai mắt đã phủ một tầng sương. Cô phải rất cố gắng mới không để bản thân mình trở thành đứa trẻ òa khóc tức tưởi.

—

Chiếc xe màu trắng tằm trung không hề nổi bật đậu trước cửa căn biệt thự nguy nga ở ngoại ô, cô ngược đôi mắt mờ mịt nhìn xung quanh, ít nhiều cùng với nó cũng đã trải qua vài ba tháng gần bó, bao nhiêu kí ức đồng loạt theo bước chân cô mà kéo nhau ùa về.

- Mọi người về trước đi, em có thể tự lo được.

Đỗ Tư Thiện nhào đầu ra khỏi cửa xe, gương mặt điển trai tràn ngập hối hận và lo sợ.

- Duệ Duệ! Em xin lỗi

Từ lúc xe bắt đầu lăn bánh, không biết cậu ta đã nói hai từ "xin lỗi" biết bao nhiêu lần. Không thể thoát khỏi mặc cảm tội lỗi, lại càng không biết phải nên làm thế nào mới xong.

- Để em và chị Liên đợi ở bên ngoài, bao lâu cũng được. Nếu bây giờ rời khỏi đây em thật sự không có cách nào yên tâm.

Trước đây cậu ta làm loạn ở chỗ này một lần, cũng không biết có phải bản thân đã nghĩ quá nhiều hay không. Nhưng vẫn luôn cảm thấy người đàn ông ở phía sau chị mình không hề đơn giản, những thủ hạ của ông ta cùng giao thủ ngày hôm ấy tác phong vô cùng dứt khoát và mạnh mẽ. Cậu có mười mấy năm học võ phòng thân nên mới có thể cầm cự được lâu hơn một chút, bọn anh em đi cùng đều phải khổ sở kêu cứu, lúc vật lộn nhau hình như đều cảm thấy ở sau thất lưng của bọn họ, ai ai cũng có súng.

- Phải đó Tư Duệ, bây giờ về nhà bọn chị cũng không thể ngủ nổi.

Cô thật sự hết cách mà lắc đầu, gương mặt xinh đẹp chứa đầy ưu tư. Xoay đầu nhìn cơ ngơi huy hoàng sau lưng, trong lòng như mây đen hoàn toàn che kín.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Xung quanh hơi lạnh cứ theo nhau xông vào cơ thể, cánh cửa to lớn được vài giúp việc mặc quần áo đồng phục kéo mở toang ra. Nhìn thấy người đến quá quen thuộc là cô, họ cung kính cúi đầu chào, cũng không nói thêm lời nào cả.

- Ông ấy đang ở đâu?

Cô nhìn mấy người không dám ngẩng lên đối diện, trước đây không phải chưa từng gặp qua, nhưng đều là thái độ thờ ơ lãnh cảm. Bọn họ biết để làm việc được những nơi thế này, đều phải tự xem mình là một cái máy không nhìn không biết.

- Ông chủ căn dặn Đỗ tiểu thư sau khi tắm xong thì đến phòng khách gặp ngài.

Trên môi Tư Duệ lộ ra mấy phần cợt nhả, gương mặt xinh đẹp đã tiêu tụy nay lại càng một hơn vài phần.

Cô bao mình trong một bộ quần áo mỏng manh được chuẩn bị sẵn, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng tẩm màu xám tro rộng thùng thình. Hai chân nhỏ bé xỏ vào đôi dép âm áp, cả cơ thể đều là hương sữa tắm ngào ngạt thơm tho.

Bước chân lên cầu thang, xung quanh hành lang rộng lớn được bài trí hết sức tráng lệ và sang trọng. Kiểu cách xây dựng nửa cổ điển nửa hiện đại này thật sự khiến cho người khác có cảm giác choáng ngợp. Từng họa tiết cắt vẽ chín chu uốn lượn ở trước mắt, đèn chùm lấp lánh phía trên cho đủ lượng ánh sáng hài hòa lan đến từng góc ngách.

Ban đêm tràn ngập dư vị âm u, không một bóng người càng khiến cho người ta lạnh lẽo.

Hắn ngồi chễm chệ trên ghế sofa, hai chân thong thả gác lên bàn kính, bộ quần áo ngủ màu đen tuyền trên người đã được tùy ý mở tung phía trước, để lộ ra ngoài lồng ngực cứng rắn như thép đang nhẹ nhàng phập phồng.

Cô tiến đến gần hơn, nhìn chiếc ly thủy tinh óng ánh chất lỏng đang phản chiếu hình ảnh bản thân vô hồn vô lực.

- Có chuyện rồi thì mới chịu tìm đến tôi?

Hắn vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh, ý muốn bảo cô ngồi xuống.

Tư Duệ bị thương như một con búp bê nghe theo lời người ta sai khiến. Cô nâng mắt nhìn hắn, nói lại không rõ ràng.

- Tôi, ông giúp tôi có được không?

Đôi mắt đen tối không hề chớp nhìn chằm chằm về phía cô, môi mấp máy có ý tứ nhạo báng rõ ràng.

- Nữ minh tinh, cô giết người rồi à, hay là thay ai đó chịu trận?

- Chuyện này không quan trọng, ông có thể giúp được tôi hay không?

Lòng nóng như lửa đốt, không được yên ổn. Bất cứ khi nào cảnh sát cũng có thể ập đến giải người nhà cô đi, cô không có cách nào bình tĩnh được.

- Một năm bên cạnh tôi mà cô vẫn còn thiếu cận như vậy sao?

Không phải như lời hắn nói, cô biết Lôi Dục thừa khả năng cứu cả nhà cô.

- Thiện đánh chết người, thằng bé không cố ý.

Nghe đến một chữ kia, đôi mắt Lôi Dục liền hiện lên sự hung ác tàn nhẫn, hắn cười cợt, lạnh đến đáng sợ, vô tình đến cực điểm.

- Nếu không phải do thằng nhóc chó chết đó, tôi cũng sẽ không mất đi con của mình. Cô bảo bây giờ tôi ra tay cứu nó, cô đang kể chuyện cười sao?

- Đó chỉ là một tai nạn, ông biết rõ chuyện đó mà.

- Ồ

Hắn tự đắc nâng khóe môi.

- Chứ không phải đó là âm mưu của hai chị em cô, muốn phối hợp nhau triệt đường sống của con tôi à?

Càng nhắc đến lại càng căm phẫn, hắn cũng không rõ vì lý do gì cho đến bây giờ vẫn còn không ép bọn người này phải mạng đền mạng. Hai đôi mắt, lóe sáng cho con hắn.

- Ông rút cuộc muốn tôi làm gì mới chịu cứu em trai tôi?

Ly rượu đậm màu nương theo khóe môi trào phúng của người đàn ông, Lôi Dục nhắm nháp thứ chất cồn hảo hạng, thong dong không để tâm đến thần sắc rồi ren của cô.

- Cô biết thứ tôi muốn là gì mà.

- Được, tôi cho ông. Ông muốn bao nhiêu cũng được, chỉ cần ông cứu em trai tôi.

Cô cắn răng, nói xong cũng rất ức chế cảm giác muốn cắn đứt lưỡi mình.

- Rẻ tiền

Hắn nhìn cô tự mình cởi áo choàng tấm ra, vẻ mặt khinh khỉnh xem thường. Hai bả vai gầy gọt lộ ra trong không khí, trắng trẻo đẹp đẽ như sữa non, chỉ còn sót lại nội y cùng dung nhan mỹ miều như thiên sứ.

- Không đơn giản như vậy đâu.

Kẻ kia gác tay lên thành ghế, trong đầu không biết đang suy tính âm mưu thâm độc gì

- Ông còn muốn thế nào?

- Đi ra cửa phòng, 3 bước quỳ, 3 bước lạy bò vào đây hầu hạ tôi. Tôi sẽ nghĩ đến việc giúp em trai cô thoát khỏi cảnh tù tội.

Âm thanh không nhanh không chậm, từ tốn từ miệng hắn phát ra, muốn triệt để nhấn chìm tất cả lòng tự trọng của người con gái, đáy mắt cô bi ai, nhắm mắt quay đầu tiến ra cửa chính, như một con thú nhỏ phó mặc cho số phận an bài.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Đùa giỡn người khác, chắc hẳn cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng biết làm sao được, cô là kẻ đang cầu cạnh sự giúp đỡ. Lấy tư cách gì mà ngẩng đầu đối chất với người ta.

Tư Duệ từng bước tiến ra gần cửa, cô tháo dép đi chân trần trên nền đá bóng bẩy, lạnh toát như đi trên thảm gai, đau đớn như hàng ngàn cây kim đang đâm nứt da thịt.

Ba bước chân quỳ, ba bước chân dập đầu bái lạy. Mỗi một lần đều dùng sức như muốn làm dập hai đầu gối, mỗi một lúc cúi đầu đều như muốn khiến trán mình nứt ra. Cô cứ như thế tiến đến chỗ hắn, không quan tâm nét mặt người đàn ông tràn ngập biến động, tầm mắt cô càng lúc càng mờ. Chỉ có khiến nỗi đau thể xác lớn hơn, cô mới có cảm giác mình không giống như một con diêm.

Tư Duệ bò lên chiếc thảm lông thú sang trọng trải trước sofa, trán đỏ như màu của máu, cả gương mặt giấu sau mái tóc dài mềm mại, quỳ trước Lôi Dục đang dạng hai chân ra.

Từ từ vươn tay lên chỗ thắt lưng áo ngủ của hắn, nhục nhã bừa bậy khiến cho tất cả sự tự tôn của người con gái như bị người khác xem thua cả rác rưởi.

Bàn tay đột nhiên bị giữ lấy, cô không dám ngẩng lên, chỉ cảm nhận thấy thứ to lớn đang bao quát lấy cô rất ảm áp, gục ngã hoàn toàn như con thú nhỏ không còn sức vẫy vùng.

Lôi Dục đặt ly rượu như sắp bị hắn bóp nát trong lòng bàn tay xuống, hướng ngón tay nâng cằm cô lên. Từ lúc Tư Duệ bắt đầu đi ra phía cửa, hắn chưa từng rời mắt khỏi nhất cử nhất động của cô, dù chỉ là biến hóa nhỏ nhất trên khuôn mặt cũng bị thu vào đáy mắt tối đen như mực ấy, cô đặc lại thành một dạng tâm tình phức tạp. Hắn không nhìn được bức dọc phun ra hai từ

- Ngu xuẩn

Hai mắt cô nhắm lại, không nhìn rõ được gương mặt hắn nữa. Cũng không muốn thấy được dáng vẻ hèn mọn của bản thân phản chiếu trong đôi mắt người đối diện, cô như một nô lệ quỳ dưới chân chủ nhân, chờ đợi người ở trên ban phát ân huệ.

Về mặt tuyệt vọng chưa từng một lần thấy qua khiến cho trong lòng hắn dường như có thứ gì đấy nhói lên, mãnh liệt ập đến đánh phá. Hắn nghĩ bản thân khi làm chuyện này sẽ cảm thấy rất hả hê thỏa mãn, nhưng thứ cảm nhận được chỉ là sự đau nhói khó chịu không kém gì cô.

Vươn tay ra phía trước không tốn chút sức lực ôm người con gái đang quỳ dưới đất đặt cô ngồi lên đùi mình, tiếp xúc với da thịt mềm mịn như của một đứa nhỏ.

Ở đời hắn chơi qua biết bao nhiêu loại phụ nữ, có kiểu cứng đầu nào mà chưa thấy qua. Chẳng phải đến cuối cùng đều phải khuất phục nghe lời mặc hắn đùa bỡn chơi đến chán sao.

Nhưng tại sao người con gái trong lòng này, Lôi Dục không có cách nào ra tay tàn nhẫn, trái lại chỉ có cảm giác muốn cô ngoan ngoãn nghe lời, hắn nhất định cái gì cũng cho cô.

- Nhìn thấy em trai mình sắp phải ăn cơm tù nếm chút cực khổ, cô cảm thấy đau lòng sao?

Bàn tay nằm ở eo cô nắm chặt.

- Ông hiểu được à?

Nghe câu hỏi chờ đợi không chút thần sắc của cô, Lôi Dực đột nhiên phá lên cười, tiếng cười hùng hậu của hắn vang trong căn phòng, như âm thanh dùng lực giẫm nát đá dưới chân.

- Haha hiểu sao? Vậy lúc con của tôi bị hai chị em cô hại chết, sao cô không nghĩ đến nó cũng biết đau đớn, cũng đã vùng vẫy cố gắng bám lấy sự sống nhưng lực bất tòng tâm?

Nước mắt của cô theo lời nói của hắn thi nhau đổ xuống, Tư Duệ bật khóc nức nở như đứa trẻ lên năm, cô ôm lấy cơ thể mình, theo phản xạ cơ người cuộn lại.

- Lôi Dực ông câm miệng lại, tôi không muốn nghe nữa.

Cô không đủ can đảm để đối diện với sự thật tàn nhẫn này, con của cô đúng thật là vì cô mới phải chết.

- Đồ Tư Duệ! Chẳng phải cô cứng đầu lắm à, bày ra đáng vẻ đáng thương này cho ai xem?

- Không phải cho ông xem.

Cô ra sức lau nước mắt, vừa lau lại rơi càng nhiều hơn. Trong lòng đang rất giận dữ bản thân mình không có chút gì gọi là tiền đồ, nhưng sự uất ức trong lòng không làm sao vơi được.

- Còn không phải? Rõ ràng là chỉ có tôi mới được xem.

Hắn ôm cô gái nhỏ, đặt cô ở một vị trí vừa tầm thế này, cô không dám phản kháng để mặc cho hắn ôm, điều này khiến Lôi Dực vui vẻ không ít.

- Lấy khăn giấy trên bàn lau nước mắt, nếu cô chịu ngoan ngoãn nghe lời một chút, thì tại sao phải khổ thành cái dạng này?

Hắn nhìn Tư Duệ không khỏi cảm thấy buồn cười, lăm lăm thút thít cứ như một con mèo nhỏ vậy. Cô ức đến cái dạng này, hắn muốn nặng lời hơn cũng không có cách nào tiếp tục.

Tư Duệ xoay người vươn tay lấy hộp khăn ở trên bàn kính sát bên cạnh, không ngờ vừa cầm được vào, hai chân không có sức chống vô lực ngã ngang qua, chuẩn bị phải đập người xuống đất. Eo đã bị ôm lấy kéo vào lồng ngực của người đàn ông, đôi môi chạm vào cổ hắn, ngẩng đầu chỉ nhìn thấy hai mắt Lôi Dực đầy sự bất lương.

- Rõ ràng là yếu ớt, lại cứ muốn chống tôi. Em xem mỗi một lần em vấp ngã, không phải đều là dựa vào Lôi Dực này à?

Vừa muốn theo thói quen mở lời phản bác, nhưng lại phát hiện ra lời hắn nói chẳng có gì sai. Lại phải ngậm ngùi im lặng, trong lòng tràn đầy ứ ứ khuất.

- Tôi cho em cơ hội cuối cùng giải thích, nói cho tôi biết lý do em làm mất con.

Nét cười cợt trong mắt mất đi, vẻ mặt Lôi Dực chỉ còn lại cương nghị nghiêm túc. Hắn giữ cô rất chặt trong người, để hai chân cô chui vào giữa mình. Tư Duệ có thể cảm nhận được có một cây gậy sắt nóng hổi như lửa đang cọ xát vào hai đùi cô.

Bọn họ ngoài cãi nhau và cưỡng đoạt, thật sự rất ít khi bình lặng nói chuyện với nhau thế này. Tư Duệ luôn cảm thấy bởi vì là do cả hai không cùng chung một thế hệ, không cùng một thế giới, không cùng một suy nghĩ vậy nên vĩnh viễn cũng bất đồng quan điểm.

Nhưng mãi sau này mới bàng hoàng phát hiện ra, chính cô mới là người chủ động từ từ bước chân tiến vào thế giới của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

- Chẳng phải không có gì là có thể qua mắt được ông sao?

- Còn nhỏ thì đừng cứ thích lên giọng với tôi, là tôi muốn nghe chính miệng em từng chữ nói ra.

Ánh mắt cương nghị sâu xa, ẩn chứa sự cuồng bá quyền lực khiến cho người ta tự giác phải khuất phục. Hắn giữ chặt lấy cô, không cho phép Tư Duệ trốn chạy khỏi hai con người như rục lửa ấy.

- Tôi nói tôi chưa từng có ý muốn hại nó, ông có tin không?

Trước đây nói ra những lời trẻ con như phá bỏ chỉ là để khiêu khích đối phương, hắn có chịu tin cô không. Tư Duệ dường như quên mất một điều rằng vốn dĩ cô không hề có tư cách đòi hỏi. Bởi vì giữa bọn họ chỉ có ngờ vực và dè chừng, làm sao có thể tin tưởng lẫn nhau.

Nếu như là trước đây, cô sẽ không ngần ngại chọc tức hắn bằng mọi cách. Nhưng không hiểu sao khi đối diện với ánh mắt bao dung này của Lôi Dực, cô không có cách nào bùng binh làm càn.

- Vậy thì khi biết mình có thai sao lại không nói với tôi?

- Tôi sợ ông sẽ không cho tôi đi quay nữa, còn không phải lúc ông biết thì liền như vậy sao?

Cô phồng má cãi lại, bảo cô không hiểu hắn, nhưng những việc đơn giản như thế còn không đoán biết được thì cô thật sự là rất ngu.

- Tự cho mình là tài giỏi

Lôi Dực hừ một tiếng, nét mặt sa sầm.

- Ông mới là kẻ như thế, còn thích vu khống người khác thành kẻ bất nhân.

- Tôi vu khống em?

Hắn nheo mắt, mày kiếm chau lại.

- Còn không phải sao? Thời gian đó cảnh quay nhiều như vậy. Tôi làm việc cật lực là vì muốn hoàn thiện sớm một chút, để sau đó dành tất cả thời gian nghỉ ngơi bồi bổ cho con. Ông nói rằng tôi muốn lợi dụng việc quay phim khổ sở mà hại chết nó, chẳng lẽ tôi phải trả lời rằng tôi không thể suy nghĩ ra nổi việc táng tận lương tâm được như ông sao?

Mũi vẫn còn ngat vì một trận khóc vừa qua, nói những lời này gương mặt Tư Duệ lại đầy vẻ uất ức như một đứa trẻ muốn đòi công bằng. Mạnh mẽ đến mức nào chung quy cũng chỉ vẫn là một người phụ nữ, dù sức chống được một lúc cũng không đủ khả năng kháng cự mãi về sau.

- Tôi là loại người táng tận lương tâm?

- Phải! Ông là tên đại bất nhân, ông triệt tất cả đường quay đầu của tôi, ép tôi bức tôi đến mức phải bỏ trốn.

- Nếu không phải từ trước đến bây giờ em đều không biết nghe lời, luôn thích làm ra những việc để tỏ thái độ với tôi. Thì tôi cần gì phải nghĩ xấu cho em chứ?

- Ông cũng không có quyền được nói tôi thành người không có nhân tính như vậy.

Những chuyện này Lôi Dực đều biết, hắn đều hiểu cả. Trước đây hắn chưa từng nghĩ đến việc cô sẽ vì để trả thù hắn mà đem con ra làm vật thế thân trút giận. Hắn biết Đồ Tư Duệ cho dù có bị cả thế giới quay lưng, thì cô vĩnh viễn cũng vẫn là một cô gái lương thiện, nhưng từng hành động của cô, từ sự cố chấp, từ sự quật cường, đều khiến cho hắn hoài nghi phán đoán của chính bản thân mình, có phải là hắn thật sự chưa thật sự hoàn toàn nhìn thấu được cô.

- Con cái chính là máu thịt của người mẹ, là tất cả mọi thứ thiêng liêng nhất. Ông là bố của nó thì thế nào, có tự mình cảm nhận được nỗi đau cắt da xẻ thịt không?

Cô cắn môi nói ra những uất hận chôn chặt trong đáy lòng mình, hai bả vai run lên bần bật, đau đến tan nát vụn vỡ, đau như có hàng vạn con dao đang không ngừng dùng sức tàn độc đâm vào hận không thể khiến cho cô sống không bằng chết.

Người ta vẫn thường nói rằng nẫu từ tâm liên tâm, mỗi một đêm dường như Tư Duệ đều nghe thấy tiếng trẻ con khóc lóc vang vọng trong đầu mình, cô càng cố gắng bịt tai, thì tiếng khóc càng lúc càng lớn. Biết rằng đó chỉ là ảo ảnh, nhưng vẫn không nhận được đau thấu tâm can.

Cho đến khi nó im bất trong màn đêm giá lạnh, lạnh như chính trái tim của cô. Càng nghĩ đến thì càng oán trách, càng nhớ đến thì càng đau khổ. Muốn có giây phút nào đó có thể quên đi để tâm mình bình lặng, nhưng không có cách nào rời khỏi lời thông báo đã mất đi đứa con của bác sĩ ngày hôm ấy vẫn vắng văng xung quanh.

Mỗi một ngày cô đều phải cười, sống gắng gượng như thế này thật sự vô cùng mệt mỏi, nhưng đây là con đường mà mình đã chọn, cô làm gì có tư cách oán trách đời người đây.

Không cười thì có thể làm gì, cô không thể khóc, không được khóc, bởi vì chỉ một thay đổi nhỏ nhoi trên gương mặt cũng đủ biến thành tiêu điểm rầm rộ cho những mặt báo ngày hôm sau rồi. Sống ở thế giới này là khắc nghiệt như vậy đây, mấy ai ở ngoài cuộc mà có thể nhìn thấu được bên trong.

- Có không nổi cũng dốc sức mà cố, đôi lúc không phải kiên cường mà là ngu xuẩn em biết không?

- Ông không chịu cảm giác giống như tôi đã chịu, thì có tư cách gì mà phê phán người ta?

Những kẻ luôn sống ở đỉnh cao, chưa từng phải cảm nhận sự cực khổ của những người sống ở đáy của xã hội. Gót giày chưa từng dính dù chỉ một lớp bùn lầy, vầng trán chưa từng vì lao động cật lực mà lấm tấm mồ hôi. Không thể hiểu thấu sự vất vả lam lũ thì làm sao có được sự đồng cảm thương tâm.

- Hừ, em nghĩ quá đơn giản rồi. Có người ở bất cứ một địa vị nào cũng mà không phải phải nỗ lực và đấu tranh? Để đứng ở trên đỉnh cao nhìn xuống như bây giờ, em nghĩ tôi không cần phải bỏ công bỏ sức sao?

- Chỉ khác là người có đầu óc biết nhìn xa trông rộng, không cần phải lúc nào cũng mệt nhọc như những kẻ khác mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Duyên phận là thứ gì đấy mà một số người khi nghe qua sẽ cảm thấy rất đổi nực cười. Gặp được nhau nhưng không thể ở bên nhau là hữu duyên vô phận, có thể ở bên cạnh nhưng không biết trân trọng thì lại gọi là bạc phận vô duyên.

Con người luôn có cách đổ lỗi cho tạo hóa, đổ lỗi cho ông trời đã trêu ngươi số phận của họ. Lại không tự nhận ra được là, có được chưa hẳn đã là có, mất chưa chắc đã hoàn toàn mất đi.

Chia cắt nhau ngàn ấy năm, hai người chia đôi hai ngã, rẽ vào hai con đường, rồi lại cùng lao vào vòng xoáy tranh đấu của cuộc đời.

Một ngày nào đó khi bất giác nhận ra, họ mới ngỡ ngàng phát hiện, hóa ra tất cả chỉ là một mắt xích được số phận định sẵn, vốn không có cách nào thay đổi không có cách nào chuyển dời.

Tiếng phanh ken két kéo dài đình tại như cửa vào màng nhĩ vang lên làm náo động cả một con đường vốn dĩ tịch mịch.

Chiếc xế hộp như con báo gầm gú khoác bên ngoài bộ giáp kim loại màu đen nhám sang trọng lao trong đêm, không có chủ đích cứ như vậy tông vào một chiếc khác đang đậu ở ven đường tạo ra một âm thanh tựa tiếng nổ lớn.

Hý hữu thay là trong chiếc xe màu vàng nhạt bất động kia không hề có người ngồi, sự va chạm mạnh bạo làm biến dạng một bên thân xe, khói bốc lên nghi ngút, nếu như ở buồng lái thật sự có người điều khiển chỉ sợ sẽ không giữ nổi mạng mà lành ít dữ nhiều.

Sương trắng, mùi xăng nhớt hòa lẫn trong không khí, con phố ban ngày sầm uất về đêm lại vô cùng thưa người, vậy nên cũng không kéo theo quá nhiều sự ồn ào náo nhiệt. Chỉ vài phút sau, cũng có hai chiếc xe màu bạc phanh gấp lại cách đó không xa như đang cố tình chờ đợi điều gì đấy.

- Trời đất xe của tôi, có chuyện gì xảy ra vậy?

Còi báo động inh ỏi cũng không át được tiếng của một gã đàn ông trung niên cuồng cuồng la toáng lên, đứng bên cạnh chiếc BMW màu vàng thất thanh kêu gào như vật mỏ bị chọc tiết.

Mất không thể rời được chỗ ghé lái chính của chiếc Lamborghini Veneno đang biến dạng phần đầu. Một lúc sau mới hoảng hồn nhìn thấy người ở bên trong chuyển động đầy mà như thể đang đập cửa xe bước ra ngoài.

Bước chân của gã đàn ông tuy loạng choạng nhưng không kém phần hữu lực, cả cơ thể vương vãi đầy máu, đầu tóc lòa xòa che khuất nửa khuôn mặt, nhìn không rõ được ngũ quan.

Nhưng chỉ dựa vào dáng vóc tinh anh và khí chất cao ngạo từ hành động có thể đoán biết được đây không phải là một nhân vật tầm thường.

Chính người trung niên kia khi thấy kẻ gây tai nạn vẫn còn có thể đi lại được thì lại nửa mừng nửa lo lắng, tác động mạnh như thế, hệ thống bảo vệ và chống sóc ở bên trong chiếc xe sang trọng đó chắc chắn nằm ở trình độ thượng thừa, người kia mới còn có thể còn tự mình cử động đi lại được.

- Này cậu kia! Cậu đâm hư xe của tôi rồi, nếu như không mau tính chuyện bồi thường tôi sẽ báo cảnh sát đấy.

Nhìn con bò đen ục ục lại đằng cấp dập nát phần đầu đang chễm chệ bất động, chứng tỏ một điều rõ ràng cậu thanh niên đó chắc cũng chả phải dạng người thiếu tiền, nếu không phải nói là một dân chơi thứ thiệt, loại xe đỉnh cao kia không phải ai cũng có thể mua được.

Không hề có tiếng đáp lời hay nửa tia để ý đến những chuyện xung quanh, gã thanh niên bất cần chao đảo cứ thể như một con sư tử kiêu hãnh quay người bước đi, cho đến khi tay bị chụp lấy kéo giữ lại.

- Cậu đi đâu vậy, ở lại giải quyết đi chứ.

Nhìn cái tên đang giữ lấy mình oang oang đòi công đạo, gã từ từ ý thức được hành động vừa mới làm, bực dọc hất tay ra làm tên kia ngã nhào ra nền đất kêu ca oai oái.

Sự khó chịu điên cuồng trong tâm trí vừa được áp chế bằng cú tông xe lại vì tiếng la ồn ào tri hô kia một lần nữa được dịp trở dậy, gã thanh niên điên tiết xoay người chẳng nói chẳng rằng tung một cú đập đồ chuẩn xác đẹp mắt, nhiều lực đến nỗi làm gãy ngang cửa kính chiếu hậu của một chiếc khác đang đậu bên cạnh ngay trước mặt lão già kia.

Tay gã nắm thành quyền, cả người từ trên xuống dưới ần ần khí thế tàn bạo đến đáng sợ, phảng phất sự quỷ dị như ác ma đến từ địa ngục tu la.

Hai ba người mặc âu phục đen đứng cách đây không xa lúc này mới chậm chậm tiến đến kéo xoành xoạch người đàn ông dưới đất đang lồm cồm bò dậy rồi quát lên.

- Muốn sống thì mau cầm mồm lại.

Sau đó mới có chút chần chừ ái ngại quay sang thấp giọng với kẻ đang giống như một ngọn núi lửa chứa đầy dung nham bệ bết máu me, bất cứ lúc nào cũng có thể trong tư thế lao vào xé nát người khác.

- Thiếu gia! Hay là để tôi đưa cậu đến bệnh viện.

- Tội mày cút

Đôi mắt hần đục ngầu như màu của máu đặc, trong con ngươi đen sẫm không có lấy chút tiêu điểm và nhân đạo nào. Gắn lên mấy chữ vô cảm, khiến cho bọn người kia tự giác thức thời tránh đi.

Một mình gã không vững vàng chao đảo bước đi trên đường lớn, hai bên cảnh vật bị màn đêm bao phủ, lạnh lẽo u tối như một cái hang động đang há miệng chờ thời cơ nuốt lấy tất cả mọi con mồi.

Bây giờ đã là giữa đêm, không khí thấp đến cực điểm, ánh đèn đường nhọt màu chiếu xuống con phố không còn một bóng người. Tên thanh niên cứ như một du hồn lang thang và lạc lõng.

Máu ở trên người thấm đẫm áo sơ mi đen tuyền u ám, thái dương nổi gân xanh chẳng chịt như một kẻ vừa đội mồ sống dậy, hần cứ thế mà bước đi.

Đi như không có điểm dừng, vô thức mà di chuyển, nỗi đau ngoài da thịt không xứng được dù chỉ một phần vạn sự ray rứt ở trong tim.

Hần dờ dẫm đi qua không biết bao nhiêu con phố, rẽ qua không biết bao nhiêu con hẻm tối tăm, cho đến khi dường như kiệt sức, máu ở khoe môi khô lại chuyển sang màu tím đen bầm bầm nhìn thấy mà sợ hãi. Cứ như thế kiệt quệ ngồi gục bên một băng ghế trống trải ở cạnh đường.

Chiếc bóng cao dài của gã như bị ánh đèn đường nuốt trọn rồi kéo đến khi không còn điểm dừng, xung quanh im lặng như tờ, chốc chốc có thể nghe rõ mồn một bên tai được tiếng rả rích của gió lạnh gai óc nổi lên trong đêm.

Thi thoảng cũng có vài chiếc xe giống như gã ban nãy lao bạt mạng xé đôi không khí, lướt đi như một con lốc không hề quay đầu.

Không có bất kỳ ai chú ý đến sự hiện diện của một kẻ xa lạ và nhếch nhác như hắn, cô độc cùng quạnh quẽ, không biết đến từ đâu không biết sẽ tới nơi nào.

Gã thanh niên bất chợt đột ngột nhếch môi cười, không hiểu là trong đầu đang suy tính loại chuyện nào hay đang suy nghĩ cái gì mà gã cười vô cùng lớn, cười vô cùng há hê. Tựa như cả khoảng trời đặc quánh đều vì nụ cười đó mà nhóm lên một màu sắc khác, có chút gì đó thể lương hơn, thương tâm hơn.

Sau cùng khi tiếng cười còn chưa dứt hẳn, gã vùi hai bàn tay vào mái tóc ngắn đen đang bay tán loạn của mình, ôm đầu cảm lạnh, nếu ai đó nhìn kỹ một chút sẽ thấy tấm lưng rộng cứng rắn của gã khẽ run lên, không biết tự bao giờ trong hai lòng bàn tay đã tràn đầy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đối với một số người ở trên đời này, tình yêu thế nguyên hay ước hẹn trường tồn bên nhau là một thứ định nghĩa nào đó rất rẻ mạt, rất đáng khinh bỉ.

Với những kẻ như họ, thì có cái gì ở trên đời này có thể đáng giá bằng đồng tiền? Trao đổi bằng càng nhiều tiền, càng đong đếm bằng nhiều vật chất thì tình cảm đó trong mắt họ càng không có giá trị, càng thối nát.

Không thể mua được bằng tiền thì sẽ mua được bằng rất rất nhiều tiền.

Không có cái giá nào không trả nổi, không có thứ gì là không thể mua được. Loại người ngày dài tháng rộng đứng ở cái cương vị đó, với cái cách giao dịch đó sẽ càng dễ nhìn thấu được giá trị của sự giàu sang và danh vọng, của đồng tiền phù phiếm mỹ lệ và quyền lực kia.

Sẽ càng dễ lãnh cảm hơn với cái gọi là tiền không thể mua được tất cả, sẽ càng lãnh đạm hơn với loại tình cảm được nói là không thể so sánh bằng tiền.

—
- Chú! Chú có muốn ăn kẹo không?

Tiếng nói rất nhỏ tho thẽ trong màn đêm cô tịch, gã đàn ông đang cúi đầu chìm trong thế giới của riêng mình lại vì âm thanh phá tan sự yên tĩnh kia mà chậm chậm ngẩng lên. Tầm mắt không chủ định rơi vào cánh tay đang mang theo một vật có đủ màu sắc chia ra trước mắt.

- Ăn kẹo ngọt rồi sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Một đứa bé gái ốm yếu chỉ tầm 10 tuổi quần mình trong một chiếc áo len cũ kĩ dài đến đầu gối, vươn tay đưa thứ đồ ngọt bắt mắt đó cho hắn.

Chẳng hiểu có phải bởi vì hơi nước đã khiến tầm mắt bị mờ hay không, nhưng vì sao dưới ánh sáng le lói của đèn đường khi ấy, hắn lại cảm thấy ánh trăng rực rỡ đến cách mấy cũng không sáng bằng đôi mắt long lanh của đứa nhỏ kia.

Hai đốm nhỏ như hai vì tinh tú nhấp nháy, lấp lánh đặc biệt đến mức không thể tả thành lời, kéo xuống cái mũi nhỏ nhắn nằm trên khuôn miệng như một quả cherry chín mọng, nước da trắng ngà mềm mịn và gương mặt không chút tí vết của đứa bé kết hợp với tông màu chủ đạo xung quanh nhìn thế nào cũng rất nhu thuận và hòa hợp.

Cả người con bé được che đầy rất kỹ, chỗ nào trên cơ thể cũng trang bị vật dụng tránh rét dày dặn. Nhìn cứ như là một người tuyết nhỏ bị người ta ra sức trang trí hoa hòe để biến thành vật tiêu khiển đánh bóng rồi trưng bày vậy.

- Tránh ra

Giọng của hắn rất lạnh, lạnh đến khó chịu, nghe qua không dư ra được chút tình cảm nào. Chất giọng khàn khàn thâm trầm, trong những đêm giá rét thế này lại càng thêm xa cách.

Những đứa trẻ vì hoàn cảnh gia đình, đã muộn đến mức độ này còn phải ra đường bán hàng rong để mưu sinh, không phải là hắn chưa từng gặp qua.

Nhưng sống ở nơi thế nào thì sẽ phát triển trở thành như vậy, những trò như trộm cắp vặt, móc túi vói tiền ở những đứa nhỏ, ở những nơi phức tạp và hỗn loạn đã trở thành chuyện quá quen thuộc thường ngày.

Những ai nhẹ dạ cả tin, một sớm một chiều có thể dễ dàng bị cái bề ngoài đáng thương của bọn nhóc này quay như chong chóng.

Hắn giễu cợt nâng khóe môi lên, tồn tại ngoài xã hội đầy cam bẫy rất dễ biến chất, còn trưởng thành trong một cái lồng vàng đẹp đẽ thì sẽ như thế nào? Nụ cười của gã thanh niên càng đậm, sẽ càng thối rửa dơ bẩn hơn gấp trăm lần.

Người thiếu tiền sẽ chỉ lao碌 và có một khát khao duy nhất là tiền tài và nhung lụa, rất đơn giản rất dễ chi phối và điều khiển nắm đầu.

Nhưng còn những kẻ đã quá giàu sang và dư giả, không phải mang nặng nỗi đau cơm áo gạo tiền, những điều bình thường đã không thể thỏa mãn ham muốn bệnh hoạn của bọn chúng, đầu óc của những kẻ đó sẽ có thể suy nghĩ ra những thứ thủ tính hơn gấp nhiều lần chỉ để làm dịu đi nhu cầu đề hèn đấy. Khác xa với những cái ước mơ nhỏ nhoi của bọn người thấp cổ bé họng, họ bán mạng chỉ để đơn giản là có được miếng cơm manh áo, không phải trốn chạy ma lực quyền hành của tiền tài.

Đó là hiện thực rõ nét của giai cấp, cái thứ mà luôn được cho là đã bãi bỏ từ lâu, nhưng nó chưa bao giờ thật sự đi vào quên lãng, bằng một cách nào đó vẫn hiện hữu quang minh chính đại và càng lúc càng minh bạch công khai.

Đứa bé gái dường như không hề quan tâm đến những suy nghĩ sâu xa đang nhảy nhót trong đầu người đàn ông. Cô bé dẫu môi ngồi xuống bên cạnh băng ghế, dùng hai bàn tay nhỏ nhỏ của mình dấm bóp hai chân đang đưa trên mặt đất, thờ dài như âm thanh của một người đã trưởng thành.

Gã đàn ông cũng không để tâm đến một đứa nhóc làm gì, nhắm mắt tĩnh thần rồi lại chìm đắm vào suy nghĩ của bản thân, tự mình lún càng sâu vào đó.

Một lúc lâu sau, gã cảm giác được bên cạnh như có người tiến gần hơn, cây kẹo nhỏ kia lại một lần nữa được đưa đến trước mặt hắn.

- Chú cầm đi, xem như là cháu tặng chú, không cần phải trả tiền đâu.

Gương mặt tuần dật nhưng lạnh nhạt của gã thanh niên có chút méo mó, hắn neho mắt nhìn đứa bé gái kia, hình như đứa nhỏ này nghĩ rằng hắn là người hành khất vô gia cư không có nổi tiền mua kẹo.

- Mẹ cháu bảo khi cảm thấy đau chỉ cần ăn kẹo thì nỗi đau sẽ tự động tan biến.

Nói rồi chưa kịp để hấn phản ứng, đưa bé lấy một chiếc khăn tay từ trong túi vải đã sờn cũ đeo bên hông, chăm chậm nhẹ nhàng lau lên miệng vết thương đã khô máu trên mặt hấn.

Trong lòng dường như có thứ gì đó khuấy động mạnh mẽ, ập đến rồi dâng cao, ép chặt hấn đến khó thở.

Từ trước cho đến bây giờ, chưa từng có ai ngoài mẹ đối xử dịu dàng như vậy với hấn, dù chỉ là một hành động nhỏ bé như xoa dịu vết thương, hoàn toàn chân thật, rất chuyên tâm nhưng lại không chút vụ lợi cũng đủ khiến cho tâm lý đàn ông chấn động.

Đương nhiên là không thể tính đến bọn người lơ lửng luôn ra sức lấy lòng, đám phụ nữ giả tạo luôn ỏng ẹo chỉ nhìn vào quyền thế nhà hấn, những thứ rẻ mạt và dối gian.

Lớn lên trong một cái gia cảnh mà người ngoài trông vào đều phải ngược nhìn ngưỡng mộ, mấy ai biết được ở bên trong nó lạnh lẽo âm ỉ đến mức nào.

Có một người phụ nữ quan trọng duy nhất của cuộc đời hấn, người độc nhất hấn xem là người thân, người đã từng ôm hấn vào lòng xoa đầu bảo rằng sẽ vĩnh viễn không bao giờ bỏ rơi hấn. Chỉ vài tiếng trước đây thôi lại nắm lấy tay hấn mà bảo rằng hấn phải tiếp tục tự mình sống thật tốt, cứ như vậy rồi hấn mà mãi mãi ra đi. Mặc cho hấn kêu gào khản giọng, mặc cho hấn đau khổ tột cùng, bà ấy vẫn nhắm mắt buông tay. Thoáng chốc dường như nỗi đau khiến cho hấn cảm thấy như mình đã mất đi hết tất cả, khiến hấn cảm thấy chại sạn với mọi vật, hấn lấy gì còn có thể tin vào cái gọi là tình yêu vĩnh hằng thật sự tồn tại đây?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Đến sau cùng thì người duy nhất có thể cho hấn cảm giác ấm áp và chút tình thân trong cái gia đình cao quý nhưng mục nát kia cũng rời hấn mà đi. Dường như cho đến tận bây giờ hấn mới thấm thía hoàn toàn cái cảm giác gọi là cô độc, bản thân đã cô lập tự tạo ra rào chắn với thế giới xung quanh. Cảm giác này không hề dễ chịu chút nào, lại muốn khiến cho người ta phát điên mà tự bản thân mình xâu xé.

Cây kẹo tròn đẹp đẽ dường như không có ý rời đi, những cái lý thuyết nhuộm màu cổ tích kia đúng là chỉ nên dùng để dỗ dành trẻ con chưa lớn. Bởi vì có thể sâu trong tiềm thức bọn chúng vẫn chưa nhận biết được cái thế giới này có bao nhiêu thứ kinh tởm và ghê sợ. Cái gì mà ăn kẹo ngọt thì sẽ không còn phải đau khổ nữa.

Lúc nhỏ hấn nhớ có lần đánh nhau với người khác đến nổi rách cả khoe môi, mẹ từng xoa đầu hấn mà bảo rằng, hấn có thể thờ ơ lãnh đạm với tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng khi có mẹ ở bên cạnh hấn có quyền được rơi nước mắt.

Suốt thời thơ ấu hấn chưa từng khóc, chưa từng cho người khác thấy dù chỉ một giọt nước mắt yếu mềm, hấn gan lì đến đáng sợ, đến gần như vô cảm với mọi thứ, đến mức người xung quanh phải sợ hãi tránh xa.

Gã thanh niên cảm thấy cuộc đời này là một chuỗi dài hài kịch, người lớn gạt được những đứa trẻ một lúc cũng không gạt được chúng cả đời. Đến cuối cùng vị của kẹo ngọt có thể xoa được bao nhiêu phần của nỗi đau tột độ?

Hấn vô thức đưa tay nhận lấy cây kẹo trước mắt, nhìn thấy nụ cười lộ ra má lúm rất sạch sẽ của đứa nhỏ. Nụ cười này không mang hàm ý, không chút dục vọng, giống như một tờ giấy trắng không bị bất cứ thứ gì vẩn đục.

Gã thanh niên vẫn còn rất trẻ, đáng ngoài anh tuấn uy nghiêm đã hút hồn biết bao nhiêu người phụ nữ, trời sinh bản tính ngạo mạn và xa cách, đã từng thấy qua rất nhiều nụ cười của mỹ nhân. Nhưng hình như hấn chưa từng nhìn thấy nụ cười nào thuần khiết đến như vậy.

Cây kẹo này xuất phát từ cái gì, có phải thứ gọi đến tột cùng gọi là tình người hay không?

Thời tiết ngày hôm đó quả thật rất xấu, hấn cầm cây kẹo bước lên chiếc taxi. Đầu ngón tay vẫn còn cảm nhận được hơi ấm trong cái giá buốt thấu xương. Tâm can như có thứ gì đó chảy qua, dễ chịu cùng êm ái.

Hấn chưa từng một lần nói lời cảm ơn với đứa nhỏ kia. Hình như từ trước cho đến bây giờ mỗi khi người khác cho hấn thứ gì, đối với hấn đều là sự hiển nhiên và tất yếu.

Bọn họ cho hấn một thứ, ắt sẽ muốn đổi lại được rất nhiều thứ giá trị hơn.

Điều hòa trong taxi khiến cho cơ thể lạnh lẽo trở nên ấm áp, gã thanh niên không thể rời mắt khỏi vật trong tay, cũng không có ý định tháo ra vỏ bọc mà sử dụng. Cho đến khi âm thanh chạm chạp của tài xế phía trước khiến cho hấn chú ý.

- Tiên sinh! Hình như có một đứa bé đuổi theo ngài.

Hắn nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương chiếu hậu ở trước xe, thân thể trong chiếc áo len kia giống như một cái chấm nhỏ rục rồ tỏ điểm cho không gian vắng lặng bên ngoài.

Không phải chứ, lên xe đã được vài phút cũng đã đi qua được hơn một con phố rồi. Đứa nhỏ kia theo sau hắn đến tận đây sao.

- Mấy đứa bé ở khu này là vậy, buôn bán không được thì sẽ vòi tiền. Không có tiền thì sẽ bám dai bám đẳng. Ngài cũng không cần thiết phải để tâm.
- Bớt cái mồm đi, dừng xe.

Những chuyện mà gã kia luyên thuyên, điều nào mà hắn không biết. Chỉ là đứa bé kia nếu như muốn tiền của hắn thì từ lúc ngồi ở băng ghế đã không thể khiến cho hắn chú ý đến rồi.

Chiếc xe đang chạy với tốc độ chậm chạp đột ngột dừng lại, chỉ khi cửa xe được mở ra. Đứa bé gái đang chạy thực mạng theo mới ôm lấy bụng mình dừng lại thở hổn hển, sắc mặt ửng hồng gấp gáp.

- Muốn đòi lại kẹo sao?

Hắn nhìn cái vế đỏ hồng búng búng, đôi giày tây trang quý giá phát ra âm thanh lộp cộp tiến đến gần bé gái.

- Chú, chú đánh rơi ví tiền.

Đứa bé nghe không hiểu ý tứ chằm chọc trong lời nói của hắn, bàn tay mò mẫm trong túi vải lấy ra một cái bóp da sang trọng dây cộm.

Ánh mắt người đàn ông chợt cứng lại, dường như sự bất ngờ khiến cho hắn nhất thời không biết phải nói gì.

- Cũng khuya lắm rồi, chú mau về nhà đi, với cả...

Ngón tay bé xiu của cô bé chỉ chỉ lên mặt

- Nhất định phải lần trúng gà đây, nếu không sẽ không hết sung được đâu.

Cứ như vậy một mạch quay đầu bỏ đi, đến khi hắn kịp phản ứng với mọi chuyện. Đứa nhỏ đã đến được một đoạn khá xa rồi.

Gã đàn ông lơ đãng mở ví, xấp tiền giấy mệnh giá lớn phẳng phiu nằm bên trong dường như bị người khác bỏ rơi không thèm để ý, chưa từng được động vào.

- Đây

Không hiểu vì sao hắn đột nhiên ngừng mắt gọi vọng về phía bé gái.

- Cháu tên là gì?

Cô nhóc xinh xắn đứng lại một chút, cái đầu tròn nghiêng trong gió, cơ thể nhỏ bé như là tiêu điểm của cả đất trời.

- Đỗ Tư Duệ

Ba chữ nói ra rất rõ ràng rành mạch.

Rất lâu sau này khi nhớ lại, hắn vẫn cảm nhận được trái tim mình giờ khắc đó đập mãnh liệt đến mức nào. Cả người giống như rơi vào một hồ nước nóng giữa mùa đông khắc nghiệt, thấm đẫm những xúc cảm đẹp đẽ và chân thực nhất, vĩnh viễn cũng không thể quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Hồi ức từ rất lâu đã khắc sâu kia lần lượt như một đoạn phim chạy trong đầu hắn. Đến rất bất ngờ, không hề báo trước, cứ như vậy để lại trong lòng hắn những ký gửi ngọt ngào không thể nào quên.

Lôi Dực nhìn cô gái đang ở bên cạnh mình, thời gian thấm thoát cũng như vậy trôi qua. Đêm hắn từ một gã thanh niên xốc nổi biến thành kẻ không ai dám mạo phạm như bây giờ, cũng mang cô gái nhỏ nhắn cho hắn kẹo ngày hôm ấy hóa thành một mỹ nhân làm động lòng người khác.

Quá khứ kia cũng giống như cô vậy, đều là những viên kẹo khiến cho người khác dễ chịu, sinh ra cảm giác yên bình. Mà mỗi một khi nhớ đến, hắn đều

vô thức cảm thấy tất cả mọi chuyện mình làm vì cô thời gian qua đều nhất mực xứng đáng.

Tiểu thiên sứ, có phải em đã quên tôi rồi hay không.

Một kẻ lạc lõng, bơ vơ ở bên lề đường, chói vói trong vực sâu không thể tìm ra lối thoát.

Một kẻ em tùy tiện bắt chuyện, dựa vào sự lương thiện vốn có mà đưa cho hắn một thanh kẹo đủ màu. Có phải cho đến bây giờ em đều không hề biết được, em vĩnh viễn là người quan trọng đến mức nào ở trong lòng tôi. Mà bởi vì sự xuất hiện của em ngày hôm ấy, mới khiến cho tôi cảm nhận được thứ thật sự có tồn tại gọi là tình người.

Em là ánh sáng của tôi, là ánh sáng duy nhất trong những quãng thời gian đầy bão tố.

- Ngoan ngoan một chút, để cho tôi ôm em

Những chuyện đã qua khiến cho hắn không ít lần rơi vào trầm tư khổ não.

Thù hận cũng theo đó mà được vấy lên. Phòng theo tính cách của Lôi Dực hắn, dựa vào những gì mà từ trước đến giờ hắn đối xử với người khác. Căn bản sẽ không có chuyện người dám làm phật lòng có thể yên ổn sống đến ngày hôm nay.

Nhưng đối phương lại là cô, là cô gái suốt mười mấy năm qua không có giờ khắc nào rời khỏi trái tim hắn.

- Không được động đây, ngoan ngoan ngồi yên đi.

Hắn đặt cô nằm trên ghế sofa màu đen tuyền cỡ đại, ánh mắt như xuyên thấu cả người Đỗ Tư Duệ cô.

Không hiểu sao khoảng thời gian vừa qua, thái độ trầm mặc của người đàn ông trước mắt, nhìn hắn rơi vào trạng thái hồi tưởng rất lâu khiến cho cả cơ thể cô đều cảm thấy căng thẳng.

Cũng khoi gọi lên những sự tò nguyên thủy nhất, rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ chuyện gì, là loại sự tình gì có thể khiến cho Lôi Dực mê man đắm chìm đến như vậy. Người đàn ông cuồng ngạo như hắn, cũng có chuyện chôn giấu mà để tâm sao.

Hắn không nói thêm lời nào, thân nhiên vươn bàn tay ấn một cái nút kim loại được đặt dưới mặt kính của bàn gỗ trầm hương. Chỉ tầm 2 phút sau, cửa của phòng khách liền truyền đến âm thanh của mấy người đi đến.

- Đem hộp cứu thương và thuốc mỡ đến đây, dặn nhà bếp dọn lên thêm vài món ăn nhẹ

Hắn không thể rời mắt khỏi những vết đỏ đã chuyển bầm trên người cô. Làn da trắng như sữa lại có những điểm nổi bật ở hai bên đầu gối, hắn đặt chân cô gái nằm trên đùi mình. Tạm thời áp chế lửa giận và dục vọng như đang thiêu đốt.

- Ngu ngốc chết đi được

Tò thái độ không thuần phục với hắn bằng cách này, đúng là không biết lượng sức mình.

Bị người đàn ông kia nắm đến ê mặt, chút mặt mũi cũng không chừa cho cô, Tư Duệ thật sự giận đến phòng má. Nhưng biết được cô đang ở thế dưới, muốn biểu tình cũng nên đắn đo đây không phải lúc thích hợp để nói ra.

- Tôi không cần thoa thuốc, chuyện mà tôi nhờ cậy. Ông có thể đáp ứng không?

Bất kể lúc nào cảnh sát cũng có thể ập đến áp giải em trai cô đi. Bảo cô còn tâm trạng đâu mà chăm sóc những vết thương nhỏ nhặt này chứ.

Nhìn về mặt hắn không có đến chút gì chú ý đến lời của cô, Tư Duệ lòng nóng như lửa đốt.

Lôi Dực chăm chú xem xét vết bầm ở trên trán, rồi đến ở chân. Bộ dáng giống như là một nghiên cứu sinh đang tỉ mỉ làm việc.

- Rốt cuộc là có thể hay không?

Nếu như còn dây dưa thêm giờ khắc nào, cô thật sự lo lắng đến điên mất. Người đàn ông này giống như một cái hố sâu, động thái tựa như hồ dữ. Tư Duệ quan ngại việc hắn bất kỳ lúc nào cũng có thể đổi ý, trở mặt việc sẽ giúp đỡ chị em cô.

- Em gấp cái gì chứ? Tôi còn không gấp gấp hưởng thụ em, em đã nôn nóng như vậy muốn trao đổi rồi.

Cố ý xuyên tạc lời mà cô nói, nụ cười của hắn hạ lưu đến cùng cực.

- Ông...

Hai tai của Tư Duệ vì lời nói kia mà đều chuyển thành màu đỏ, nhất thời á khẩu.

Nhìn biểu hiện xấu hổ của cô, đáng yêu lại buống bình, thật là chọc cho hắn buồn cười.

- Đừng nói đến biến em trai em thành vô tội, cho dù cả nhà em có giết người trước mặt cảnh sát, tôi cũng có cách khiến cho mọi chuyện trở lại êm xuôi, thần không biết quỷ không hay

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Hắn không muốn quá phô trương năng lực bản thân trước mặt người phụ nữ của mình, so với việc đó thì dùng hành động chứng minh có vẻ thuyết phục hơn nhiều.

Chỉ là nhìn bộ dáng gấp gáp đến mức này của cô, hắn thật sự không đành lòng tiếp tục dọa nạt.

Chuyện hắn có thể làm, có thể nhúng tay vào, người con gái này vẫn là nên biết càng ít càng tốt.

Nam nhân đầu có nguy hiểm và tàn độc đến mức nào, đều vô thức vẫn muốn giữ cho cô gái của mình đáng vẻ trong sạch thuần khiết nhất.

Hơn nữa nụ cười tươi tắn không vẩn đục của cô, là thứ có ý nghĩa lớn nhất đối với hắn trong suốt những năm qua.

- Ông nói những lời này là thật sao?

Tuy rằng tầm quan trọng của nó rất lớn, nhưng dựa vào những gì cô biết về người tên Lôi Dực này. Tư Duệ thật sự toàn tâm tin rằng chắc chắn hắn không nói chỉ để vui. Nếu sự thật như vậy, phía sau hắn rốt cuộc tận cùng có đến bao nhiêu bí mật.

Hắn thật sự là ai, năng lực hô phong hoán vũ cả giới giải trí vẫn còn chưa đủ, có thể nhúng tay vào những chuyện mà pháp luật thuộc thẩm quyền, vô pháp vô thiên tùy tiện quyết định.

- Em không tin? Vậy thì cứ thử đi.

Hắn sủng nịnh nheo cái mũi nhỏ nhắn của cô, nhìn mấy món ăn ngào ngạt mùi thơm được bày biện trên bàn, tâm tình tốt hơn không ít.

- Không phải... Tôi

Tư Duệ vô thức lắc đầu, chẳng hiểu vì sao đối với những chuyện kia. Cô có lòng tin rằng sớm hay muộn gì mình cũng sẽ từng chút một hiểu rõ.

- Ăn một chút, nhìn nửa con mắt cũng biết em bữa tối vẫn chưa ăn gì.

Hắn cầm một chén canh nóng trên tay, không nói không rằng múc một muỗng đưa lên môi hà hơi thổi nguội.

Trong lòng cô gái dường như có thứ gì đó dâng trào như dung nham ấm nóng, đôi lúc khiến cho tim cô bất giác đập thành thịch. Tư Duệ cau mày, cô có bệnh rồi sao, vì sao đột nhiên cảm thấy hô hấp không phải là của mình nữa.

- Tôi có thể tự ăn được

Lớn đến từng tuổi này, sao còn cần phải để người khác bón từng miếng bón cho cô. Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ rất mất mặt hay sao chứ.

- Chưa được bao lâu đã không biết nghe lời rồi.

Hắn không có ý định trao lại chén canh nóng, nhìn gương mặt ửng hồng vì ngại ngùng của cô. Dưới ánh đèn nhạt màu càng thêm mê hoặc.

Tư Duệ bị hắn nhìn đến càng thêm xấu hổ, bởi vì bên trong áo choàng tắm chỉ còn sót lại nội y được chuẩn bị sẵn. Vậy cho nên tư thế để hai chân lên đùi hắn này, khiến cho cả phần dưới của cô đều tiếp xúc với cơ thể của người đàn ông.

- Hay, hay là để tôi ngồi lại ngay ngắn rồi sẽ ăn.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Lôi Dực, Tư Duệ gương mặt tuyệt sắc càng lúc càng đỏ như quả cà chua. Cô giống như một thiếu nữ bị người ta dụ dỗ, kiêu mị thật khiến người khác động lòng.

- Đỏ mặt? Có cái gì mà phải ngại, trên người em có chỗ nào mà tôi không từng dùng qua?

Vừa dứt lời, bàn tay đặt ở trên đùi cô liền chạy loạn.

- Đừng, đừng mà

Cả người Tư Duệ run bần bật, mỗi một lúc đối với sự tiếp xúc của Lôi Dực. Cô đều nhạy cảm đến không hiểu nổi, đối với mỗi một cử chỉ của hắn đều không chịu được mà sinh ra cảm giác muốn phụ thuộc vào. Cô chán ghét cái phản ứng này, bởi càng lúc cô càng không kiểm soát được.

- Vậy thì ngoan ngoãn mà ăn hết chén canh này, sau đó bồi bổ thêm vài món. Tốt nhất là ăn đến mức cả người em đều mập mập lên.

Hắn xoa xoa mái tóc dài của cô, trong mắt ngập tràn nuông chiều. Sao lại gầy đến mức này cơ chứ.

- Tôi không thể mập lên được, đáng đáp nếu như không chuẩn thì không thể quay phim.

Đâu phải là hắn không biết, rõ ràng là muốn làm khó cô.

- Em cả ngày chỉ biết phim và phim, không nhắc đến nó thì không chịu được à?

- Nhưng đó là công việc của tôi, không dựa vào nó thì tôi làm sao kiếm sống được.

Nghe mấy lời trách móc của hắn, trong lòng cô không khỏi cảm thấy ụy khuất ngập tràn. Cô vì hình ảnh của mình thì có gì là sai, tất cả những diễn viên nữ khác nếu như muốn có đất diễn thì đều phải như thế.

- Ai dạy em rằng mình tính chỉ dựa vào vai diễn mới có thể sống được? Không có kim chủ chống lưng thì dù em có đẹp đến cách mấy cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi. Vậy cho nên nhiệm vụ của em là phải biết cách lấy lòng tôi, làm cho tôi vui vẻ thì những ngày tháng sau này em mới có thể sống sung sướng được.

Hắn nhếch miệng cười cợt nói, cho đến bây giờ vẫn bảo bọc cô quá kỹ, một chút sóng gió cũng không để cho cô nếm thử, cho nên tiểu minh tinh của hắn mới không biết tốt xấu như bây giờ.

- Tôi mới không thêm dựa vào người ông, sức của mình cố gắng được thì sao phải phụ thuộc vào người khác để sống.

Cô đầu môi nói lưỡi, ai ngờ được lại khiến cho dục hỏa cuồng ngạnh của kẻ kia dâng lên.

- Mẹ kiếp, em đúng là cho đến bây giờ vẫn không biết điều. Phụ nữ từ ấu trĩ cho đến thông minh đứng cùng một chỗ với em, cao ngạo đến mấy chẳng phải cũng đều bị tôi thu phục rồi chơi qua sao, không phải là ra sức lấy lòng tôi thì cũng là quỳ gối xin tôi chiều cố. Làm gì có ai không hiểu lý lẽ như em chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

- Tôi trước giờ đều là không hiểu lý lẽ như thế, cũng không biết tốt xấu, càng không muốn làm một dâm phụ chỉ biết xin xỏ đàn ông. Tôi cảm thấy mình như vậy không có chỗ nào sai trái, trao đổi thân xác thì có gì là về vang cơ chứ.

Ngữ điệu của hắn lại thân nhiên mà nói ra như vậy, giống như sự ban phát ân huệ của bề trên. Cô càng nghe càng khó chịu, càng nghe càng cảm thấy việc làm của mình hạ tiện biết bao nhiêu.

- Em phỏng mang trọn má cái gì? Tôi cũng không phải là muốn so sánh em với bọn họ.

Giận dữ đến nỗi hai mắt cô đều đỏ lên, hắn suýt chút nữa quên mất chuyện người con gái trước mặt có bao nhiêu nhạy cảm. Là hắn trong lúc nóng nảy đã quá lời.

- Ông rõ ràng là có ý đó, đã làm lại còn không dám thừa nhận.

Nếu như thích những người phụ nữ nghe lời vâng vâng dạ dạ thì tại sao không đi tìm bọn họ mà chơi cùng. Tư Duệ lúc này cũng không nhận ra được tâm tình phức tạp của bản thân đã bất giác thay đổi theo mỗi một câu nói của người đàn ông này.

- Em ghen cái gì chứ? Tôi cũng chỉ là thuận miệng nói ra. Bọn họ căn bản không xứng để so sánh với em.

Cho dù có cố gắng gấp ngàn lần vạn lần cũng không thể sánh bằng một đầu ngón tay của Đỗ Tư Duệ.

- Ông là tên xảo trá, tôi bị ông mắng là ngu ngốc cũng nhất quyết không bao giờ chịu tin lời ông.

Cô thật sự rất phần nộ, càng không có tâm trạng chú ý đến sự biến đổi sâu xa trong mắt người đàn ông.

- Còn không phải sao? Có người phụ nữ nào lại dám hỗn xược giống như em, rõ ràng là bị tôi chiều đến hư.

Lôi Dực đối với chuyện cô bày tỏ sự phần nộ không có đến nửa phần tức giận, ngược lại những biểu hiện của Duệ nhi khiến cho hắn cao hứng không ít.

- Có biết điểm khác nhau giữa em và bọn họ là gì không?

Hắn cong khoe môi cười tà, nhìn gương mặt láng mịn xinh đẹp của cô, ánh mắt ma mãnh càng lúc càng tối.

- Tôi mới không thêm biết, không thêm nghe

Câu hỏi không đứng đắn kia gọi lên trong lòng cô không ít khúc mắc, không thể phủ nhận cô đối với nó tràn ngập nghi vấn, không nện được dâng lên cảm giác vô cùng hiểu kỳ, không tự chủ rất muốn biết được đáp án.

Cho dù mỗi một khi Lôi Dực im lặng mà nhìn cô. Tư Duệ thật sự cảm nhận được có cái gì đấy trong ánh mắt của hắn, không chỉ có tà dâm và dục vọng, lại như ẩn nhẫn chút nhu tình và bao dung.

Tại sao lại có những thứ đó tồn tại giữa mối quan hệ trao đổi lợi ích của bọn họ?

Nhìn cô chán nản dời tầm mắt, nhiệt lượng trên người tên đàn ông ngày càng tăng. Ngạo ngễ cúi đầu sát bên tai cô, phun ra mấy câu vô si đến mức khiến cơ thể cô gãi run rẩy.

- Tôi lúc ở cùng với họ đều mang đồ bảo hộ, chưa tính là thật sự cùng với họ giao hợp chứ đừng nói đến chuyện yêu đương. Chẳng giống như khi đối với em, mỗi một lần đều khít khao không một kẽ hở, ở trong người em mà thoải mái ngao du rồi phun trào. Cũng chân chính cho em quyền hạnh phúc thái đũa nhỏ của tôi, những người phụ nữ khác căn bản không có tư cách.

Hắn chân thành nói, tuy rằng khẩu ngữ không hề đứng đắn lại bất lương, nhưng câu nào nói ra cũng đều là thật lòng.

Hắn đương nhiên chỉ muốn cùng với người phụ nữ trong lòng làm ra việc yêu đương rồi sinh con đẻ cái.

Nghe đến đũa nhỏ không may mắn của bọn họ, không khỏi cảm thấy khó chịu, đáy mắt hiện lên một tia bi thương rất mau thôi đã bị giấu kín.

Da mặt Tư Duệ càng lúc càng ngứa, cô đối với những điều mà hắn nói ra ngại ngùng đến cực điểm. Rốt cuộc vì sao một kẻ có vẻ ngoài đạo mạo xa cách, mang thân phận cao quý, luôn giữ vẻ mặt lãnh đạm với mọi kẻ xung quanh lại có thể nói ra những lời vô si khiến người khác đỏ mặt đến như vậy.

Cô còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị Lôi Dực ôm vào lòng, đầu người đàn ông vùi vào hõm vai cô, thanh âm có chút khỏ sở.

- Em đúng là lòng dạ sắt đá, tôi không tìm em em cũng mặc kệ không quan tâm. Có biết rằng khi tôi nghe tin đũa nhỏ không còn nữa, trái tim tôi có bao nhiêu phần đau khổ không.

Dường như có thứ gì đó phát ra âm vang nổ rất lớn cứ như thế mà tàn phá trong đầu cô, trái tim loạn nhịp không theo sự chỉ đạo đập mạnh tựa muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn cứ như vậy ôm cô, cả cơ thể to lớn phủ trên người Tư Duệ, thấp giọng thò thè bên tai.

Có phải là ở bên trong canh đã thêm vào thứ gì, nếu không vì sao cô có cảm giác như người đàn ông ngạo mạn này là đang muốn làm nũng, cả người cô cũng theo đó mà mất hết sức lực.

- Ông, ông thật sự rất khỏ sở?

Cô vẫn luôn nghĩ, bản thân mình chính tay gián tiếp hại chết hài tử, trong lòng người làm mẹ như cô mang vết thương trí mạng sẽ hối hận cả đời. Còn đối với hắn thì hoàn toàn khác biệt, bất quá với người đàn ông nắm mọi thứ trong lòng bàn tay này, đó chỉ là một đũa nhỏ vô duyên vô phận. Là một đũa trẻ mà chỉ cần hắn muốn, thì liền có biết bao nhiêu người phụ nữ tình nguyện hầu theo.

Nó đã đi rồi, có thể lưu lại trong hắn bao nhiêu phần lưu luyến.

Hắn làm ra những việc khó dễ như thế với cô, chung quy là chỉ bởi vì sự cuồng bá với thâm ý muốn trừng phạt người khác. Không cho phép ai làm trái ý mình, thật không nghĩ đến, hắn cũng là vì đũa nhỏ mà đau khổ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

- Ông thực sự rất thương con của mình sao?

Cô hình như chưa từng nhìn thấy bộ dáng thống khổ này của hấn, Lôi Dục ôm cô rất chặt. Tựa như là muốn hòa tan cô vào cơ thể mình.

- Tôi chỉ thương đứa nhỏ của mình khi nó là do em sinh ra.

Đã từ rất lâu đã định sẵn ý nghĩa trong lòng sự cố chấp đó. Yêu tất cả những thứ thuộc về cô.

Hắn đánh mất đi rất nhiều thứ, cũng đã đổi lại được vô vàn điều giá trị hơn. Quyền lực, tiền tài, danh vọng, muốn người con gái nào cũng đều sẽ có...

Đứng ở cái chỗ mà mỗi một người đều phải ngược nhìn bằng ánh mắt khao khát, sùng bái.

Mê đắm trụy lạc trong dục ái, cùng với đủ loại phụ nữ giao du. Chỉ cần trao cho hấn thân thể mỹ miều, liền có thể có được những điều mà bọn họ muốn. Những cuộc trao đổi giao dịch, nồng đậm lạc thú của thể xác, khi cao trào của những cơn kích tình qua đi, hấn ngay cả gương mặt của đối phương cũng chẳng buồn nhớ đến.

Sự trống trải bao vây lấy, lại trả hấn về lại những ngày tháng sống cuộc sống hưởng thụ không có mục đích, không có điểm dừng kia.

Đôi lúc Lôi Dục hấn cảm thấy hấn chắc chắn là điên rồi. Trong cơn mê man thường hiện ra trong tiềm thức của hấn một nụ cười sáng lạn, ngay cả ánh trăng cũng không thể sánh bằng. Mà chủ nhân của nụ cười kia, hấn thực sự không muốn tiếp tục điên cuồng nữa.

Đã bao nhiêu lần ép bản thân mình rằng phải cố quên đi, loại người như hấn, cô bé trong sạch kia vẫn là nên tránh càng xa càng tốt, cũng quên mất một điều rằng, hấn cứ như vậy mà cứ nhiên có thể nghĩ cho người khác hay sao, nghĩ cho một người có thể bị bản thân mình làm hại.

Mỗi một lần trong mắt xuất hiện nụ cười đó, hấn không hiểu lý do cả người liền trở nên hưng phấn đến lạ thường, trái tim cô tịch cũng tràn ngập ấm áp. Hấn không kiềm chế được cảm giác này, cũng ngần ngại lần không dám nghĩ đến tên gọi của xúc cảm kia.

Mãi cho đến một ngày hấn nhìn thấy hình ảnh một nữ sinh cầm một cái bánh bao trắng tròn ăn vội vàng kịp cho giờ diễn vai quần chúng.

Cô đứng một góc ở sau phim trường, tự xếp gọn bản thân nhường đường cho mình tình nguyện bước.

Mái tóc đen dài buông thả phía sau, không hề qua can thiệp của hóa chất hay duỗi uốn, suông mượt đẹp dễ động tâm can. Ngũ quan nhu hòa nhìn đến liền sinh ra cảm giác dễ chịu. Nhất là nụ cười của cô, vẫn sáng sủa như vậy, như là ánh mặt trời.

Phải, thú vui của hấn trước giờ luôn là những cô gái ngây thơ ngoan ngoãn, một tay để hấn dạy thành những đại mỹ nữ vang danh. Hấn cũng không biết vì sao đã từng tuổi này, lại có sở thích quái đản như vậy. Liệu có phải thật sự như lời mấy người anh em nói, hấn biến thái luyện đồng.

Cứ như vậy Lôi Dục ôm nữ sinh tinh kia đến phòng thay trang phục, trong suốt khoảng thời gian khoái lạc. Trong đầu hấn đều hiện lên gương mặt ngây ngô của cô bé kia, cơ thể cũng theo đó mà trở nên sung mãn.

Hấn phóng túng tìm cho mình những mỹ nhân dễ bảo nhu mì, những cuộc vui không chủ đích mà mình đóng vai là chúa trời của bọn họ. Sau này phát giác ra thì lại ngộ ra một câu hỏi, đến tận cùng lý do hấn thích mẫu người đó là gì?

Điểm xuất phát dường như là đều bởi vì một cô bé bán hàng rong ngây ngô là nguồn gốc ngọn ngành của tất cả.

Cô cũng như vậy mà lần thứ hai bước vào cuộc đời hấn.

- Tôi, thật xin lỗi

Trước đây không nghĩ đến chuyện này, từ sâu trong đáy lòng Tư Duệ trào dâng cảm giác hối tiếc không nói nên lời, như một đứa trẻ trót lỗi làm điều sai trái. Lần đầu tiên cô mở miệng đối với một người, thành thật nhận sai.

Cô không biết vì sao lại là cô, tại sao những điều này lại xảy ra giữa bọn họ, nhưng Đỗ Tư Duệ biết rõ người đàn ông này đã vì cô làm rất nhiều chuyện. Chỉ là hấn cái gì cũng không nói ra, cho đến bây giờ mới lần đầu tiên ôm cô bày tỏ nỗi lòng mình.

Cả người Lôi Dục vì câu nói kia mà cứng đờ, có thể khiến cho cô gái nhỏ này xuống nước nhận lỗi, hấn biết cô lâu như vậy đây mới thấy lần đầu tiên. Mặc kệ là vì lý do gì, hấn cảm nhận được trong người thành tựu dâng lên không ngớt.

Nhiệt hỏa cuối cùng cũng như lên đến đỉnh đầu, hấn xoay đầu đem môi cô áp xuống, không hề báo trước mà tách cánh môi mang đầu lưỡi dò tìm.

Ngọt ngào đến say lòng người, Lôi Dục có cảm tưởng cô gái này rốt cuộc có phải đã ngậm thanh kẹo đủ màu ngày hôm ấy trước khi đi đến câu dẫn hấn không.

- Em rốt cuộc có phải là do tiểu hồ ly hóa thân thành không, sao lại có năng lực khiến tôi mê đắm đến như vậy?

Ánh mắt chứa đầy dục vọng không thể kháng cự, giống như tên thủy thủ đã lênh đênh đói khát trên biển nhiều ngày. Khóa lấy cô như một chiếc phao cứu sinh tìm tòi sự sống.

Có lúc đã từng nghĩ đến tất cả những chuyện này có phải đều là do ông trời sắp đặt hay không. Trong hàng nghìn nữ sinh thực nghiệm nghề hán lại nhìn trúng cô, trong hàng vạn cái tên hoa mỹ thì cô gái cầm cái bánh bao ăn một cách đáng yêu đó lại có 3 chữ Đỗ Tư Duệ.

Tập hồ sơ đập vào mắt, con người lãnh liệt của người đàn ông lóe lên. Không mất đến mấy tiếng điều tra, liền biết được khu nhà ở của cô gái kia là con phố ngày hôm ấy hán gục đầu đau đớn.

Cũng chính trên con đường kia, hán gặp được ánh sáng duy nhất của cuộc đời mình.

Em, đều là lựa chọn những cột mốc quan trọng nhất của cuộc đời tôi mà xuất hiện.

Một lần vào lúc tôi tuyệt vọng nhất, không còn bất kể thứ gì. Một lần là vào lúc tôi quyền uy nhất, cái gì cũng đều có.

Lần đầu tiên ngoài ánh mắt xa cách tôi không có thứ gì có thể cho em, lần thứ hai gặp lại, chỉ cần là điều mà em muốn, tôi sẽ không tiếc bất kỳ giá nào cướp về hai tay dâng lên tặng cho em.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

- Có thể, hôm nay đừng không?

Đôi mắt trong suốt của cô gái mờ mịt, ở dưới người nam nhân tỏ vẻ. Giọng điệu mỹ hoặc thế này, càng khiến cho hán thêm mê mẩn cô.

- Làm sao vậy, em có chỗ nào không khỏe sao?

Tạm thời áp chế lửa tình trong mắt, Lôi Dục khàn giọng cúi đầu, cô gái dưới thân lúc này quan trọng hơn tất cả mọi thứ của hán.

- Không phải, chỉ là đối với chuyện lúc này của Thiện. Tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi, không nhận được suy nghĩ viễn cảnh máu me.

Giọng nói của cô dịu dàng như vậy, cứ như một con thú nhỏ yếu ớt đã bị thương. Lôi Dục đối với việc cô bày ra sự ủy mị không hề bài xích, trái lại càng muốn cô lệ thuộc vào hán. Vĩnh viễn cũng không thể nào tách hán ra.

- Được, em không muốn thì tôi sẽ không ép buộc

Hán kìm nén dục vọng đang sắp phát điên, dùng tất cả những khả năng chịu đựng suốt ngàn ấy năm qua trên thương trường tôi luyện đem hết ra vận dụng.

Thả người nằm bên cạnh cô, đem người con gái bên cạnh gói đầu lên tay mình, ôm cô dựa vào lồng ngực.

Tư Duệ hiếm khi ngoan ngoãn để cho hán bao bọc như vậy, cô không có cảm thấy chán ghét chuyện này, trái lại còn cảm thấy đêm rét lạnh như thế này đã không còn u ám nữa.

Lôi Dục xoa xoa tóc cô, trầm nghĩ đến những chuyện đã qua, trong lòng có không ít lo lắng.

- Duệ nhi, em có chuyện gì muốn kể cho tôi nghe không?

Về cuộc sống của cô, về suy nghĩ, về tuổi thơ, về gia đình không hạnh phúc. Hán đều muốn biết rõ tất cả, chỉ là so với tự mình điều tra, để cho cô mở lòng chia sẻ với hán, chắc chắn là loại cảm giác thích thú hơn rất nhiều.

- Vậy, ông có muốn nghe chuyện gì không?

Cảm giác an toàn này khiến cho người khác muốn muốn buông lơi cảnh giác rồi từ từ chìm đắm, ở trong vòng tay rộng lớn này có phải trước đây cũng có rất nhiều cô gái chết mê chết mệt hay không.

- Vậy kể cho tôi nghe lúc em còn nhỏ như thế nào đi.

Hán đối với bộ dạng của cô lúc đó, cả đời cũng không thể nào quên.

Giọng của cô gái rất là nhỏ nhẹ, trong ánh đèn nhạt màu dễ chịu cứ như là âm thanh của dương cầm du dương vậy, ngọt ngào như rót mật vào lòng người. Đem hết thấy tất cả những chuyện bản thân phong bế với mọi vật bên ngoài, ở trong khung cảnh như thế này nói ra.

- Lúc tôi vừa sinh ra gia đình vốn thuộc dạng trung lưu, tuy rằng không phải dư giả giàu sang gì, nhưng cũng đủ ăn đủ mặc, đủ cho con cái học hành đến

nơi đến chốn. Mãi đến năm tôi 9 tuổi, người cha vốn hiền lành trầm tính của tôi liền thay đổi tính nết, ông ta lâm vào cờ bạc rượu chè, vì trò đồ đen mà đốt sạch tiền bạc nhà cửa, sau đó đánh đập chửi rủa thậm tệ vợ con. Tất cả mọi lời hứa trước đây đối với mẹ đều tan thành mây khói, hơn nữa ông ta say sưa cùng tình nhân mới, còn bởi vì cô ả mà viết giấy ly hôn đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà.

Cảm nhận cơ thể trong lòng có chút run rẩy, hần chấm chú lắng nghe câu chuyện, trái tim cũng không nhịn được co thắt theo từng lời của cô. Ôm người con gái trong lòng càng lúc càng chặt như trấn an xoa dịu.

- Mẹ của tôi là một người phụ nữ rất tốt, tam tòng tứ đức công dung ngôn hạnh bà luôn an phận thủ thường. Ngoài chồng và con ra trong mắt đều không còn gì cả, ngay cả khi người thứ ba kia ngang nhiên đến nhà hạch học, mẹ cũng vẫn rót trà mời cô ta. Chính mắt tôi nhìn thấy cô ta tự đổ ly trà nóng lên mu bàn tay mình, sau đó cha của tôi ở bên ngoài trở về, liền hung hăng giáng cho mẹ một cái tát.

Đàn ông cho đến tận cuối đời đều không có ai là thật lòng thật dạ cả. Lời hứa trăm năm gì đó, cuối cùng lại kéo dài còn chưa đến mười năm.

Lôi Dục cảm thấy cả khoảng ngực của hắn đều là nước mắt, đau lòng hôn lên tóc cô. Lúc hắn lần đầu tiên gặp cô gái này, cô chỉ tầm hơn 10 tuổi. Thì ra trước lúc cả hai gặp mặt nhau, cô đã chịu uất ức rất nhiều.

- Mẹ một tay dẫn hai chị em tôi ra ngoài khi không một đồng trong túi. Nếu không phải có dì cả bên ngoài tìm đến giúp đỡ chỗ ở, thật sự những ngày đó có thể cả 3 đã ôm nhau chết rét bên lề đường.

Từng chút một ký ức theo lời nói chạy ra, nước mắt chảy cũng ngày một nhiều. Cô chưa bao giờ dám khóc trước mặt người khác, ngay cả ở trước mặt mẹ cũng chưa từng yếu ớt khóc nhe. Cô năm đó muốn trở thành động lực cho mẹ chút hi vọng sống, cho em trai niềm tin vào ngày mai. Ở trong nhà mạnh mẽ đến như vậy, ra ngoài càng quật cường lì lợm hơn.

Nhưng vì sao đối với người đàn ông này, cô rất hay không tự chủ được mà òa lên nước nỡ.

- Sau đó công việc gì mẹ cũng thử làm qua, từ nhân viên quán ăn cho đến lao công, tạp vụ. Dĩ nhiên nói mẹ của tôi rất đẹp, có biết bao nhiêu người muốn trở thành cha dượng của chúng tôi. Nhưng mẹ từ đầu đến cuối đều không hề đồng ý với bọn họ, cấp trên đề ý đến mẹ không ít, vì chuyện như vậy mà người ganh ghét đố kỵ càng nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Bọn họ dường như chuyện khó khăn như thế nào cũng đều đã trải qua, cô hít một hơi thật sâu, càng nhớ lại càng cảm thấy chua xót.

- Mẹ cố gắng cật lực bán mạng một thời gian cũng đủ tiền đăng kí cho tôi và em trai tiếp tục đi học. Tôi từ ngày hôm đó cũng biết bản thân mình phải cố gắng gấp mấy lần người ta, buổi sáng tôi cùng chúng bạn đến trường, thành tích học luôn ở top 3 trong lớp, buổi tối sẽ dựa vào sự quen biết đi dọc theo con phố ở khu nhà ở để bán hàng rong.

Nghe đến hai từ kia, đôi mắt Lôi Dục hiện lên ý cười nhàn nhạt.

- Chờ đến năm tôi 14 tuổi, cuộc sống cũng đã phần nào ổn định. Ngay tại lúc đó là xảy ra một sự việc cho đến bây giờ nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy sợ hãi.

Đó là một buổi tối gần 10 năm về trước, cô ở trường trở về liền nghe thấy âm thanh khóc than ngập trời trong ngôi nhà xập xệ. Mẹ Duệ ngồi gục dưới đất khóc rống lên gọi con, hỏi ra mới biết Đỗ Tư Thiện lúc tan trường về đã bị cha của bọn họ đưa đi mất.

Sự tình cấp bách như vậy, cũng nhờ vào may mắn mà vô tình mẹ biết được nhà ở của đôi gian phu dâm phụ kia. Hỏi han hàng xóm mọi người đều bảo rằng đứa con trai 4 tuổi của bọn họ đổ bệnh vẫn đang tìm người hiến thận, cho nên vợ chồng bọn họ lúc nào cũng ở bệnh viện chực chờ. Chỉ cần nghe đến đoạn này thôi, sắc mặt mẹ Duệ liền tái mét.

Lúc tìm đến người quen nhờ vả, mẹ khóc đến cạn nước mắt. Cứ như vậy xông vào bệnh viện, lúc bọn họ nhìn thấy Đỗ Tư Thiện. Thằng bé đã nằm ở trên giường mê man trong thuốc, tay cầm truyền dịch, người bị cắt một nhát. Nếu như chỉ cần đến trễ một chút nữa, quả thận của một cậu bé 11 tuổi sẽ thực sự bị lấy đi làm đồ hiến tạng cứu thương.

Cô cho đến bây giờ vẫn còn vô cùng sợ hãi, từ nhỏ đã là 3 mẹ con dựa vào nhau mà sống qua ngày. Nếu như có chuyện gì xảy ra với bất kỳ người nào, khẳng định hai người kia đều sống không nổi. Cô luôn luôn muốn bảo vệ em trai, cùng với mẹ luôn muốn cho em trai cuộc sống dù thiếu thốn vật chất vẫn ngập tràn tình thương.

Tư Thiện vượt qua kiếp nạn đó cũng trở nên mạnh mẽ hơn trước, thằng bé gan lì lại bướng bỉnh, không gây ra đại họa đúng là không phải A Thiện nhà cô.

Vì đối phương mà hi sinh không cần hỏi đáp, đây chính là tình thân làm sao có cách nào chối cãi.

- Gia đình em cũng vì chuyện đó mà càng lúc càng chiều hư thằng nhóc kia?

Bản tính ngang tàng lại không biết lượng sức mình, vẫn là cần nên được dạy dỗ kỹ lại.

- Không phải, Thiện nó cũng rất ngoan. Tuy rằng nghịch phá quấy nhiễu, nhưng chung quy cho đến bây giờ vẫn chưa từng làm ra chuyện gì khiến cho mẹ hay tôi phải đau lòng.

- Vậy bây giờ thì thế nào, vui vẻ mà hùng hổ cầm gậy đánh chết người ta?

- Nó cũng không phải là cố ý

Cô nhỏ giọng cố gắng thanh minh, nhưng hình như càng nói càng cảm thấy là em trai cô gây họa không gánh nổi.

Những chuyện như tuổi trẻ điên cuồng thích làm ra những thứ ngông nghênh xốc nổi cũng không phải hấn chưa từng trải qua. Nếu như đem so với hấn, việc lớn Đỗ Tư Thiện đã làm còn không xứng để so bì dù một phần nhỏ.

Năm đó làm thiếu gia hào môn hoa lệ, có tội ác tày đình nào mà vẫn chưa làm qua. Bất quá chỉ là dù có lớn đến cách mấy, cũng có người ở phía sau thu dọn tàn cuộc. Không phải chịu bất kỳ hình phạt nào, cũng theo đó mà sinh ra cảm giác nhàm chán, càng lớn rồi cũng càng không muốn nhiều loạn để được chi.

- Sau này ở bên cạnh tôi rồi, tạm gác lại những chuyện không vui trong quá khứ. Nhưng tuyệt đối không được quên hết, em còn phải từ từ mà nhớ ra.

Hấn ôn nhu lau những giọt nước mắt ủy khuất của cô, muốn nhẹ nhàng hôn lên đấy.

Rõ ràng nếu như ngày hôm đó hấn cố chấp thêm một chút, không lựa chọn buông tha cô. Dựa vào bản tính ngang tàn của mình truy lùng rồi bắt về để bên cạnh, có phải có thể tránh cho cô được những đau thương mất mát không cần thiết, bù đắp cho cô được tất cả những hạnh phúc mà cô đã bị người khác tàn nhẫn cướp đi, những thứ một thiên sứ lương thiện như cô xứng đáng nhận được.

Hấn có thể ngăn chặn tất cả tai ương ập đến, nhưng lại không lựa chọn làm theo, chung quy là bởi vì hấn đã không chọn cách nắm lấy, vào mười mấy năm trước cứ như vậy vứt mất cô gái đáng yêu này.

Vậy nên cho đến bây giờ khi một lần nữa chạm vào nhau, hấn không muốn lặp lại phạm phải sai lầm năm ấy. Đánh mất đi những thứ đáng lẽ ra phải nằm trong tay hấn từ rất lâu rồi.

Lôi Dục đột nhiên cao hứng nghĩ, nếu như năm đó hấn là ân nhân của gia đình cô. Có phải bây giờ cô gái này đối với hấn ngập tràn tôn sùng, trong lòng sẽ nhất mực hướng về hấn mà biết ơn. Hấn nói đông cô không dám nói tây, hấn nói 1 cô gái này sẽ không dám cãi là 2.

Ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo nhỏ ở trong lòng hấn, mặc cho hấn sùng bái.

Nói không chừng bây giờ, đôi mắt Lôi Dục hiện lên vẻ dâm tà.

Nói không chừng cô đã sớm sinh hạ cục cưng cho hấn, mỗi một đêm đều nằm trên giường của hấn chờ đợi hấn đến dốc sức "yêu" cô.

Nghĩ đến đây thôi, dục vọng bởi vì câu chuyện cảm động kia kim hãm một lần nữa được khơi gọi lên. Thoáng chốc dâng trào ngập tràn trong cơ thể hấn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

- Có chuyện gì cần nhớ ra? Tôi thật sự nghe không hiểu. Tôi đã quên mất thứ gì quan trọng sao?

Cô hình như thật sự có cảm giác đấy.

Tư Dục không phát hiện ra nhu cầu đề hèn dâng cao lên của người đàn ông, khó hiểu ngẩng đầu hỏi hấn.

Ngay tức khắc khi nhìn thấy đôi mắt tràn đầy vẻ chiếm hữu của hấn, gương mặt cô liền nóng lên.

- Ông, sao lại...

Cô biết ánh mắt kia có nghĩa là gì, ở bên cạnh hấn thời gian qua. Nếu như còn không sớm nhận biết được, cô chắc chắn sẽ bị gọi là đại ngu ngốc.

Tuy rằng Tư Duệ từ lúc bé đã luôn được người khác khen là thông minh hiểu chuyện, nhưng đối diện với kẻ này, tất cả những điều đó đều như là bị bóc hơi khỏi cô.

- Ông đã đáp ứng tôi hôm nay không như vậy.

Lôi Dục ôm cơ thể mỹ nhân ở trong lòng lâu như vậy, nếu như hắn không có dự vọng thì vốn không phải là đàn ông rồi. Đừng nói đến đây căn bản là người phụ nữ hắn muốn đến cuồng si.

Hiểu rõ căn kễ cô gái này, lại càng khiến hắn muốn sinh ra cảm giác bao dung chiều chuộng cô.

Không nhận được mà cúi đầu nhìn trộm hai đỉnh tuyết son trắng muốt đang lập lò trong lớp áo tắm.

Cổ họng hắn bắt đầu nóng lên, miệng đắng lưỡi khô vốn không thể nào bình thản mà nói chuyện được nữa.

- Tôi vốn đã đáp ứng em, chỉ là ai bảo em mê người như vậy, có phải là cố ý dụ dỗ tôi không?

Hắn thưởng thức cảm nhận xúc cảm mềm mại dưới lòng bàn tay, dễ chịu như thế này, sờ càng lúc càng thích.

Sắc mặt cô gái càng lúc càng hồng hào, bị người ta trêu chọc không khỏi đỏ mặt.

- Tôi lúc nào lại dụ dỗ, rõ ràng là tại ông trong đầu chỉ có sắc dục mà thôi.

- Em giỏi lắm, có phải mắng tôi là loại đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới không?

- Chẳng lẽ có điều gì không phải?

Cô nắm lấy bàn tay đang làm loạn trên người mình, càng lúc càng muốn phủ nhận việc xấu hổ mà bàn tay đó gây ra cho cơ thể cô.

- Nếu tôi thật sự chỉ có như vậy, chỉ sợ bây giờ em đã không còn sức mà mắng mỏ. Vốn đã nằm ở đây khóc lóc cầu xin tôi thương xót em. Cái miệng nhỏ này...

Hắn lướt ngón tay trên cánh môi mềm mại của cô.

- Không biết đã phát ra những âm thanh mê muội dám dâng gì, nói không chừng lại bị tôi hôn đến mức chỉ biết động thân rên rĩ.

Hắn mặt không biến sắc mà nói ra, nụ cười càng lúc càng hạ tiện xấu xa.

- Ông đúng là không biết xấu hổ

- Xấu hổ là cái gì, có ăn được hay không?

- Ông

- Nếu như nó có thể ăn được, thì lúc em xấu hổ, tôi cũng muốn một ngụm ăn sạch em.

Cảm nhận rõ có thứ gì đó nóng như lửa, lại cứng giống như là sắt đá cạ vào người. Không tự chủ nhớ đến thứ hùng vĩ lại tà ác thuộc về người đàn ông bá đạo này, cô xấu hổ đến nỗi muốn tìm một cái lỗ chui vào.

- Duệ nhi! Thật nhớ em, nhớ đến muốn phát điên lên vậy.

Nụ hôn của hắn rơi loạn trên người cô. Mùi hương, cơ thể, bất cứ một thứ gì của Tư Duệ đều khiến cho Lôi Dục say đắm đến quên cả đất trời.

Cô đối với hắn còn là thuốc kích thích vượt xa tất cả những thứ khác tồn tại ở trên đời.

Trái tim vỗ như trống trận sắp nhảy ra ngoài, không hiểu sao khi nghe những lời này lại phản ứng mãnh liệt đến như vậy.

Cô rốt cuộc là có giống như những gì hắn đối với cô, cũng thật sự rất nhớ hắn hay chưa.

Đối với việc Lôi Dục mặc kệ mà ghê lạnh, đã bao giờ cô cảm thấy đau lòng hay không quen thuộc. Tâm trạng vô cùng tệ, không thể tập trung mà nghĩ những chuyện vẩn vơ, thậm chí từng tính đến việc chủ động đến gặp mặt nhận lỗi với hắn. Nhưng sau cùng đều tự động chôn chặt những ý nghĩ đã bán đứng mình kia xuống tận nơi sâu nhất. Hết lần này đến lần khác tự thuyết phục mình, cô ngàn vạn lần không thể nảy sinh tình cảm. Yêu một người đàn ông cái gì cũng có như vậy, căn bản là tự tìm con đường chết cho mình.

- Em rốt cuộc có nhớ tôi không? Mỗi khi nghĩ đến em, tôi đều không nhận được mà liền khó chịu.

Hắn chưa bao giờ đối với phụ nữ lại bi lụy đến như vậy, lại cư nhiên vì cô mà ngay cả kiêu hãnh cũng không cần.

Chỉ là những ngày không có cô bên cạnh, hắn làm chuyện gì cũng cảm thấy không vui.

Cô gái chôn đầu ở ngực hắn mà không đáp, càng là đáng về kích thích ham muốn mãnh liệt của đàn ông.

Lôi Dực không nói thêm liền tháo bung đai áo ngủ, kéo tay cô áp lên thứ vừa cứng vừa nóng như một cây gậy lớn ở giữa hai chân mình.

- Không muốn cũng được, nhưng tôi thật sự trưởng đến khó chịu. Em dùng tay động đến khi tôi bắn, tôi liền gọi người đến cứu em trai em.

Lôi Dực giống như một con sói hoang dụ dỗ. Cho dù cô không đồng ý, hắn cũng muốn tự làm trước mặt cô.

Tuy rằng đều là tự mình thỏa mãn, nhưng ở bên cạnh có Tư Duệ. Chắc chắn dư vị thủ dâm này tiêu hồn hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ánh mắt khát dục càng lúc càng nóng, không chút nào che giấu bày ra trước mắt cô. Lôi Dực ôm cô rất chặt, đến nỗi bả vai Tư Duệ có chút đau đớn.

Lời của hắn truyền vào tai cô, khiến cho nó giống hơ qua phải lửa. Nét mặt cô gái vừa hồng vừa trắng, cúi đầu không dám đối diện. Giống như tư thái của một đứa trẻ làm phải chuyện xấu mà trốn tránh người lớn.

- Ông, đừng như vậy mà.

- Duệ nhi, Duệ nhi

Cứ như vậy mà trầm thấp gọi, tâm trí, đáy mắt chỉ còn duy nhất hình ảnh của cô. Hắn nhất định là điên rồi, cách đây khoảng nửa ngày còn không ngừng tìm cách làm khó dễ. Chỉ thoáng chốc nhanh như vậy đã gục đầu vào cơ thể cô mà mê đắm. Nếu như cô gái này muốn giết hắn, có phải hắn cũng tình nguyện cho cô một dao đâm chết hay không.

Tao nhả vói tay cầm lấy điện thoại trên bàn, dứt khoát ấn gọi một dãy số. Không đến 3 tiếng chuông, đầu dây bên kia đã nhắc máy.

- Ông chủ! Người có gì cần cần dặn?

Người đàn ông bên kia đáp lời một cách máy móc, ngữ điệu lại cung kính vô cùng.

- Đến biệt thự ngoại ô, xe của em trai Đỗ tiểu thư đậu ở đây. Gặp được cậu ta rồi thì báo lại cho tôi.

Cứ như vậy hắn thẳng thừng ngắt di động. Chú ý lắng nghe cuộc gọi của người đàn ông thâm sâu này, sự căng thẳng của Tư Duệ cũng theo đó mà trôi lên.

- Ông không cần phải biết rõ tình hình sao?

Không quan tâm chút nào đến lời nói của cô gái, trong mắt Lôi Dực tràn ngập ý cười, lại giống như đang suy tính điều gì đó, hắn vuốt nếp tóc của cô, thường thức sự mềm mại không hề qua chút hóa chất nào ấy.

- Em luôn gọi anh như vậy, là bởi vì chê anh già sao?

Hơn 10 năm trước gặp được cô, cô gái nhỏ này cũng là gọi hắn bằng " chú ". Bao nhiêu năm xa cách, ngôn xưng đã trở thành " ông " rồi. Chuyện này khiến Lôi Dực thật sự dở khóc dở cười.

Hắn vùi đầu vào mái tóc Tư Duệ, bàn tay đang siết lấy tay cô càng nắm chặt hơn. Không cưỡng ép cô chạm vào thứ nóng hổi kia nữa, chỉ là hơi thở của hắn càng lúc càng gấp gáp.

- Tôi...

Thật ra với vẻ ngoài của Lôi Dực, gọi một chữ " ông " này thực sự không hề thỏa đáng. Chỉ là hết lần này đến lần khác cô luôn muốn vạch rõ ranh giới giữa bọn họ, vậy nên chưa lần nào bằng một cách dịu dàng mà gọi hắn ta.

- Chuyện đó cũng không quan trọng, tôi có già hơn em đến mức nào. Chỉ cần ở trên giường vẫn có thể làm em không còn sức gượng dậy. Đã là một điều an ủi rồi.

Hắn đối với việc tuổi tác thật sự không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần bản thân có cảm giác là được, người anh em của hắn dù gì trước đây cũng đã từng kết hôn với người phụ nữ kém y mười mấy tuổi.

Huống hồ gì, Duệ nhi của hấn vốn đã đủ tuổi từ lâu rồi, hấn cũng không sợ mình biến thành tên bệnh hoạn.

- Em luôn miệng gọi kẻ đang đề lên người mình là "ông", có phải đó là sở thích khi làm tình của em không? Em thích bị người lớn hơn mình nhiều tuổi cưỡng gian à?

- Ông ăn nói hàm hồ!

Từ Duệ giận đến mặt đỏ như quả cà chua chín mọng.

- Đừng nghĩ ai cũng biến thái như ông. Làm được những chuyện như vậy với người đáng tuổi con gái mình.

Lôi Dực đối với sự phản kháng mắng mỗ của cô không giận, ngược lại còn cười rất sáng khoái. Có thể Duệ nhi nói rất đúng, hấn hình như mắc phải căn bệnh đó rồi. Muốn người con gái nhỏ hơn mình nhiều tuổi như vậy, hơn nữa căn bệnh này, chắc phải có từ rất lâu rồi. Chỉ là đến lúc gặp lại cô thì mới phát tác mà thôi.

- Như vậy không phải càng kích thích sao? Thay vì dùng kem lạnh dỗ dành cho trẻ nhỏ, tôi có thể cho em ăn loại kem nóng ngon lành hơn gấp trăm lần. Khiến cho em càng ăn càng thoải mái, càng ăn càng thích thú, đúng chứ?

Lời lẽ hạ lưu đê tiện cứ như vậy trong khuôn miệng của hấn phát ra. Từ Duệ cố gắng bịt kín hai tai lại, cô không muốn bị đầu độc bằng cách này.

Đúng lúc điện thoại bên cạnh vang lên tiếng chuông báo hiệu, Lôi Dực giữ nguyên nụ cười trên môi, hấn nhàn nhã nhấc máy.

- Ông chủ! Đã gặp được Đỗ thiếu gia.

- Giải quyết vấn đề có thằng nhóc đó đi, nhớ làm gọn gàng một chút, đừng để ảnh hưởng đến danh tiếng của Từ Duệ.

Đột ngột bàn tay cô gái trong lòng lại bị chụp lấy, cô ngẩng đầu nhìn hấn, trong con ngươi sẫm màu của người đàn ông tràn đầy tàn ác.

- Làm xong chuyện thì báo với tôi, có người ở đây vẫn đang vô cùng trông ngóng.

Vừa mới định một lần nữa ngắt máy, cấp dưới bên kia đã nhanh hơn một bước chen lời.

- Ông chủ...

- Còn có chuyện gì?

Vốn muốn kết thúc chuyện này nhanh một chút, để còn bắt đầu chuyện khác vui vẻ hơn. Nếu còn phải nhịn nữa, hấn chắc chắn sẽ bị điên mất.

- Không ạ! Chỉ là cậu ta còn muốn hỏi tình trạng của chị gái mình.

Giọng của người kia có chút dè chừng.

Lôi Dực nhếch môi cười nhạt báng, bật loa ngoài di động rồi đưa chiếc máy trong tay cho cô.

Cô gái rất ngoan ngoãn nhận lấy, chuyên chú vào điện thoại. Không chú ý đến tay trái của mình đã dần dần bị kéo đến giữa hai chân người đàn ông.

- Duệ Duệ! Chị không sao chứ, người kia có làm gì chị không?

- Yên tâm đi, chị vẫn ổn, hơn nữa... A...

Cảm nhận rõ sự bất thường to lớn trong lòng bàn tay, Từ Duệ bị dọa đến hoa mắt.

- Có chuyện gì thế?

Giọng nói của Đỗ Tư Thiện ở đầu dây bên kia ngập tràn lo lắng.

- Không... Không có gì

Người ở phía sau đứng là có bệnh, trong lúc Từ Duệ cô không chú ý đến, đã từ lúc nào ép cô dùng tay xoa nắn hạ thân căng cứng cho hấn rồi

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Biến thái đúng là tên đại biến thái, hỗn đản chắc chắn là tên đệ nhất hỗn đản.

- Duệ Duệ, em nghe giọng chị có vẻ không ổn, là do gặp phải chuyện gì sao? Bây giờ em đang ở bên ngoài, em và Liên tỷ vào trong gặp chị nhá.

Cậu ta giống như ngồi trên đồng lửa, lúc này người đàn ông mặt lạnh kia đến hỏi cậu tình hình, sắc mặt bình tĩnh của bọn họ khiến cho Tư Thiện thật sự lạnh sống lưng. Người thay cậu giải quyết chuyện lớn thế này, lại giống như là thay một đứa nhỏ chăm lo chuyện con con, không có đến chút ít lo lắng.

- Không cần phải vậy đâu, chị không có vấn đề gì cả. Em cứ làm theo lời mà họ bảo, ngày mai sẽ không sao nữa. Còn những chuyện khác đừng để tâm.

Hành động ban nãy của Lôi Dực đúng là khiến cho cô giật nảy mình, hẳn cư nhiên có thể trong lúc cùng người ngoài nói chuyện làm ra loại hành vi đáng xấu hổ này. Thật sự đúng là không có chút liêm sỉ nào cả.

Chốc chốc Tư Duệ lại trừng mắt bực dọc liếc người đàn ông, thứ cứng như thép ở trong tay cô lại càng lúc càng trở nên to lớn.

Tiếng thở trầm đục của hắn càng lúc càng trở nên thô thiển.

- Ban nãy em đã nghĩ kỹ rồi, dù thế nào chuyện này cũng là họa em gây ra, em phải là người gánh lấy hậu quả. Em nên vào trong thỏa thuận mới đúng, muốn chém muốn giết hay muốn trao đổi gì, cũng không để chị hy sinh cho em nữa.

Thời gian an tĩnh vừa qua khiến cho trong đầu cậu thanh niên 20 tuổi thay đổi không ít. Từ nhỏ luôn là người chị duy nhất này bảo vệ cậu, cậu lớn đến từng tuổi này còn chưa làm được gì cho mẹ và chị. Bây giờ lại vì mình gây ra họa lớn mà chị phải chịu khổ, làm đứa em trai hèn hạ như vậy, thật sự sống không nổi rồi.

- Bình tĩnh A Thiện, chị không sao cả. Em ngoan ngoãn nghe lời, ngày mai chị sẽ trở về nhà. Bây giờ cho dù em có muốn vào cũng không được.

- Không vào được cũng sẽ xông vào.

Lời nói của cậu trai trẻ vô cùng kiên định, nhiệt huyết ngút trời.

Nhìn thấy người đàn ông đang ôm cô nhếch môi cười mỉa mai, sự châm biếm không hề che giấu, trong lòng Tư Duệ thật sự tức giận đến tận cùng.

- Em nhìn tôi làm gì? Đúng là gen ngậy ngó của nhà em mạnh quá đấy. Cả con trai lẫn con gái, đều không khác gì nhau.

Hắn vốn dĩ đang trong cơn khoái cảm dồn dập, lại vì đoạn đối thoại của hai chị em Đỗ gia chọc cho đến buồn cười.

- Em trai em nghĩ đây là trường học của nó à? Muốn vào thì liền vào, chỉ lo thằng nhóc đó bị phế cả tay chân cũng chưa bò đến được cửa phòng khách, huống hồ là cứu em ra.

Hắn nghiêng đầu thì thầm, giọng nói bốn cột như có như không.

Tư Duệ nghe giọng cười khinh bỉ đó, máu nóng giống như tập trung tận đỉnh đầu, cô ức chế cắn răng, mang yếu điểm đang cương cứng trong tay dùng lực bóp chặt.

- Ah... Shh... Duệ nhi...

Cái gì gọi là một bước ở trên mây thoáng chốc bị đẩy rơi xuống tận địa ngục chính là để hình dung cảm giác này. Lôi Dực khó chịu đến quặn cả bụng dưới, mồ hôi trên trán bắt đầu túa ra.

- Em muốn giết người sao, nếu như tôi bị em hại đến không còn năng lực. Sau này lấy ai thương yêu em nữa?

Người con gái này, đúng là cũng chỉ có cô mới dám làm ra cái việc tày đình này với hắn. Cũng chỉ bởi vì cô, nên hắn mới dung túng chiều chuộng đến mức này. Cô đến ngay cả khiến cho hắn đau đớn, Lôi Dực cũng không nổi trùng phạt cô.

- Để xem ông còn dám dè bieu người khác ngu ngốc hay không?

- Duệ Duệ! Xảy ra chuyện gì à?

Đỗ Tư Thiện nghe âm thanh bên kia huyền ảo, cậu ta càng không hiểu đầu của tai nghe ra sao.

- Nhớ không được nói chuyện này với mẹ, ngày mai chị hai trở về sẽ tính toán sau.

Nhanh chóng cúp điện thoại, cô thật lo sợ người đàn ông không biết xấu hổ này lát nữa sẽ không ngần ngại mà nói ra những lời vô sỉ hơn nữa.

Tư Thiện cũng đã 20 tuổi rồi, nó mà nghe thấy chắc chắn sẽ ít nhiều hiểu ra. Nếu nó biết được người chị đáng kính của mình đang cùng với đàn ông làm ra những chuyện hạ lưu thế này, cô sau này làm gì còn mặt mũi ngẩng cao đầu dạy dỗ em trai nữa.

- Thật ra cũng rất đơn giản, em đâu cần phải căng thẳng như vậy. Sớm muộn gì nó cũng biết được chị gái nó là người phụ nữ của ai mà.

Lôi Dực cúi đầu cắn vào vành tai mẫn cảm, khiến cơ thể cô gái thoáng run rẩy. Thổi một luồng hơi nóng đánh thức dậy mọi tế bào của cô.

- Bảo tiểu tử nhà em gọi tôi một tiếng anh rể, sau này bất kể nó phá đến đâu cũng sẽ có người tự khắc thay nó dọn dẹp đến đấy. Thế nào?

- Ông có bệnh về thần kinh à?

Đùa như thế này, hấn cảm thấy vui về lắm sao.

- Phải! Tôi đúng là mắc phải bệnh rồi, chắc chắn là cây kẹo kia có bỏ thuốc. Bây giờ tôi lâm vào tình trạng thiếu thuốc như vậy, em mau chóng tiếp thuốc cho tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Dục vọng thiêu đốt giống như là núi lửa đang trào, hấn cảm lấy tay cô di chuyển lên xuống. Sự ma sát này, mang đến cảm giác cực khoái không hề nhẹ.

Giống như vũ bão cuốn đến, khiến cho chiếc thuyền lớn tình nguyện bị con sóng đánh tan.

Lôi Dực nhích người hôn lấy môi cô, gieo vào miệng Tư Duệ âm thanh rên rỉ vì kích tình của hấn.

- Ừm... Duệ nhi! Anh sướng, thoải mái lắm... Nhanh hơn một chút...Ồ phía dưới, ở hai quả cầu... Phải, em xoa nó đi.

Bàn tay của cô gái vừa mềm vừa mịn, chạm vào thứ vừa thô vừa sần sùi của hấn, dịch thể tiết ra từ đầu năm càng lúc càng nhiều, 2 màu sắc đối lập tương phản tạo ra hình ảnh đậm mỹ đến cực điểm.

- Đừng, đừng nói nữa mà.

Môi bị hấn hôn đến tê dại, tai bị lời nói của Lôi Dực kích thích thế này, trong bụng cô cũng trào lên một ngọn lửa như đang thiêu cháy từng tấc da thịt.

- Duệ nhi, anh phải làm cách nào với em đây?

Trong đầu không khỏi suy diễn đến những hình đen tối, tầm mắt hấn càng lúc càng mơ màng. Năm xưa Trụ Vương bởi vì si mê Tô Đát Kỷ nên thần hồn điên đảo, say luyện đến mức hại nước diệt vong. Có phải đến một ngày, hấn cũng sẽ trở nên như vậy, bởi vì cô gái này mặc kệ là thứ gì hấn cũng không muốn để tâm đến nữa. Sẽ không ngăn ngại mà vì cô mạng cũng không cần.

Là cô, chỉ cần có cô.

Người ta là thường hay nói, phụ nữ xinh đẹp sẽ giữ được đàn ông có tiền quyền. Nhưng về ngoài mỹ mạo chung quy cũng chỉ là một thứ dung tục, thời gian càng lâu dần sẽ càng không còn mãi được vẻ xuân sắc như thuở ban đầu.

Người đẹp như Tư Duệ cũng không phải quá hiếm hoi. Chỉ là cô gái này vốn dĩ có loại năng lực khiến cho người đàn ông như hấn mê muội, cô quả thật là không đơn giản.

Nhưng cũng có thể nói là vốn đã từ rất lâu rồi, hấn định sẵn là không thể thoát khỏi bị kịch cuồng loạn với cô.

Càng động lại càng dễ chịu, càng đẩy nhanh tốc độ lại càng dễ mất kiểm soát. Chỉ vừa mới giúp hấn thủ dâm, Duệ nhi đã có thể khiến hấn mê đến mức này. Thử hỏi nếu như cô gái này khẩu giao cho hấn, Lôi Dực sẽ dục tiên dục tử đến thế nào nữa đây.

- Duệ nhi, sẽ có một ngày anh khiến em tình nguyện ngâm lấy anh. Hừ, ở giữa hai chân anh mà liếm mút, đem thân dưới của anh ăn đến ngien. Khiến cho em trong đầu chỉ ngập tràn hình ảnh của anh...

Tư Duệ không cam phận liếc hấn, nhìn thấy hai mắt Lôi Dực tối sầm, chỉ có dục vọng không che đậy mà phô bày. Môi cô cũng đột nhiên cảm thấy khô khốc.

Lơ đãng nhìn sang chỗ đang bị lòng bàn tay cô bao bọc, quái vật vừa đáng sợ vừa khổng lồ. Cái đầu rắn giống như một quả trứng gà thâm đen, da mặt cô ngứa đến độ vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

Cô cắn cắn môi, muốn dùng cánh tay còn lại che miệng hấn. Ngăn không cho kẻ mất trí này tiếp tục nói những lời dâm loạn nữa.

- Duệ nhỉ! Em đừng thẹn thùng, thứ đó là của em, của duy nhất một mình em. Sau này ngoại trừ em ra, tôi sẽ không cho bất kỳ kẻ nào động vào nó. Có được không?

Tư Duệ hết giận lại đến thẹn, lời nói của đàn ông ở trên giường vốn không thể tin tưởng. Cô chỉ nghe nhưng không muốn để trong lòng, nhưng lại không biết mình vì sao khi chứng kiến những lời này lại không nhận được cảm thấy dễ chịu.

Tay trái bị động đến môi như, chất dịch rỉ ra làm ướt đầm tay cô. Tư Duệ cũng không muốn khiến cho hắn khó chịu nữa, cô cắn răng nhanh tay một chút, muốn mau chóng khiến cho hắn lên đến mây.

- Duệ nhỉ! Em gấp như vậy là vì muốn làm anh lên đỉnh sao?

Tiếng thở của hắn càng lúc càng thô kệch, một tay Lôi Dực luôn xuống phía dưới xoa bóp bờ mông căng tròn của cô, tay còn lại ác ý chui thẳng vào cổ áo tằm mở bụng, nắm lấy một bên ngực nắn nót, như một thứ đồ chơi tùy ý hắn đùa bỡn.

- Bảo vật, hừm... Anh muốn ra... Ra trên người em, muốn bắn hết vào em

Nếu như có thể, hắn thật ngay lập tức sẽ xuyên qua người cô, hung hăng cuồng dã đè cô ra làm. Để bảo bối khóc lóc dưới người hắn, mê man gọi tên hắn mà rên.

Lôi Dực cúi đầu ngậm lấy hơi thở của cô, đưa lưỡi vào bên trong càn quét. Hòa cùng nhịp điệu của cả hai, sau cùng trong tiếng thở mạnh bạo, vật cứng trong tay cô co giật run rẩy.

- Duệ nhỉ... Anh ra... Anh ra...

Dòng tinh dịch nóng hôi hướm lưng áo đã mở tung của cô mà bắn đến, ngoay ngoay đậu lại trên vùng bụng trắng như sữa của Tư Duệ. Về thêm vài đường đặc sệt trắng đục kì quái, nho nhóp cùng dâm dục vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Đàn ông rất dễ mất kiểm soát khi đang chìm đắm trong nhục dục, càng không cần phải bàn đến khi người ở trước mặt họ là người phụ nữ mà họ yêu.

- Lôi Dực! Vì sao lại là tôi?

Giọng của cô gái nhỏ nhẹ, âm điệu truyền trong màn đêm cô tịch, dưới ánh đèn chòm mờ ảo, gương mặt cô ngượng ngùng, không giấu nổi vẻ đẹp phong tình vạn chủng.

Gối đầu lên cánh tay cứng rắn của người đàn ông, cứ như vậy nép trong lòng hắn.

- Vì cái gì?

Trải qua cơn kích tình đã lâu, tâm trí hắn vẫn không thôi liên tưởng đến những xúc cảm mê đắm. Ôm cô gái chìm vào khoảng không gian yên tĩnh lại ấm áp thế này, đáy lòng người đàn ông dâng lên sự yên bình cùng mãn nguyện đến kì lạ.

- Em hỏi tôi lí do, thật ra rất đơn giản. Con trai thì không nói đến, nhưng tôi muốn con gái của mình lương thiện giống như em.

Đứa bé gái năm đó đã tặng kẹo cho hắn. Hắn đã vô tình để tuột mất cơ hội bảo vệ cô, chăm sóc cho cô. Để cho cô có thể hưởng thụ được những tháng ngày bình yên vô lo vô nghĩ.

Nếu một ngày nào đó bọn họ có con gái, hắn sẽ không cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội tổn hại nó. Bù đắp lại tất cả những thiếu thốn thiệt thòi mà ngày xưa mẹ nó đã phải chống chịu khi không có hắn ở bên cạnh chăm lo.

Lôi Dực hắn cái gì cũng không tốt, đã dùng cả đời để chạy theo danh vọng và quyền lực. Khi đã chế ngự được nó rồi, cũng đã đến lúc theo đuổi một thứ gì đó có ý nghĩa quan trọng với cuộc sống vô vị này hơn. Có lẽ, thứ mới mẻ đó được gọi là gia đình chẳng hạn.

- Thông minh là tài năng thiên phú, nhưng lương thiện lại là sự lựa chọn của mỗi người. Nếu thật là vậy, tôi lại không muốn con trai mình nham hiểm giống như ông.

Không có đầu óc sâu sắc thì sẽ không thể nào thành công, không thể nào đứng vững ở cái xã hội luôn ganh đua và đổ kỵ. Nhưng thâm sâu đến mức nham hiểm thì có phải là quá hay không...

Tư Duệ lơ đãng ngẩng đầu nhìn người đàn ông, đôi đồng tử của hắn đầy ảm ý.

Lôi Dực xoa đầu cô, sự ưu ái lan tận đáy mắt.

- Hơn nữa, tôi lại không hề lương thiện như ông đã nghĩ.

Kể từ ngày đầu tiên khi bước chân vào thế giới này, cô đã biết mình không thể lựa chọn lương thiện. Thứ cô bắt buộc đánh đổi để có được sự hào nhoáng và xa xỉ là chính linh hồn của bản thân mình.

Càng lún sâu vào con đường này thì càng trở thành một kẻ biến chất.

Nhìn những chiêu trò lừa lọc, nhìn những cuộc trao đổi xấu xa, nhìn những gương mặt giả tạo sắc mùi lươn lẹo. Ngày hôm nay gọi nhau một tiếng bạn bè, ngày ngày mai có thể thoải mái khoanh tay đứng nhìn người mình bắt tay hôm qua rơi xuống đáy vực.

Áp lực của dư luận xã hội, những chuỗi ngày đau thương sống không bằng chết. Chỉ cần một scandal, cả đời cũng không thể ngẩng mặt lên.

Xung quanh chỗ nào cũng toàn là thú dữ, khoác lên mình một lớp da tốt đẹp. Sau những góc khuất, là lúc bọn họ cởi bỏ lớp da của mình rồi xâu xé lẫn nhau.

Nếu như từ ngày bắt đầu ở phía sau lưng cô không có một thế lực chống lưng âm thầm giúp đỡ, chỉ sợ hiện tại, cô cũng chẳng thể tránh được kết cục giống hệt như bọn họ là bao.

Lôi Dực vuốt thẳng mi tâm đang chau lại của cô, nhãn quang của hắn hơi lóe lên. Điều đúng đắn nhất cho đến thời điểm hiện tại hắn làm được, là năm đó đã lựa chọn trải sẵn một con đường tốt đẹp cho cô thẳng tiến. Đã kịp ngăn ngừa chuyện cô sẽ bị ép phải hòa mình vào đám phụ nữ làm công cụ mua vui kia. Cũng có thể điều may mắn là, hắn là người duy nhất có quyền tự tay biến cô thành loại người đó.

- Vậy thì em không cần phải lương thiện nữa.

Hắn ngừng một chút, ánh mắt như xuyên thấu vào Tư Duệ. Nếu nỗi đau hắn tạo ra là quá lớn, hắn sẽ từ từ dùng cả đời của mình bù đắp lỗ hổng cho cô.

- Kể từ ngày mai, hãy làm tất cả mọi việc em thích, sống đúng con người mà em muốn trở thành. Duệ nhi! Em nói em đã lỡ bán đi mất linh hồn mình, nhưng chính tôi sẽ là người chuộc lại rồi tự tay trao trả nó cho em.

Trả lại một cái ví tiền, hắn cho cô cả đời không cần lo nghĩ. Tặng một cây kẹo ngọt, hắn muốn cô hưởng trọn hạnh phúc của mai sau.

- Vì sao lại đối tốt với tôi như vậy? Từ trước đến bây giờ tôi chưa từng tử tế với ông.

Khóe mắt Tư Duệ đột nhiên lại cay cay, cô không ngăn nổi khi nó trở nên ướt át, không muốn khóc trong lúc này. Nhưng mỗi một lời mà hắn nói ra, đều giống như chạm vào nơi sâu nhất trong trái tim cô, khiến cho nó hoàn toàn xáo trộn, trở nên hỗn loạn mà cô cũng không thể kiểm soát.

- Duệ nhi! Chẳng lẽ cho đến giờ phút này em còn không rõ hay sao? Tôi yêu em, từ trước cho đến bây giờ đều chỉ là vì yêu em.

Lôi Dực siết lấy cơ thể cô, hắn muốn nuốt lấy cô, hòa cô vào dòng máu lạnh lẽo trong cơ thể. Để bản thân không bao giờ cảm thấy cô độc nữa.

Hắn biết rõ trên đời này vốn không có thứ gọi là công bằng, nhưng hơn lúc nào hết hắn muốn có được hạnh phúc. Hạnh phúc cùng với cô.

- Trong lúc tôi tuyệt vọng nhất trông trải nhất, em cứ như thế từ từ tiến vào khe hở ở thế giới u ám đó, dịu dàng sưởi ấm, nhẹ nhàng xoa dịu. Chỗ này, tim tôi từng chút một đều do một mình em chính tay lấp đầy, sau đó vì em mà hồi sinh, vĩnh viễn tôi cũng không thể nào quên em được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Việc xảy ra đêm hôm qua tựa như một giấc mơ dài. Tư Duệ cắn chiếc thìa sữa chua đang đặt trên bờ môi mềm mại của cô, mắt cô gái an tĩnh như hồ nước, chỉ là những lời hắn nói trước khi cả hai chìm vào giấc ngủ luôn gây cho cô sự khó hiểu đến cực hạn. Cứ như vậy khiến cho cô gái trầm trọc cả một đêm.

Vấn đề của Tư Thiện được giải quyết ổn thỏa, hung khí ở hiện trường không thể tìm thấy, pháp quyền kết luận đó chỉ là một trận xô xát giữa những đám thanh niên đường phố, người nhà của nạn nhân không biết vì lý do gì đến phút cuối liền thông báo không muốn truy cứu trách nhiệm. Ngay cả cảnh sát đến nhà lấy lời khai cũng không có, chuyện êm đềm mà lảng lạng qua đi.

Tư Duệ không biết nên vui mừng hay là nên cảm thấy hổ thẹn, có quyền có tiền luôn là những người nắm đằng chuôi, kẻ thấp cổ bé họng nghèo hèn luôn là vật hi sinh nằm trên lưỡi.

Chuyện chạy án đơn giản đến mức khiến cho cô khó chịu, chỉ cần một cuộc điện thoại, chỉ cần vài lời nói ra, một chút ít tiền mặt không đáng kể đến đối với bọn họ. Đã có thể thao túng nhân tâm một con người.

Cô đứng trước một căn nhà cấp 4 xập xệ, mùi nhang đốt xộc thẳng vào khứu giác người khác khiến cô gãi cau mày, kéo cao một chút chiếc khẩu trang đang hoàn toàn che lấp khuôn mặt, cô hơi đẩy gong kính mắt của mình, vươn bàn tay trắng trẻo gõ vài cái vào cánh cửa gỗ đã bạc màu sơn sửa.

- Xin hỏi cô là?

Mở cửa cho cô gái là một người phụ nữ trung niên tóc đến ngang vai, nước da màu bánh mật của người lao động khiến cho bà ta có vẻ ngoài vô cùng khô khốc. Chỉ là vẻ mặt của bà ấy lại chứa đựng sự đau thương đến bi ai.

- Tôi đến để thay em trai thấp cho cậu nhà một nén hương.

Đây căn bản chính là gia đình của cậu thanh niên vào ba hôm trước đã bị em trai cô ngộ sát.

Lão bà trung niên nhìn người phụ nữ trẻ trước mặt mình, trên người cô ấy nơi nào cũng là đồ hiệu đắt tiền, sắc da trắng ngần lộ ra trên cổ áo thon dài đẹp đẽ, giọng nói vô cùng dễ nghe lại bắt tai. Khỏi cần đoán cũng biết được đây là người không phải lo đến vấn đề cơm áo gạo tiền, cùng với bọn họ chắc chắn không thuộc một thế giới. Nghĩ thế nào cũng không đoán ra, đứa con trai ngộ nghịch nhà mình làm cách nào có thể quen biết với loại người thuộc tầng lớp thượng lưu cao quý thế này.

Từ trên xuống dưới cô ấy đều bị quần áo che kín như sợ người khác sẽ nhận ra mình, khi đến trước bàn thờ, nhìn thấy di ảnh của người trước mặt, Tư Duệ vươn tay tháo chiếc khẩu trang trên mặt xuống.

Ngũ quan xinh đẹp hoàn mỹ lộ ra trong không khí, không biết có phải dưới tác động của nhang khói hay không, khi nhìn cảnh tượng trước mặt, đôi mắt của cô có chút cay cay.

Người là do em trai cô hại chết, lại vì sự ích kỷ của bản thân mình khiến cho gia đình bọn họ rơi vào cảnh tượng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Cậu thanh niên này cùng với em trai cô kỳ thật rất giống nhau, đều là những người chưa thể nếm trải hết được sự cay đắng của cuộc đời, tuổi đời vẫn còn quá trẻ đã phải bỏ lại sau lưng cả tương lai. Nằm xuống một nấm mồ lạnh lẽo, để lại sự đau thương kéo dài cho tất cả những người bên cạnh.

Nếu chẳng may người bị đánh chết là Tư Thiện, cô thật không dám tưởng tượng ngày sau mình và mẹ sẽ phải sống như thế nào. Kiếp người thật sự quá ngắn ngủi, chớp mắt một cái đã không còn có thể nhìn thấy nhau. Tội lỗi của họ nếu như không bị pháp luật trừng trị, thì ngày sau cũng không thể thoát khỏi sự dẫn dắt bởi lương tâm của chính mình.

- A Cừ là một đứa trẻ bạc mệnh, nó cái gì cũng không tốt lại không biết nghe lời. Kết cục như thế này cứ xem như với nó là một sự giải thoát đi.

Lão bà kia đưa cho cô vài nén nhang, sau khi giúp Tư Duệ cắm vào lư hương mới thấp giọng quay sang hỏi cô.

- Lúc này cô có nói là thay em trai đến đây thăm viếng, cũng không biết được em trai cô tên là gì, trước giờ tôi chưa từng nghe A Cừ nhắc đến quen biết với vị thiếu gia nào. Từ nhỏ nó đã lưu lạc nơi đâu đường xá chợ, chắc chắn không có cơ hội kết giao với người thuộc tầng lớp của các người như cô đâu.

- Cháu là Tư Duệ, em trai cháu tên A Thiện. Thật sự cả cháu và nó đều rất có lỗi, đã nợ gia đình bác rất nhiều.

Một mạng người vốn không có thứ gì có thể bù đắp nổi, trước đây cô cũng đã từng sống ở thân phận của bọn. Đối với những chuyện người khác đan tâm sắp đặt cũng là lực bất tòng tâm.

Trước khi đến đây cô đã điều tra rất kỹ, gia đình của cậu thanh niên kia vốn dĩ không nhiều người. Ở trên có phụ mẫu đã ngoài ngũ tuần thì còn có một người chị gái sớm đã ly hôn một mình nuôi hai đứa con nhỏ. Cuộc sống vất vả mưu sinh, cậu ta giao du với rất nhiều thành phần xã hội, dường như tệ nạn nào cũng đã dính vào, chơi bời lêu lổng không biết đường về, dẫn đến kết cục nổi loạn rồi ra nông nổi ngày hôm nay.

- Cô có bảo cái gì, em trai cô tên là A Thiện, là Đổ Tư Thiện có đúng không?

Sắc mặt người phụ nữ lúc xanh lúc trắng, một cỗ kích động dâng lên từ trong lòng, bà ta hướng ngón tay chỉ thẳng mặt Tư Duệ, giọng nói căm phẫn như muốn bóp chết cô.

Tình thế này thật cũng không ngoài dự liệu, chuyện xấu bọn họ làm không thể che mắt được những người thật tâm muốn biết.

- Là các người... Là các người hại chết con trai tôi. Là em trai cô đánh nó đến chết, các người đúng là quỷ dữ.

Giống như phát điên lên, bà ta ném những thứ được bày biện trên bàn về phía Tư Duệ. Cô nhanh nhẹn một chút lách người né tránh, cảnh tượng bắt đầu hỗn loạn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Đồ đạc cứ như thế bay nhảy tứ tung khắp mọi nơi, người phụ nữ càng ném càng hăng say. Giống như có thứ gì cũng dùng lực vung đến.

- Bác gái, bác bình tĩnh một chút. Cháu đến chỉ muốn thay em trai gửi lời xin lỗi, đó thật sự chỉ là một sự cố, A Thiện cũng không ý thức được nó sẽ có thể làm ra loại chuyện tày đình như vậy.

- Cô câm miệng, tất cả là tại các người, các người mau trả con trai lại cho tôi.

Vào cái đêm hai hôm trước, là vào buổi tối mà cả đời bà ta cũng không thể nào quên. Tiếng xe ồn ào của đám thanh niên đổ về khu xóm ổ chuột đột ngột.

Thằng bé thường hay ra ngoài cùng với con trai bà ta đã trở về, chỉ là đợi mãi cũng không nghe thấy tiếng A Cừ gọi vào mở cửa. Chỉ nghĩ rằng chắc là cậu lại không trở về nhà như thường nhật, cũng không ngờ tới được con trai bà ta mãi mãi cũng sẽ không trở về.

Hôm sau có cảnh sát đến nhà thông báo tìm thấy thi thể của A Cừ ở vùng ngoại ô, là trong một cuộc ẩu đả mâu thuẫn giữa những thanh niên mà bị đánh chết. Không thể xác định được hung thủ là ai, cũng không có ai chịu đứng ra làm nhân chứng. Một số tiền bồi thường lớn mà ngay nằm mơ bọn họ cũng không dám mơ tưởng đến được chuyển đến nhà, với một lý do duy nhất là yêu cầu bọn họ không được tiếp tục truy cứu. Gia đình họ thật sự đã quá bản cùng, đôi vợ chồng già cũng không còn sức gắng gượng được bao nhiêu năm. Cha của A Cừ khuyên nhủ gia đình tiếp nhận, bởi vì bọn họ dù có muốn đấu, cũng không thể đấu lại được người ta.

Hôm sau bà ấy túm lấy người thanh niên hàng xóm cùng ra ngoài đêm đó với con trai bà ta. Sắc mặt cậu ta hoảng loạn đến cực điểm, chỉ đi nói được A Cừ là bị một thằng tên Thiện bên phe kia đánh chết. Sau đó có rất nhiều người đến tận nơi để tìm những đứa cùng tham gia trong trận chiến hôm ấy, nói với bọn nó tuyệt đối không được để lộ chuyện đó ra ngoài. Đứa nào cũng được quăng cho một đồng tiền yêu cầu sự im lặng vĩnh viễn.

Bọn họ căn bản không phải là ai cũng mê tiền đến mờ mắt, chỉ là quan hệ đối với người chết cũng chẳng đến mức sâu đậm gì mà có thể vì y bỏ qua món hời lớn như vậy nên rất nhanh đã đồng ý, cũng là bởi vì đám thanh niên đường phố này nhìn đáng sợ của bọn người đe dọa đã sợ đến mức không dám ngăn đầu lên.

Bọn họ ai cũng giống như xã hội đen, nhưng chắc chắn không phải dạng xã hội đen bình thường, không phải đáng sợ bặm trợn dọa nạt đơn giản.

Chỉ sợ nếu không làm theo ý, người ngày mai phải lên bàn thờ là mình chứ chẳng phải ai.

Người đàn ông trung niên trong nhà nghe âm thanh đồ vỡ mới lật đật chạy ra, nhìn vợ mình nổi điên ném đồ tán loạn vào người khác ông ta càng hoảng hơn nữa.

- Có chuyện gì thì từ từ nói, bà làm sao vậy

- Ba nó à! Cô ta là người nhà của thằng Thiện, là chị gái của kẻ đã giết con mình.

Người đàn ông trung niên hết giữ chặt vợ lại gọi vọng vào bên trong phòng.

- Cảnh Cảnh! Mau ra giúp cha giữ mẹ lại, mau lên.

Rất nhanh thôi một người phụ nữ gầy gò như một nhành liễu chạy ra, cô ấy kim tay bà mẹ lại. Rồi lại đưa đôi mắt khó xử nhìn cô, tuy rằng độ tuổi bọn họ có chút tương đồng, nhưng một bên là tràn đầy sức của tuổi xuân, ở bên còn lại lại xơ xác như cành hồng héo rũ.

- Bác gái! Tôi biết hiện tại dù có nói gì chẳng nữa cũng không thể bù đắp lại lỗi lầm mà em trai tôi đã gây ra. Thành thật xin lỗi, cầu mong gia đình hãy tha thứ.

Tư Duệ không quan tâm đến vết thương đồ máu do bị vật nhọn đập vào của cô. Cô gái cúi đầu, hàng mi rủ xuống, trong lòng vô cùng bi thương. Cho dù bà ấy đánh cô, nhưng cô thế nào thì cô cũng không có tư cách trách khừ bọn họ.

- Tạm thời cô hãy rời khỏi đây, để mẹ tôi bình tĩnh lại rồi hẳn nói tiếp. Bây giờ bà ấy rất kích động cũng nghe không lọt tai lời của cô.

Cô gái vì tình cảnh trước mặt thật sự nhất thời không biết nên làm sao, Tư Duệ lấy trong giỏ xách ra một chiếc thẻ đặt lên trên chiếc bàn bên cạnh.

- Đây là số điện thoại riêng của tôi, hi vọng sau khi bình tĩnh lại, gia đình sẽ cho phép tôi có cơ hội thay em trai phù đáp một phần lỗi lầm.

Nói rồi cô gái dứt khoát quay người rời đi.

Tiếng gào rú của người mẹ vẫn như thế vang lên, chỉ là bà ấy đã thấm mệt nên ngồi gục dưới đất thờ hồn hèn.

Người chị gái thấy tình cảnh đã ổn thỏa mới buông mẹ mình ra.

Bước chân cầm lấy tấm thẻ trên bàn, nét chữ xinh đẹp như được nắn nót sạch sẽ, từ lúc nhìn thấy cô ấy đã lò mò nhìn ra vẻ ngoài quen thuộc thường hay xuất hiện trên truyền thông của cô gái kia. Cái tên được ghi ở trên sổ di động càng khiến cho người chị gái dám chắc suy nghĩ của mình. Chỉ là sự mâu thuẫn bắt đầu vấy lên, bộ dáng của cô gái kia chân thật như vậy.

Có lẽ cũng giống như mẹ của cô, là một người vô tội trong chính ván cờ đã được sắp đặt hoàn hảo này, do bàn tay của người khác hoàn toàn thao túng.

Mà cô gái xinh đẹp đó, chính là quân cờ quan trọng nhất chi phối cả ván cờ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Lôi Dực nét mặt lạnh tanh từ cửa chính xông thẳng vào nhà riêng của cô, hấn chĩa quan tâm đến dáng vẻ như nhìn thấy quỷ của Đỗ Tư Thiện. Ánh mắt chăm chú xem xét một lượt từ đầu đến chân Tư Duệ, đôi đồng tử u ám càng trở nên tối tăm khi dừng lại trên vầng trán cô.

- Bọn họ đánh em?

Hấn nắm chặt lòng bàn tay cứng như đá, ngũ quan thâm sâu nhìn không ra đang suy nghĩ chuyện gì, ngồi ở bên cạnh cô. Muốn nâng tay tháo miếng băng gạc trắng muốt kia, xem kĩ thương tích thế nào.

Tư Duệ lách người né tránh, duy trì khoảng cách thân mật như thế này với Lôi Dực trước mặt những người khác cô thật sự có chút không quen.

Huống hồ trong phòng khách bây giờ còn có vài vệ sĩ, A Thiện và Liên tỷ nữa.

- Chỉ là vết thương nhỏ thôi không có gì đáng lo ngại.

Kỳ thật cũng không phải là nhỏ nhen gì, đau ở chỗ khác thì cô còn có thể che giấu, nhưng đối với diễn viên thì gương mặt còn quan trọng hơn mạng sống của họ mà.

Tư Duệ diễn xuất vẫn rất tốt, người ngoài nhìn vào vẻ mặt điềm nhiên của cô sẽ đoán không ra cô có chút đau đớn nào.

- Em càng ngày càng giỏi rồi, nói dối không chớp mắt.

Hấn ở công ty giải quyết công vụ, đến giữa trưa đã nhận điện thoại của cấp dưới thông báo tình hình của cô.

Con mèo nhỏ này cư nhiên dám trốn hấn điều tra đến nhà của nạn nhân kia, không sợ chết mà xông vào làm cảm tử quân.

- Có vẻ công việc vệ sĩ các người quá nhàn, rảnh rồi quen tay rồi cho nên mới phạm phải sai lầm nhỉ?

Sắc mặt của người đàn ông chớp mắt liền lạnh đến cực điểm, nghe đến hai từ vệ sĩ, những người đứng chấp tay phía trước trong căn phòng đều bắt gió lạnh sống lưng.

- Ông đừng trách bọn họ, lúc rời khỏi là tôi chủ động cắt đuôi.

Khi Tư Duệ ra khỏi nhà của thanh niên tử nạn kia cũng là lúc mấy chiếc xe màu đen lũ lượt kéo tới. Nhìn dòng máu đỏ thấm chảy ra từ trán cô, gương mặt hốt hoảng của bọn họ dần chuyển thành tái mét.

- Duệ nhi! Em không biết được sự an toàn của mình ảnh hưởng trực tiếp đến tính mạng của rất nhiều người à?

Sự điên cuồng trong lòng hấn dâng lên như thủy triều, nếu như không phải hiện tại ở trước mặt cô. Hấn thật muốn tặng cho mỗi một tên vô dụng ở đây một viên kẹo đồng ngon ngọt.

Lôi Dực giống như là một con sư tử bị xâm phạm lãnh thổ, đôi mắt bắt đầu không kiên kị sự hung ác lan ra khắp toàn thân.

- Nếu như tôi không trách phạt bọn họ, thì bọn họ sẽ không có cái cơ để rút kinh nghiệm cho lần sau.

- Tôi đã nói là không cần thiết.

Họ là bởi vì cô mới bị hấn làm khó làm dễ, người do cô mà ra lại phải nhận lấy hậu quả đã quá nhiều rồi. Tư Duệ không muốn tội nghiệt của mình càng

lúc càng chông chênh.

Cô nắm chặt lấy tay hắn, hành động này khiến cho Lôi Dực dừng lại những tâm cơ đang chạy nhảy trong lòng.

- Đừng động đến gia đình họ, một vết thương nhỏ nhỏ không đáng để so với những lỗi lầm mà tôi phải gánh vác. Xem như là tôi cầu xin ông, hãy để cho linh hồn của tôi còn lại một chút thanh thản đi.

Cô không đọc được những suy nghĩ của hắn, nhưng dựa vào khoảng thời gian ở bên nhau, cô thừa sức hiểu Lôi Dực có thể làm ra những loại chuyện gì.

Nếu như cô không trong lúc này đánh gãy suy nghĩ tàn độc của hắn. Ngày sau cô chắc chắn phải hối hận với sự thiếu sót của mình. Cô đã làm liên lụy quá nhiều người, cái giá phải trả là càng ngày càng đắt.

- Em vẫn còn quá lương thiện, em nhìn lâu như vậy vẫn không sợ hãi sự hiểm độc của lòng người hay sao?

Muốn đối mặt với thế giới giày xéo lẫn nhau ngoài kia, chỉ có cách là độc ác hơn bọn chúng.

Tư Duệ hít một hơi thật sâu, cô còn cái gì không nhìn rõ được nữa. Chỉ là thứ cô ám ảnh nhất chính là sự dằn vặt của lương tâm mình.

- Ông vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu cảm giác của con người khi bị ép bức là như thế nào. Vòng vấy dưới cán cân của quyền lực và tiền bạc, chỉ như một món hàng trao đổi bị người ta rao bán. Không thoát được sự rẻ mạt và bẩn thỉu.

Bọn họ chắc chắn cũng muốn thay con trai đi tìm công lý, mà là bởi vì sự cầu xin của cô đã bóp nát hoàn toàn hy vọng nhỏ nhoi của họ. Kêu trời không thấu kêu đất đất không nghe, không có ai dám đứng ra giúp bọn họ chống lại sự bất công của cuộc đời.

Cô bây giờ không còn là người chịu đựng sự áp bức, nhưng cảm giác đóng vai phản diện tàn ác còn đáng sợ hơn gấp ngàn lần.

Gương mặt không có gì thay đổi, nhưng sự ưu tư của cô vốn không thể thoát khỏi được đôi mắt tinh tường đối diện. Lôi Dực xoa má cô, hắn muốn bắt chắp ôm cô vào lòng che chở. Tâm lưng vững như bàn thạch của người đàn ông bao lấy cô gái.

- Chuyện này nghe theo ý em, nhưng phải hứa với tôi sau này không được tự ý quyết định liều lĩnh như vậy. Em rời khỏi tầm mắt của vệ sĩ, không những khiến bản thân em nguy hiểm mà còn là hại chết bọn họ có hiểu không?

Khó khăn lắm hắn cùng với Duệ nhi mới có những tháng ngày thả lỏng, chưa được bao lâu giông tố đã kéo về. Hắn tuyệt đối không thể để cho cô chịu thêm bất kỳ sự thương tổn nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Mọi chuyện dần dần trở về đúng quỹ đạo của nó, Lôi Dực rất biết cách khoắc lên cho mình một vẻ ngoài đạo mạo và thượng đẳng.

Mỗi một ngày Tư Duệ đều lướt qua không biết bao nhiêu là câu chuyện đồn thổi trăm mặt về hắn, không có loại nào là không có.

Chẳng biết bởi vì lý do gì, hắn không lựa chọn thân phận bí ẩn mà hành sự sau tấm rèm che nữa. Lăn ra mặt làm việc này kéo theo không ít những chuyện kinh thiên động địa. Kim chủ quyền lực dần dần lộ diện, hắn chẳng buồn che giấu hành tung của mình, quyền lực mà hắn có thể xoay chuyển cũng càng lúc càng khiến người ta tim đập chân run.

Cô đối với chuyện này cũng có không ít nghi vấn, theo trí nhớ của cô người đàn ông tên Lôi Dực mà cô biết rất không thích phô trương, phàm là hắn làm việc gì cũng có suy tính riêng, càng không thích dính líu đến những tin tức truyền thông đại chúng, cũng không cho phép những mặt báo lá cải được đưa thông tin về mình. Người nắm quyền giới giải trí đã lâu, nhưng cái tên vẫn còn là một dấu chấm hỏi.

Đạo thời gian gần đây tần suất xuất hiện tên tuổi của hắn ngày một dày đặc hơn. Không hề kiêng dè hay che đậy như lúc trước, cô đã không còn có thể đoán được mục đích của hắn là gì.

Phía trong thang máy, Tư Duệ chỉnh lại mái tóc mềm mại của mình qua chiếc gương đối diện. Gương mặt xinh đẹp của cô đã có thêm sức sống hơn lúc trước, không còn vẻ ngoài tiêu tụy do suy nghĩ và lo lắng quá nhiều, những chuyện nên cho qua thì nên để cho nó qua đi.

Cô thờ dãi một lượt, thật ra cũng không quá lo lắng vì buổi gặp mặt này, quản lý chỉ nhắn gửi cô đến phòng họp của công ty gấp. Ban chỉ đạo đích thân yêu cầu cô gặp gỡ khách quý, chắc cũng có thể là nhà đầu tư lớn tiếp theo cho những bộ phim có sự góp mặt của cô.

Lúc cánh cửa phòng riêng nằm ở tòa cao nhất của công ty giải trí mở ra, mùi thuốc cháy lan của xì gà xộc vào mũi khiến cho Tư Duệ cau mày. Nhưng rất nhanh cô liền lấy lại bộ dáng chuyên nghiệp của mình, tiến đến hàng dài ghế sofa ở trước mặt, lịch thiệp cúi đầu chào vị giám đốc điều hành của mình.

Lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện còn có thêm vài người nữa, nhận rõ ngũ quan của đối phương, thoáng chốc không gian rộng lớn của căn phòng đột nhiên lại trở nên ngột ngạt và tù túng.

Người đàn ông hít mắt nhìn cô, bộ âu phục màu đen tuyền trên người khiến cho vẻ ngoài của hắn trở lên vô cùng uy nghiêm và lạnh lẽo, ngón tay cầm điều xi gà sang trọng hơi nghiêng mình rất tự nhiên dụi tắt. Đôi mắt sâu xa thoáng chốc tràn ngập ý cười.

Tư Duệ hơi mím môi dời tầm mắt đi, chuyện này cũng không thể nói là quá lạ lẫm, sở thích của hắn chẳng phải là chi phối công việc của cô sao.

- Tư Duệ! Đây là ông chủ Lôi, chắc cô cũng đã từng nghe đến danh tiếng của ngài?

Trong bụng dâng lên một tràn cười trào phúng, Tư Duệ nâng mi mắt của mình, mỉm cười nho nhã cúi đầu chào hỏi.

- Còn đây là Vũ tiểu thư, đại minh tinh của công ty Biện Viêm. Nói đúng hơn cũng là đàn chị của cô, sắp tới cả hai sẽ có cơ hội hợp tác trong dự án mới. Mọi người làm quen một chút đi.

Vũ tiểu thư, còn ai khác ngoài tượng đài diễn xuất của thời đại, Vũ Hân, cái tên vô cùng quen thuộc thế này muốn người ta không nhớ cũng không được.

Gương mặt vốn chỉ được nhìn thấy qua trên các bìa tạp chí giải trí, poster quảng cáo và những tòa nhà mang thương hiệu lớn hiện tại ở đối diện cô mà nở nụ cười vô cùng chân thật.

Người phụ nữ ở trước mặt Tư Duệ có mái tóc xoắn bồng bềnh vô cùng sang trọng, nụ cười e thẹn trên môi cô ta đúng là một vũ khí có thể giết người, vốn dĩ có đường nét vô cùng dịu dàng, nhưng gương mặt được trang điểm tỉ mỉ không có đến một khuyết điểm khiến cho người khác sinh ra cảm giác muốn tự ti. Tuy rằng về ngoài không hề thua kém, nhưng bởi vì rất ít khi trang điểm đậm, vậy nên không tránh khỏi khi đứng cạnh nhau, Tư Duệ liền trở nên nhợt nhạt thiếu sức sống.

Đây chính xác là dáng vẻ của một ngôi sao tầm cỡ đã đứng vững trong một thời gian dài.

- Đố minh tinh! Nghe danh đã lâu, hiện tại mới có cơ hội gặp mặt.

Vũ Hân vươn đôi tay trắng trẻo về phía đối diện, chẳng hiểu vì sao ở một khoảng cách gần, Tư Duệ nhìn thấy đôi mắt của nàng ta có chút biến động. Trực giác liền linh cảm thấy điều gì đó không đúng, đây không phải là một ánh mắt mà những người lần đầu gặp nhau nên có.

Cô đáp lễ cùng Vũ Hân bắt tay nhau, sau cùng khi ngồi xuống lại hướng giám đốc của mình đặt ra nghi vấn, từ đầu đến cuối dường như đều không hề đề ý đến người đàn ông đang gác tay lên sofa từ tốn ngồi ở ghế lớn bên cạnh.

- Thư tổng! Ý của ngài rằng sắp tới tôi cùng Vũ tiểu thư sẽ cùng nhau làm việc?

Một rừng không thể có hai hổ, một nước không thể có hai vua. Đã từ lâu không đảm nhận vai diễn phụ, Tư Duệ khó tránh khỏi có chút đắn đo. Nhưng góp mặt trong bộ phim mà có Vũ Hân tham dự, cô đã sớm biết mình không thể dụng tay vào vai diễn chính, đành phải "Ngâm Bò Hòn Làm Ngọt" mà thôi.

- Đây là kịch bản sơ lược do nhà sản xuất gửi lên, cô xem qua đi.

Thư Nguyên đẩy đến trước mặt cô một quyển tài liệu. Rất nhanh xem qua diễn biến cốt truyện, đôi mi thanh tú của cô gái liền chau lại, nét mặt liền không giấu được chút bất ngờ

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Giám đốc! Kịch bản này khẳng định không có sai sót?

Tư Duệ nghi hoặc ngẩng đầu, không ngăn ngại phô ra dáng vẻ khó hiểu.

- Tất nhiên rồi, ý của cô là gì?

Trực giác cùng kinh nghiệm bao nhiêu năm trong nghề không khó để Thư Nguyên nhìn ra được bầu không khí này có chút quỷ dị, trước mặt của ông ta đều là đại nhân vật. Một người là nguồn cơm của Biện Viêm, còn một người đang là máy đếm tiền của công ty mình. Dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết nếu hợp đồng này thành công, ngày sau công ty nhất định sẽ giống như cánh diều gặp phải gió, càng lúc càng bay cao hơn, tiền sẽ giống như nước chảy vào một nơi.

Còn về phần người đàn ông trầm mặc đang ngồi ở ghế đối diện, lão ta có 10 lá gan cũng không dám chọc vào. Trong vòng một năm nay người kia đã rút không ít tiền đầu tư vào công ty này, ngoài những kẻ có chức vụ cao như lão thì không cho phép bất kỳ một ai biết được, chẳng hiểu sao thời gian gần đây lại không thèm chơi trò ăn danh nữa. Trực tiếp chỉ đạo gặp mặt minh tinh của công ty.

- Việc phân vai ở đây có chút kỳ lạ, có phải đã nhầm lẫn giữa tôi và Vũ tiểu thư không?

Trong đó rõ ràng viết rằng bộ phim lần này do cô đảm nhiệm vai nữ chính, tên của Vũ Hân lại nằm ở mục nữ phụ. Chuyện này nói không kỳ lạ thì là quá hoang đường.

- Không hề có sự nhầm lẫn, kịch bản viết rất đúng. Cô sẽ là nữ chính, tôi đóng vai phụ cũng không vấn đề gì.

Vũ Hân mỉm cười hướng cô mà nói, người phụ nữ này xinh đẹp đến nỗi mỗi một hành động giơ tay nhắc chân đều khiến cho người ta sinh ra lòng cảm thán.

Tư Duệ luôn cảm thấy ánh mắt nàng ta chứa đựng ý vị lúc ẩn lúc hiện. Tất cả đều tập trung ở chỗ cô mà bắn tới.

Ngay trong lúc ánh mắt hai người đối nhau, Vũ Hân không ngần ngại chuyển hướng nhìn sang người đàn ông thông dong chẳng hề chú tâm đến cuộc trò chuyện này. Ánh mắt càng toát lên thâm ý không che giấu.

Trong một phút chốc Tư Duệ liền ngấm ngấm hiểu rõ tất cả. Việc minh tinh được bao nuôi là chuyện thường như cơm bữa. Đã từng lâu nghe nói đến Vũ Hân có xuất thân cũng không hề vẻ vang, chỉ dựa vào gương mặt xinh đẹp nàng ta cũng không thể nào leo lên được vị trí cao đến như thế này, có người ở phía sau hậu thuẫn là điều không thể tránh khỏi.

Mà người ở phía sau không phải quá rõ ràng là người đang ở trước mặt đây sao.

Là do hiện tại ở nơi này còn sự hiện diện của những người người khác, nếu không cô thực sự rất muốn nhiệt liệt tặng cho Lôi Dực một tràng pháo tay tán thưởng. Có thể công khai bao nuôi hai diễn viên nữ trong cùng một bộ phim, vui đùa với bọn họ trong cùng một lúc, không chút kiêng dè để họ hợp tác với nhau, để hai nữ minh tinh có tên tuổi cùng nhau làm đồ chơi của hắn. Chuyện này ngoài hắn ra, chắc chẳng có ai trong giới giải trí đủ khả năng làm.

Tư Duệ nhếch môi nhìn Lôi Dực, rất nhanh người kia liền nghiêng đầu đáp trả cô, cái nhìn như muốn xoáy sâu vào suy nghĩ. Sự điềm tĩnh kia là một loại khí tức đáng sợ cực hạn với người khác, nhưng cô đối với hắn từ lâu đã không còn rõ ràng sự sợ hãi là gì.

Kịch bản ở trên tay dày cộm, nhưng lại không nặng nề bằng suy tính trong lòng cô. Có lẽ trong lòng 3 người bọn họ, đều hiểu quá rõ mối quan hệ mật thiết này. Thật là quá mức nực cười.

Vậy mà chỉ mấy hôm trước thôi, cô đã từng hoài nghi suy nghĩ của mình. Hoài nghi về những điều mà người khác đồn thổi về Lôi Dực. Rằng hắn là người đàn ông tàn nhẫn độc đoán, chỉ thích xem diễn viên là đồ chơi. Hắn không thể nào thật lòng đối đãi với bất cứ một ai, càng tuyệt đối không cho phép người khác trái ý mình.

Mọi điều mà hắn đối với cô, đều khác xa những gì mà cô được nghe, đều tỏ ra bao dung độ lượng, cung chiều và quan tâm. Tất cả những vỏ bọc đó đã từng khiến cho Tư Duệ lung lay, nhưng sao cô có thể mất cảnh giác như vậy?

Sao có thể dám lựa chọn tin tưởng bản thân sẽ là trường hợp khác biệt, rằng hắn đối với cô không phải là chơi đùa.

Nụ cười trên môi cô gái càng đậm hơn, nét cười như nhạo báng kẻ nắm quyền. Chẳng biết từ lúc nào cơ thể Lôi Dực đã bắt gặp cứng lại.

Ánh mắt của Tư Duệ nhìn hắn, liền khiến nơi sâu nhất trong mình sinh ra cảm giác bất an.

Tất nhiên không có bất kỳ một ai có thể nhìn ra được sự biến động trong lòng người đàn ông ngạo mạn.

- Thư tổng! Nếu như không có thắc mắc gì nữa, có phải ông cũng nên nói đến chuyện trực tiếp ký hợp đồng?

Hắn bình sinh thấy phiền nhất chính là phụ nữ đầu đá lẫn nhau, tuy không cần thiết phải nhìn rõ, nhưng kiểu đầu đá ngầm thế này hắn còn lạ lắm nữa sao.

Lôi Dực càng không thích hơn ánh mắt khinh bỉ chứa ẩn ý của Tư Duệ ban nãy khi nhìn hắn, cũng chỉ có duy nhất một mình cô dám nhìn hắn bằng ánh mắt đó, chuyện này càng khiến cho hắn khó chịu gấp trăm lần.

- Tất nhiên tất nhiên! Ông chủ Lôi, đều theo ý của ngài cả.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Kết thúc việc ký hợp đồng, chỗ này cũng không cần thiết có sự góp mặt của cô nữa. Càng không muốn hơn việc cùng thở chung một bầu không khí ngột ngạt này, Tư Duệ liền lễ độ xin phép rời đi.

Thư Nguyên cũng thức thời tự giác rời khỏi phòng làm việc của mình ngay sau đó, chẳng hiểu sao lão ta có cảm giác ngay khi Đỗ Tư Duệ đi khỏi, sắc mặt của đại nhân vật kia liền chuyển biến nhanh đến chóng mặt. Nhưng lại là kiểu chuyển biến vô cùng tệ đi, lão ta nhìn cũng không dám nhìn, chỉ biết cười hề hề cúi đầu chào rồi chuồn nhanh. Ở lại thêm chút nào lão sẽ càng yếu tim thêm phút đó.

Cho dù là làm ra loại chuyện buồn cười như tự rời khỏi văn phòng của mình để nhường chỗ cho người khác nói chuyện, thì cũng chẳng quan trọng bằng việc chẳng may đắc tội với vị đại nhân kia.

Lôi Dục vốn không có hứng với chuyện hàn huyên tâm sự sau khi xa cách, ngay lập tức duỗi chân đứng lên. Vũ Hân liền thay đổi thái độ, giống như rắn nước chồm đến ôm lấy thắt lưng hắn.

- Dục! Anh sao lại muốn rời đi rồi?

Người đàn ông thở hắt ra, không khoan nhượng gỡ tay nàng, phui vạt áo cao ngạo thẳng lưng đứng lên. Động tác thể hiện khí thế của bề trên, bắt cần lại xa cách.

- Từ lúc em trở về anh liền lạnh nhạt như vậy, rốt cuộc là tại sao?

Nàng ta vì công việc lưu diễn hơn một năm, lúc rời đi rõ ràng là bảo bối, khi trở về lại biến thành đồ phế thải không ai cần.

- Tôi vừa đáp ứng yêu cầu của cô xong, như vậy còn chưa đủ thỏa mãn à?

- Anh biết em đề ra yêu cầu kia đến tột cùng là vì lý do gì cơ mà?

Âm thanh vừa nhỏ nhẹ vừa không có lực, như có như không ý muốn câu hồn đoạt phách.

- Giao dịch giữa chúng ta đã xong, cô theo lời tôi làm việc, tôi đáp ứng yêu cầu của cô. Giữa chúng ta rất sòng phẳng, đừng nói bằng giọng điệu mờ ám như thế chứ.

Phụ nữ đối với hắn thật sự chỉ là vì nhu cầu, mà nhu cầu nằm ở phần thể xác. Cái mà Lôi Dục muốn, là sự hòa quyện về cả thể xác lẫn linh hồn. Có thể chiếm giữ được tinh thần của hắn, chỉ có một người duy nhất có thể làm. Ở bên cạnh cô rồi, hắn đối với những người phụ nữ khác liền sinh ra cảm giác bài xích.

- Anh lạnh nhạt với em như vậy, tất cả chỉ là vì cô ta?

Lôi Dục mà nàng biết, cả thèm chóng chán. Muốn một người phụ nữ dễ như trở bàn tay, vậy nên rất nhanh sẽ vứt sang một bên như là thay áo. Trụ được ở bên cạnh hắn lâu như vậy, là bởi vì Vũ Hân nàng biết dùng đầu, biết lúc nào là nên lùi, lúc nào là nên tiến. Nhưng dường như giác quan thứ sáu đang không ngừng cho nàng cảm giác, dường như đã xuất hiện ngoại lệ của hắn ta.

- Vũ Hân! Cô là một người phụ nữ thông minh, ở bên cạnh tôi của một thời gian rồi cô cũng ít nhiều nên hiểu một chút tính cách. Tôi trước giờ không thích nhất là người khác nhúng tay vào việc của mình, cô đừng lại phạm phải loại sai lầm cơ bản như vậy. Bằng không..

Hắn giữ lấy chiếc cầm thon dài của cô gái, dùng lực tì vào. Khóe môi nở rộ kiêu bốn cọt rất khó nắm bắt.

- Bằng không thì thế nào, anh cũng sẽ giải quyết em như những người trước đây? Là như Chu Kỳ Tâm hay là Hà Mỹ Ngọc?

- Còn chưa biết được, phải xem tâm trạng lúc đó của tôi đã.

Lôi Dục vung tay buông chiếc cầm nhỏ ra, bây giờ hắn càng không có hứng với việc nhiều lời cùng phụ nữ, động tác dứt khoát thể hiện thái độ như muốn vứt đồ đi. Xoay người muốn nhanh chóng rời khỏi, liền nghe giọng nói mềm mại đầy ý tứ vọng lên.

- Anh có ý định cũng sẽ đối với cô ấy như vậy không? Bộ dáng như thế kia cũng đủ nhìn ra không phải là người biết ngoan ngoãn nghe lời.

Vũ Hân không có lá gan chọc giận hắn, dùng âm thanh hòa hoãn như vậy chỉ là có ý muốn thăm dò. Phụ nữ vây quanh người kia nhiều như nước ngoài biển Đông, bị hắn chơi đùa cũng là điều không tránh khỏi. Chỉ là không quá mấy ngày đã bị đá đi, nàng ta không hề có nỗi lo ngại nào to lớn. Chỉ là đột nhiên đối với người họ Đỗ kia, tuyệt nhiên lại sinh ra cảnh giác lo sợ đến khó chịu.

- Lo tốt chuyện của cô đi, án binh bất động một thời gian bây giờ cũng nên bắt đầu hành động lại rồi.

Đã tính trong mắt hắn dâng lên như cuồng phong, nếu như còn giá trị lợi dụng thì hắn cũng chẳng muốn khước từ, huống hồ thứ hắn đã cất công đầu tư lâu như vậy. Nuôi quân ba năm, dụng quân một giờ. Ván cờ này đánh xong thì hãy giải quyết hậu họa sau vậy, đôi mắt thâm thúy của người đàn ông đảo nhanh, ưu nhã sải bước rời đi.

Bóng lưng giống như thành trì của người đàn ông âm ngoan liền khiến cho không khí trở nên trầm lắng đến đáng sợ

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

- Em đang ở đâu?

Cô gái khó chịu nhũn chặt đôi mày thanh tú, tâm trạng đã không được vui vẻ, nghe giọng nói như áp đặt của người kia lại càng bức dọc hơn.

- Tôi đang đi quay

Thờ ơ trả lời qua điện thoại, ngữ điệu không có lấy một chút cảm tình

- Là ở phim trường nào?

- Phim trường nào thì ông hỏi để làm gì?

Người này bệnh thần kinh chắc chắn rất nặng, chỉ vừa buông một con cá, tay kia liền muốn vớt một con cá khác lên chơi.

- Tôi muốn gặp em

Tư Duệ nghe chất giọng trầm khàn qua loa thoại, khóe môi liền gợn lên nụ cười trào phúng.

Một lúc lâu sau vẫn không nghe cô nói bất kỳ gì điều gì. Người đàn ông nhanh nhẹn nắm bắt hàn ý qua hơi thở như gió nhẹ mùa xuân, ánh mắt hần sâu thêm một tầng suy ngẫm.

- Đừng rời khỏi, tôi sẽ đến

Hỏi han cô chỉ là hình thức bên ngoài, Lôi Dực muốn biết điều gì thì tất nhiên liền lập tức có người bán mạng tìm câu trả lời cho hắn.

Không đến nửa tiếng sau ở phim trường liền thoáng chốc trở nên náo loạn, sự xuất hiện của người đàn ông giống như trung tâm của tiêu điểm. Kéo theo không biết bao nhiêu đôi mắt tràn ngập ý tứ dõi theo.

Sau khi nghe bộ phận thông báo sắc mặt hốt hải thỉnh linh cất ngang cảnh quay của cô dời xuống cuối ngày, Tư Duệ liền nắm chắc được nguyên nhân sự việc, cô càng không ngăn được mình ngập tràn phẫn nộ.

- Ông lại muốn chơi trò gì nữa?

Lôi Dực không đáp lời, chỉ từ từ tiến đến gần hơn. Mùi nước hoa cao cấp cùng hương thơm từ cơ thể người đàn ông bao lấy con người cô, hần đề thấp âm thanh, đôi môi mòng thỏ thẻ như đọc một câu thần chú ám muội.

- Tôi không muốn chơi gì cả, chỉ là đột nhiên nhớ em thôi

Mới vài ngày không gặp, hần lại cảm tưởng như năm tháng điệp điệp trùng trùng. Hần nghĩ cho cô thời gian thả lỏng tâm tình là việc nên làm, cô gái này lại xem đó giống như là giải thoát. Chỉ cần hần không chủ động liên lạc, cô ngay cả nhìn hần một cái xem hần thế nào cũng chả buồn liếc. Việc này thật sự khiến hần thương tâm.

- Bớt diễn trò đi, tôi còn lạ gì bản tính của ông sao?

- Ồ

Lôi Dực nhếch mép tươi cười, chỉ một từ với chất giọng khàn khàn, lại như rượu ngon quý giá được chưng cất

- Tôi biết em là người phụ nữ thông minh, em hiểu rõ bản tính của tôi như vậy là rất tốt. Nhưng hiểu rõ cơ thể và dục vọng của tôi thì mới thật sự là đáng khen.

Từng chút một hơi nóng theo âm thanh của hần truyền đến, xông thẳng vào vành tai mẫn cảm, từ lòng bàn tay to lớn cùng ý tứ muốn thiêu đốt da thịt cô.

Tư Duệ theo quán tính đẩy hần ra, sắc mặt cô có chút biến đổi. Chỉ là thời gian cô càng lúc càng trở nên kì lạ, đối với động thái của Lôi Dực đã không còn như trước mà bài xích hoàn toàn. Phát hiện này đối với cô chính là chấn động thật sự.

- Vật nhỏ ngốc, tôi chỉ đùa với em một chút, không cần phải căng thẳng như vậy.

Xuyên qua ánh mắt cảnh giác của cô, Lôi Dực không nhìn ra bất kì sự vui vẻ nào khiến hần có cảm tưởng như sự thân mật của bọn họ vào buổi tối ở

biệt thự hôm ấy giống như chưa từng xuất hiện trong kí ức của cô.

- Có việc gì cứ nói rõ một lần, không cần phải dài dòng

Kết quả này cô cũng đã sớm đoán được, đối với những người dùng cách thức trao đổi tìm thú vui, món hàng mới mẻ xuất hiện cũng là lúc người cũ hoàn toàn bị gạt bỏ sau lưng.

- Bộ dáng đó của em là ý gì, tôi lại phải phải sai lầm nào đó chọc giận đến đại minh tinh sao?

Trải qua những chuyện kia, hẳn đối với cô thật sự chỉ càng tăng thêm nuông chiều sủng nịnh. Dận lòng tương lai cho dù là bất kì chuyện gì hẳn cũng sẽ đều bảo bọc cô. Trước giờ đều là Lôi Dục hẳn nợ cô bé nhỏ này, hẳn không nên đối với cô gái lương thiện như vậy mà rắp tâm tính kế. Vì sao hẳn lại có thể đối với người con gái trong lòng mình lại dùng cách thức như đối với những người đàn bà khác đây.

- Hay là không vui vì tôi cắt ngang việc làm của em, vậy thì sau này tôi không như vậy nữa, sẽ thức thòi mà ở một góc phim trường đợi em hoàn thành cảnh quay.

Hắn không ngại làm ta đáng vẻ xem cô như nữ vương của mình. Thương cô chiều cô nhiều hơn một chút cũng tốt, dung túng cho tính khí thất thường của cô cũng được, hẳn không muốn đặt tâm cơ của mình lên cô, chỉ đơn giản là muốn khiến cho Tư Duệ vui vẻ. Dùng cách thức đơn thuần như cô đã từng đối với hắn vào mười mấy năm trước đây mà thật tâm đối đãi. Dù gì câu nói kia không trực tiếp bật ra từ khóe môi, nhưng đáp án chính xác là gì Lôi Dục đã từ lâu hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Càng làm bộ làm tịch như thế chỉ khiến tôi càng thêm khinh bỉ ông thôi.

- Được được em khinh tôi, nhưng tôi lại không cách nào thôi nhớ nhưng em được. Ngoan đến đây cho tôi ôm một chút.

Nét cười trên mặt người đàn ông càng nhiều hơn lúc trước, Lôi Dục biết rõ hiện tại thứ hắn muốn đến tột cùng là cái gì.

Tư Duệ nắm chặt gấu váy trắng của cô, cô đối với người đàn ông này dường như không có cách nào nhìn thấu. Mỗi một lần tưởng chừng như có thể đoán biết được ý nghĩ thì từng hành động của Lôi Dục, hẳn lại luôn khiến cho cô phải chấp nhận đi từ bất ngờ này cho đến bất ngờ khác, xoay cô trong lòng bàn tay, thôn tính hoàn toàn hành động và đường đi nước bước.

Sẽ có lúc cô bất giác có cảm tưởng như hắn là bá chủ ở thế giới của cô, nhưng lại tuyệt nhiên không cho phép cô xâm phạm vào thế giới của hắn.

- Nghĩ cái gì lại nhập tâm như thế?

Chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện ngay trước mắt, thân hình cao lớn lại uy nghiêm bao phủ toàn bộ đỉnh đầu của cô.

Tư Duệ là người trong giới giải trí, vóc dáng và vẻ ngoài vốn dĩ không thua kém bất kỳ người mẫu nổi danh nào. Nhưng mặc kệ cô sở hữu chiều cao đáng mơ ước của phái nữ, nhưng khi ở trước mặt hắn lại trở nên vô cùng nhỏ bé.

- Lôi Dục, đến khi nào thì ông mới đồng ý tha cho tôi?

Người đàn ông vốn đang xem cô giống như vật cưng mà ôm ấp trong vòng tay thoáng sững lại, Tư Duệ có thể cảm nhận thân người của hắn đột nhiên cứng nhắc.

Lôi Dục hơi dịch người ra, tâm trạng đột ngột chuyển biến xấu.

- Em đừng có cứ rành rồi rồi lại hỏi tôi những câu lung tung thế này.

Tính tình dịu dàng của phụ nữ thì ít ỏi, bản năng nhạy cảm lại quá nhiều, hết đắn đo cái này rồi lại suy nghĩ đến cái kia.

- Tôi là nghiêm túc, với lại chuyện hợp đồng kia cũng sắp hết hạn, có phải là...

- Đù rồi

Đang yên đang lành đột nhiên lại giờ chứng lên thế này, có phải rằng cô vốn không thích nhu mà phải là cương mới chịu ngoan ngoãn.

- Ông có thể công khai chơi đùa với người khác, tùy ý giăng cá bằng lưới của mình, có thể một tay che trời, nhưng tôi thì lại không. Làm ra loại chuyện

đó đối với ông có thể không có tổn hại, nhưng danh tiếng cả đời sau của tôi đều sẽ bị ảnh hưởng.

Sự bất mãn dâng cao như núi lửa, con đường đều là do hấn vạch ra đều là do hấn chỉ dẫn, nhưng cô thật sự không muốn mãi mãi lạc lối trong ván cờ này. Ngoan ngoãn nghe lời một lúc, cũng chỉ là vì muốn tranh thủ thời cơ hòa hoãn mà thoát ra.

- Em rốt cuộc đang nói cái gì vậy, cái gì gọi là giăng cá bằng lưới?

Lại có ý muốn nhạo báng quá khứ tình trường của hấn, không phải chứ, chuyện đã qua lâu như vậy rồi.

- Ông làm chuyện gì bản thân nên tự hiểu rõ.

Còn muốn cô chính miệng nói ra chuyện hấn xem cô không khác gì là gái gọi hay sao.

- Tôi thật sự hiểu không nổi ý của em

Lôi Dực nén cười chau mày ra vẻ khó hiểu, hấn lại làm ra chuyện gì đắc tội với tiểu tử tông này sao

Về mặt điềm nhiên cứ như người vô tội kia thật sự làm cho Tư Duệ tức đến muốn hoa mắt.

Cô vốn không nhận ra rằng dáng vẻ xinh đẹp của mình khi phần nộ lại càng tăng thêm vài phần sắc sảo, vào mắt đàn ông lại giống như đóa hoa hồng điểm lệ đang cố bày ra những chiếc gai sắc nhọn mỏng manh mà hù dọa kẻ thù.

- Ông rõ ràng là sói mà cứ thích đóng vai nai, bản tính nham hiểm lại cứ muốn người khác nhìn mình là người tử tế.

Một tràng mắng chửi cứ như thể từ hai cánh môi đỏ hồng thoát ra, Lôi Dực vốn không nghe lọt được chữ nào, nhìn sự utor át mềm mại kia như đang mời gọi. Một khắc không kiềm chế được, cúi đầu quẩn lấy môi cô.

Nụ hôn giống như công thành đoạt mệnh, hấn không muốn tốn thời gian vào những chuyện cãi nhau vô bổ, thực sự những ngày qua chỉ vì nhớ nhung cô mà giống như tự mình uống thuốc độc.

Ngay khi môi vừa áp xuống, đầu lưỡi khuấy động khoan miêng mang theo mùi vị ngọt ngào cùng ấm nóng, một khắc này thôi, tất cả âm thanh đều như khựng lại.

Hấn vốn dĩ đang chìm đắm trong thế cực thượng phong mà mình tạo ra khi đôi môi thơm ngát kia chủ động phối hợp. Ngay khi đầu lưỡi Lôi Dực vừa thu hồi, Tư Duệ chút lưu tình dùng lực cắn xuống.

Giống như một xô nước lạnh đột ngột đổ ập lên người, bắt đầu cảm nhận rõ mùi vị của máu, Lôi Dực đánh bất đắc dĩ buông cô ra.

- Thích máu đến như vậy, nếu tôi là đại sắc lang thì em cũng là một con sói cái non nớt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Phim trường

Sắc mặt Lôi Dực không có chút nào giận dữ ngược lại còn cười rất vui vẻ, hấn quay đầu đến bên cạnh bàn trang điểm rút một tờ khăn giấy đưa lên khoe môi ưu nhã lau khô. Động tác tuy có chút ngả ngón nhưng lại mang sức hút riêng biệt, miếng giấy trắng tinh khi hạ xuống đã nhiễm một lớp màu máu đỏ tươi.

Hấn hơi tựa người ra phía sau, tay chống lên mặt bàn, cảm nhận đầu lưỡi dần dần tê dại.

- Em mà cứ trút giận kiểu này, sớm muộn gì cũng sẽ chết người. Nói không chừng nạn nhân đầu tiên của em sẽ là tôi ấy chứ.

Giọng điệu rõ ràng đầy ý tứ châm chọc, đôi môi khiêu gợi khẽ nhếch lên, ánh mắt người đàn ông bao quát hoàn toàn Tư Duệ, như một con báo ngoan độc mang đầy hiểm họa.

- Nói cho tôi biết, tôi rốt cuộc đã làm ra loại chuyện gì lại khiến cho em mới có vài ngày đã xù lông thành một con nhím như vậy?

Cũng bởi vì một câu nói này, càng khiến cho sự bất mãn trong lòng cô dâng cao hơn núi lửa, dung nham thừa dịp toàn bộ phun trào.

- Không biết thật hay là đang giả vờ không biết?

Cô nhìn người đàn ông kia làm động tác tự nhiên nhún vai, đôi đồng tử sâu hoắm bắn về phía cô gái giống như đang suy tính âm mưu nào đấy.

- Vậy thì nếu như muốn biết rõ, lát nữa xuống đây tự mình mà xem.

Bỏ lại một câu không đầu không đuôi, không thèm liếc mắt thêm xoay người bước đi, âm thanh cửa phòng bị đóng " rầm " một cái. Lôi Dực lắc đầu, tiện tay vứt tấm khăn giấy vào sọt rác ngay dưới chân, ngay tức khắc thẳng người ngồi dậy bước theo cô.

Hắn đứng ở tầng trên của phim trường, tay phải dút hờ vào túi quần âu phục, lòng bàn tay trái đặt lên lan can, tư thế nghiêm nhiên mà bất cần, ánh mắt giống như mũi tên nhìn xoáy đến chỗ Tư Duệ đang hoàn toàn đắm chìm trong vai diễn, ở vị trí như thế này vừa vặn che khuất bóng người cao lớn uy nghiêm, chỉ lộ ra đôi đồng tử sáng quắc ẩn nhẫn sự nguy hiểm khôn cùng.

Tiếng hô action của đạo diễn vang lên, người phụ nữ với mái tóc xoăn bồng bềnh xuất hiện, gương mặt được phủ một lớp trang điểm tỉ mỉ lại chín chu, nhấc gót chân bước đi đến bên cạnh cô gái cũng mang đầy khí chất, từ trên xuống dưới phảng phất hương vị dịu dàng lại đậm thắm, khiến cho người ta sinh ra cảm giác muốn tìm hiểu một lần xem ẩn phía sau cái vẻ đẹp tội lỗi kia rốt cuộc có bao nhiêu phần tà đạo.

Cơ thể đầy, hắn nhìn một cái liền nhận ra là ai.

- Đừng nghĩ mình có đủ loại năng lực đó, cô nên biết rõ thứ gì nên động vào và thứ gì tuyệt đối không.

Vũ Hân cười rất sáng lạn, nhưng nụ cười kia lại như nhiễm một tầng sắc lạnh, nguy hiểm cùng tàn độc như loài rắn rết.

Xem ra đây lại là loại kịch bản luôn thu hút được sự chú ý của người xem, phụ nữ đầu đầu lẫn nhau muốn thử sẽ là một vở kịch đầy kích thích.

- Nếu như cô thật sự tài giỏi đến thế thì tại sao ngay từ đầu không giữ anh ấy thật chặt đi. Bây giờ đánh mất đi rồi mới quay trở lại chất vấn tôi, đừng có tự vạch sự thất bại của mình ra rêu rao cho người khác xem, tôi cảm thấy mất mặt thay đấy.

Câu thoại của Tư Duệ vừa dứt xong, âm thanh như bẻ gãy lời nói của cô đột ngột vang lên. Một tiếng " bốp ", đầu của nữ chính lệch sang một bên, cả gương mặt kiều diễm liền ửng lên như áng mây hồng. Không khí trong phim trường cũng giống như đông lại.

Chỉ là bởi vì cái tát này có cần phải thật đến như vậy không, so với những lần trước dường như còn mạnh hơn mấy phần.

Người phụ nữ vừa hạ tay, sự ngoan độc và hạ hèn trong mắt không chút nào che giấu mà bộc lộ hết ra bên ngoài, nhưng chỉ có ở đối diện như thế này, cô mới là người nhìn rõ nhất.

- Cất cất cất! Tại sao lại không có thoại?

Giọng nói của đạo diễn gấp gấp đến độ căng như dây đàn, không hiểu sao lúc bấm máy ngày hôm nay gã đột nhiên có cảm giác sẽ xảy ra chuyện không may nào đó. Lúc này khi Vũ Hân vừa thẳng tay tát Tư Duệ, sóng lưng của đạo diễn cũng đột ngột cảm thấy lạnh theo.

Bất giác quay đầu ra phía sau, không nhìn thấy bất kỳ ai thì càng thêm phần sợ hãi. Thật ra làm cái nghề này, đôi lúc vô tình đối diện với những thứ đáng sợ không phải là hiếm có. Hôm nay rõ ràng đã làm lễ cúng trước khi khai máy, nhưng tại sao lại cảm thấy lạnh giống như có quỷ dữ ở sau lưng.

- Đạo diễn Tô thật ngại quá, là lỗi của em.

Vũ Hân mỉm môi quay sang phản trần, gương mặt mỹ miều như vậy bày ra vẻ tội lỗi sẽ tự khắc giống như yêu nữ hút hồn người ta.

- Vừa quay xong cảnh của bộ phim khác liền phải chạy ngay sang đây, em thực sự có chút không tập trung.

Nàng ta vuốt vuốt lại mái tóc, thư thái như chuẩn bị diễn lại cảnh quay vừa bị mình làm hỏng, đối với chuyện mình làm lại hiển nhiên như không.

Ngay trước mắt Tô Đạo đều là hai đại minh tinh lớn, kẻ tám lạng người nửa cân thế này đều đảm nhiệm vai trong phim đúng là làm khó gã vô cùng. Hơn nữa kịch bản của bộ phim này nữ chính lại thể thâm gấp ngàn lần nữ phụ, hết bị hành rồi lại bị ngược, đối diện với những cảnh quay xô xát lại rất khó chỉnh sửa thành diễn viên đóng thế, vừa làm mất đi tính chân thực lại sẽ làm khán giả không còn cảm xúc. Đành phải để nữ chính chịu khổ vì đại cục thôi.

- Nhất định phải tập trung cao độ, Tư Duệ em ôn chứ?

Cô gái ngẩng đầu lên, hàng mi hơi cụp xuống, khóe mắt có chút đỏ nhưng khóe môi lại hơi câu lên. Đôi mắt diễm lệ chưa từng một lần hướng về lầu trên cùng của nơi lưu diễn.

Đạo diễn Tô Đạo vốn bấm bụng định cho bắt đầu lại, không ngờ di động trong túi gã lại kêu lên liên hồi. Bình thường khi tập trung vào công việc gã sẽ không chần chừ ấn ngắt ngay, nhưng tiếng chuông ngày hôm nay không hiểu sao lại mang đến dự cảm bất an đến kỳ lạ, trong thoáng chốc giật mình, lại tưởng như là tiếng chuông gọi hồn đến từ địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hiểm họa

Nội dung của lần nói chuyện này vốn không ai có thể đoán ra được, chỉ là biểu hiện của đạo diễn khiến cho không ít người cảm thấy vô cùng khó hiểu. Lúc đi nghe máy rõ ràng tươi tỉnh, nhưng sau khi từ góc khuất quay về về mặt lại vô cùng tẻ nhạt, tất không còn một giọt máu hót ha hót hải yêu cầu ekip đóng máy ngay lập tức, vậy lên không ít suy đoán già non.

- Ông cũng thật là kỳ lạ, mọi chuyện đều diễn biến theo những gì ông đã sắp đặt. Sao đột nhiên lại đòi thay đổi kế hoạch rồi?

Tư Duệ không tự nguyện ngồi vào phía sau chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen sang trọng, cô lấy hộp phấn kính từ trong giỏ xách bằng da ra, cẩn thận xem xét gương mặt xưng tây đang rất thảm thương của mình.

Thầm bảo bản thân nhất định phải cẩn thận chiêm nghiệm lại xem có phải trước đây đã vô tình làm chuyện gì bất nhân bất nghĩa với người phụ nữ kia hay không, mỗi lần cô ta ra tay đều giống như hận không thể khiến cho Tư Duệ cả đời cũng chẳng xuất hiện trước ống kính được nữa.

- Ra ngoài

Âm thanh trầm thấp không nhanh không chậm vang lên trong ô tô, không gian thượng lưu xa xỉ nhưng lại có phần nhỏ bé thế này khiến cho cô có cảm giác quá đối ngột ngạt.

Giống như mở cờ trong bụng nắm lấy túi xách đẩy cửa bước ra, giày cao gót chưa kịp chạm xuống mặt đất cả người đã bị một lực nắm kéo lại, rầm một cái cánh cửa siêu xe đóng chặt, chưa kịp định hình đã bị đè dưới thân thể uy lực của người đàn ông.

- Tôi không bảo em đi.

Tài xế ngồi ở ghế lái phía trước vốn có ý định xem xét, nhưng lại vì giọng nói như quý vương kia dọa đến không có đủ lá gan ngó sang kính chiếu hậu, lật đặt tháo nhanh dây an toàn mở cửa chạy ra ngoài, ngay cả nghiêng đầu nhìn lại cũng không hề dám.

Bên trong chiếc xe cao cấp chỉ còn lại hai người bọn họ. Bị ép xuống lớp ghế da nhẵn nhụi khiến cho Tư Duệ thật sự không thoải mái, điều quan trọng là lồng ngực của cô như đang dậy sóng, không ngừng vang lên từng hồi trống đồng dồn dập cuồng loạn.

- Tại sao không sớm nói với tôi?

Hắn nheo đuôi mắt hẹp dài nhìn cô, hai cánh tay giống như gọng kìm khóa chặt Tư Duệ, áp cơ thể cứng như thép phủ lấy những đường cong mềm mại của người phụ nữ, lửa giận từ nơi đáy mắt không kiêng kị phóng thích như thiêu đốt linh hồn cô.

- Nói cái gì chứ?

Tư Duệ xoay mặt về một bên, tránh đi hơi thở nóng ấm như chiếc lông vũ mềm mại nhưng sắc nhọn di chuyển trên gương mặt. Sự ngứa ngáy bắt đầu trên choker giác quan, không còn phân biệt được da mặt của cô rốt cuộc là do vì cái gì, cả vùng cổ trắng ngần cũng như bị phỉếm hồng theo từng lời nói mà mị của hắn.

- Nói với tôi em đã phải chịu uất ức.

Hắn không nên chủ quan đến như vậy, cũng không nên để người phụ nữ khác có cơ hội bức hiếp cô.

- Đùa cái gì thế? Chuyện này là do ông phân phó, theo ý ông mà thực hiện. Tôi như thế này lại chạy đến chỗ ông khóc lóc than thở không phải là tự tạo trò cười cho người ta sao?

Dù gì tính chất công việc của cô định sẵn đã là vất vả khổ cực, những chuyện như thế này từ trước khi hắn xuất hiện, cô còn gặp ít hay sao chứ.

Nói dễ nghe một chút thì là một người vì mọi người, một diễn viên vì cả đoàn phim, nói khó nghe thì là thành dưới quyền thì phải chịu người khác đè đầu cưỡi cổ, kẻ đóng vai nhỏ phải chịu diễn viên chính hà hiếp áp bức.

Nhưng buồn cười ở chỗ là cô mới là nữ chính cơ mà.

- Tôi không có ý này, tại sao em lúc nào cũng thích gán ghép lên người tôi bất cứ tội danh khốn kiếp nào mà cái đầu nhỏ của em có thể suy nghĩ ra vậy?

Trong đầu của cô luôn ngự trị quy tắc bất di bất dịch không thể lay chuyển, rằng hắn là một kẻ đại gian đại ác, không có chuyện khốn kiếp nào là không làm được, không có thứ hèn hạ nào là không nghĩ ra.

- Có hay không tự thân ông biết, dù gì ông muốn chối cãi cũng không có ai làm gì được ông.

- Tôi nói là tôi không có ý muốn khiến em phải chịu cực khổ, có chịu tin hay không?

Nhìn sự bất mãn ngày một nhiều hơn trong mắt cô, chính là một loại phản kháng vô cùng hữu hiệu.

- Có thể ông chưa nghĩ đến, nhưng tình nhân đầy của ông hẳn là vừa gặp đã cảm thấy tôi chướng mắt, muốn một cước đạp thẳng tôi xuống bùn.

Cô ta cứ làm như rằng Tư Duệ cô cũng thêm muốn người đàn ông này điên loạn như bọn người họ vậy.

- Ông giúp tôi chuyển lời, tôi là bị ép buộc đấy, vốn dĩ không có hứng thú, muốn thì cô ta tự ôm vào mình dùng cho hết đi.

Sự điềm tĩnh và chín chắn của cô dù là bất cứ ở nơi đâu cũng được duy trì cao độ, chỉ là khi đối diện với Lôi Dục nó đều hóa thành một loại bướng bỉnh háo thắng đến bất cần.

Tư Duệ vốn không biết mình vừa mới khơi mào hiểm họa, về mặt cô ngập tràn ung dung tự đắc, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm bùng bùng ngút ngàn lửa giận của gã đàn ông trước mắt.

- Em nói cái gì? Có giỏi thì nói lại một lần nữa cho tôi nghe.

- Ông chủ Lôi, có phải là ngài lớn tuổi rồi cho nên thánh giác không còn hoạt động tốt nữa? Tôi nói là nhờ ngài giúp chuyển lời, tiểu minh tinh của ngài mê muội quá thì dùng một cái xích khóa ngài lại bên cạnh giờ giờ phút phút ngắm nhìn đi rồi ăn tươi nuốt sống đi. Đừng có tự biên tự diễn rồi kéo tôi vào chơi cùng, tôi vì vai diễn, vì đại cục có thể nhẫn nhịn một hai lần nhưng tuyệt đối không có lần thứ ba đâu. Cứ làm như là bảo vật ấy, lúc nào cũng sợ người khác giành đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Mê mẩn

Cơ thể cường hãn của Lôi Dục giống như một bức thành trì kiên định, sự uy vũ trong đáy mắt giống như là đại dương bị những con sóng ngầm khuấy đảo. Hắn chế ngự cô, đem Đỗ Tư Duệ nhốt vào thế giới mà hắn hoàn hảo đóng vai bá chủ.

- Duệ nhi, em đang ghen với Vũ Hân?

Bờ môi căng mọng, nước da trắng hồng, ngũ quan đẹp đẽ như thần nữ được điêu khắc tỉ mỉ, sức hút mị hoặc làm điên đảo chúng sinh. Hắn căn bản không thể rời mắt khỏi cô, trong đời Lôi Dục gặp không biết bao nhiêu phụ nữ đẹp. Từ nét đẹp nhu mì cho đến sắc sảo, từ nét đẹp thuần cho đến lai tạo của những mỹ nữ cả lẫn phương Đông và phương Tây. Nhưng chưa từng có người phụ nữ nào lại có thể khiến hắn quyến luyến đến như vậy.

Cũng có thể bởi vì hắn ngay từ đầu đã biết rõ cô là ai, Lôi Dục vẫn phải công nhận sau bao nhiêu năm gặp lại nhau điều khiến cho hắn chú ý đến đầu tiên là bởi vì cô trông rất đẹp mắt, vô cùng đẹp.

- Ông già nên lắm cảm rồi à?

Lôi Dục đắm chìm trong vẻ kiều sa của cô, tạm thời ngay cả những lời nhạo báng cũng không hề quan tâm. Ở gần đến mức này, mỗi một đường cong của cơ thể phía dưới hắn đều có thể rõ ràng cảm nhận. Hắn giống như bị mê hoặc, bởi vì đôi môi đỏ hồng đối diện, mà tim dường như tăng tốc nhanh hơn rất nhiều lần.

- Em thật sự rất đẹp, rất rất đẹp

Hắn vén ngọn tóc về phía sau vành tai, hơi thở nóng ấm như dòng nước bật ra lời tán thưởng không hề che giấu tận sâu trong đáy mắt.

Tư Duệ vốn đang cúi gắt lại nhất thời đỡ người, sắc mặt người đàn ông cương nghị phía trước khiến cho cả người cô giống như mềm nhũn ra. Đôi mắt hẹp cuống ngạo đầy danh vọng nằm trên cánh mũi cao thẳng tắp, đôi môi mọng giống hình ánh trăng lưỡi liềm hơi cong lên, phát ra những âm thanh giống như ma chú không ngừng câu dẫn.

Những thứ mà Lôi Dục có, chính là khao khát điên đại nhất và ảo mộng của mọi người đàn ông tồn tại ở trên đời.

Thứ khiến cho cô có đủ kiêu hãnh nhất cho đến thời điểm hiện tại ngoài thực lực của bản thân chính là vẻ ngoài ưa nhìn của mình. Nhưng Tư Duệ luôn nhận thức rõ được việc về đẹp chính là con dao hai lưỡi, càng đẹp sẽ càng dễ thăng tiến nhưng cũng vì thế mà càng dễ gặp nhiều hiểm họa.

Bởi vì một câu kia, tìm đập càng lúc càng mãnh liệt, người đàn ông này có phải là ma quỷ, vì sao lại có khả năng thao túng tâm trí người khác chỉ vì một câu nói trần tục thế này.

- Em mờ lời thì hết một câu bảo tôi lớn tuổi rồi lại đến một câu châm biếm tôi đã già. Tôi thật sự là kẻ dễ tuổi tác làm lu mờ vẻ bề ngoài như thế sao?

Lôi Dực luôn cảm thấy hắn có được cô ở thời điểm hiện tại chính là một may mắn trong đời mình. Bởi vì nếu như là bản thân vào mười mấy năm về trước, gặp được Tư Duệ của hiện tại khi hắn chỉ là một kẻ nhạo báng tình thánh của cuộc đời. Hắn chắc chắn sẽ khiến cho cuộc sống của bọn họ cùng chôn sâu xuống đáy vực.

- Trên người tôi có chỗ hay bộ phận nào bởi vì thời gian đã quá lâu nên không dùng được nữa à?

- Ông ...

Cô đem tất cả những dữ liệu trong đầu mình theo lời hắn nói đều mang ra chiêm nghiệm lại một lần. Không biết là do nghĩ phải thứ gì, người con gái liền cắn môi rồi nạt đi một chút, hai má so với ban nãy càng hồng hơn.

Gã đàn ông nhếch môi cười nham hiểm, con mèo nhỏ này của hắn tuy thông minh đến cách mấy cũng không thể đấu nổi sói già lão luyện sắp thành yêu tinh.

- Hay là bây giờ tôi cho em kiểm tra lại một lần nữa, nếu như có chỗ nào không dùng được thì em tiện tay giúp tôi sửa nó luôn.

Không đợi cho kịp phản ứng thêm, lòng bàn tay to lớn nâng lên kéo cà vạt, làm ra động tác chuẩn bị cởi quần áo.

- Ông định làm gì?

Tư Duệ theo cơ thể hắn chồm người ngồi dậy, bởi không gian có chút chật hẹp thế này khiến cho giác quan của bọn họ đều vô cùng dễ dàng mất cảm.

- Thì là để em có dịp cẩn thận đánh giá, càng có cái cơ để moi móc tôi.

- Không cần, ông mau dừng lại

Cơ ngực màu đồng thoát ần thoát hiện sau lớp áo sơ mi đen cao cấp khiến cho Lôi Dực càng giống hơn một kẻ ma mãnh, trời sinh có vẻ ngoài bức người cùng khí chất cao ngạo, không khó để nhận ra ần sau dáng vẻ nghiêm trang kia chính là bản tính cầm thú cùng dục vọng hơn người.

- Haha, bình thường rõ ràng giống như là một con nhím, nhưng khi cởi quần áo ra lại hiện nguyên hình là một chú mèo con. Duệ nhi, kiếp trước em chắc chắn là một tiểu yêu tinh chuyên đi mê hoặc đàn ông.

Lôi Dực không tốn chút sức lực đã có thể nhấc bổng cô ngồi lên đùi mình, sự ma sát nóng bỏng cách một lớp vải khiến cho mọi dây thần kinh của hắn căng cứng. Chỉ bởi vì lời hứa nên phải nhẫn nhịn, nhưng ngay giờ khắc này hắn thật sự vô cùng muốn cô.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đỉnh của chúng ta

- Lôi Dực, chúng ta đang ở trong xe.

Không chỉ riêng hắn cảm nhận thấy ngọn lửa len lõi đang hừng hực đốt lên trong người, mà ngay cả cô cũng đã dần nhận ra được ý muốn ma mãnh thật sự của hắn.

- Trong xe thì thế nào? Ở trong xe thì lại càng tốt chứ sao.

Loại kính xe chuyên biệt này, cho dù là chuyện mờ ám đến long trời đất lở xảy ra thì từ bên ngoài nhìn vào căn bản cũng không hề hay biết.

Lôi Dực ép sát nơi mềm mại nhất của cô vào mình, vùi đầu vào hai đỉnh tuyết son mê hồn ấy, chậm rãi đưa bàn tay thâm nhập sâu xuống chiếc váy cao cấp đang ôm lấy cơ thể hoàn mỹ của Tư Duệ, ngay khi ngẩng đầu lên, đôi mắt trầm lắng lại ngập tràn xúc cảm chiếm hữu cùng dục tính của đàn ông.

- Duệ nhi! Em có biết vì sao tôi lại chọn phụ nữ của ngành giải trí không?

Mùi hương đặc trưng trên cơ thể phụ nữ vốn là một loại chất kích thích mãnh liệt, nó luôn khiến cho mọi giác quan trên người đang ông trở nên mất cảm và trở dậy cảm giác khao khát đến dại đi.

Giờ khắc này khi bị hắn khóa trụ, muốn tiến không được muốn lùi không xong, rõ ràng càng lúc càng biết được hắn có bao nhiêu hạ tiện, nhưng đôi chân của cô dường như trở nên tê dại. Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt này của hắn, Tư Duệ lại có cảm tưởng bản thân đang lơ lửng giữa không trung, hồn phách bị hút nào thế giới nào đấy.

- Là bởi vì tôi rất thích cái cảm giác người phụ nữ mà bao nhiêu kẻ ở ngoài kia khao khát, là thần tượng mà bọn họ chỉ dám ngược nhìn mà mơ tưởng trở

thành búp bê tình dục ở dưới người tôi, giờ khắc rên rỉ động tình cầu xin tôi ban phát ân huệ.

Là đàn ông thì sẽ hiểu được nó rốt cuộc có bao nhiêu thăng hoa, có bao nhiêu khoái lạc.

Tựa như đang lạc bước trong một tòa lâu đài tráng lệ, ở nơi đó có đủ vinh quang, ánh sáng, có đủ châu báu mà người người khát khao. Cũng đầy rẫy những góc khuất tối tăm và ảm thấp, vô số tù đày và hình phạt khốc liệt cho kẻ tội đồ.

Bước chân vào đây, có thể từ một tỷ nữ trở thành công nương kiêu hãnh, nhưng chỉ cần một chút ít sơ sẩy cũng có thể từ một nàng công chúa bị đày thành thường dân. Nhưng điều quan trọng là tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào chủ nhân của tòa lâu đài mang tên Danh Vọng ấy.

Mà kẻ làm chúa tể cai quản nó hiện tại chính là người đàn ông đang ở trước mắt cô, phụ nữ bước chân vào lãnh địa trở thành cái gì đều là do hấn tùy ý định đoạt.

- Ông quả thật có thứ thú vui rất biến thái

Hắn ôm chặt cô thêm một chút, muốn dung hòa cô vào cơ thể mình. Bởi vì người con gái này, cho dù là bất kỳ ai nhìn thấy cũng có thể khiến cho lòng hấn vấy lên phần nộ và căm tức. Lôi Dực hiểu rõ cảm nhận đầy đến tột cùng được gọi là gì, hấn càng muốn cả thể xác lẫn linh hồn của cô hoàn toàn thuộc về mình hơn.

- Em không đơn thuần là nằm trong số đấy, thứ tôi muốn nhất chính là trái tim em.

Nếu không là yêu thì sẽ không có dẫn vật và giày xéo, nếu không có tình cảm thì sẽ chẳng thể có nỗi bi thương.

Cả đời này hấn chưa từng cảm thấy mình nợ bất kỳ ai, duy chỉ có cô luôn luôn là ngoại lệ, hấn trả đến mấy cũng không cảm thấy bản thân mình đã sống phẳng được với cô.

- Duệ nhi! Thiên đường với chúng ta là xa tận chân trời nhưng cũng là gần trong gang tấc. Chỉ cần là em muốn, tôi nhất định sẽ mang em lên đến đỉnh trời.

Ánh mắt thâm tình, lời nói chân thật vốn không nên có ở một kẻ đắm mình trong hào nhoáng quá lâu.

- Ông đã ở trên cao quá lâu rồi, đời này liệu có còn điều gì khiến cho ông ham muốn?

Không để tâm đến quần áo dần bị cởi bỏ, tạm không quan đến hơi thở ngắt quãng của cả hai. Cô nhìn sâu vào hấn, muốn ít nhất chỉ một chút thôi sẽ nhìn thấu được bên trong đầy ắp chứa thứ gì.

Đột nhiên Lôi Dực nhếch môi cười, hấn hít vào mùi hương thảo được trên tóc người phụ nữ hấn say đắm, giọng cười có chút cợt nhả nhưng lại giống như không hoàn toàn là xấu xa.

- Đỉnh mà em muốn, tôi không cần tốn chút công sức nào đã có thể đưa em lên đến được. Nhưng còn đỉnh mà tôi cần, em buộc sẽ phải bỏ ra rất nhiều tinh lực để bồi tôi đến được đấy.

Sẽ có một ngày hấn vì người phụ nữ này mà làm ra những chuyện điên cuồng, nhưng sự cuồng loạn đấy sẽ đổi lấy được những tháng ngày khoái lạc nhất, sẽ cho hấn chạm đến thứ ước vọng duy nhất còn có thể khiến hấn bị lụy, thứ được gọi là hạnh phúc và an yên.

Không mất quá lâu để một cô gái có tố chất như Tư Duệ nhận ra ẩn ý từ lời nói của hấn, cô chỉ cảm thấy cách trả lời này của hấn vừa đúng lại vừa không đúng trọng tâm. Như vậy lại càng khiến cô buồn bực nhiều hơn.

Không gian chật chội của xé hộp càng lúc càng trở nên nóng bỏng, người đàn ông mạnh mẽ ở trên người cô gái đốt lửa, dùng thân thể mãnh lực của mình từng lần lấp đầy, trái tim cũng theo từng nhịp điệu mà hòa tan như nước.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Muốn chữa lành

- Duệ nhi! Hãy thử chấp nhận tôi có được không?

Hắn ôm cô ở trong lòng, lưu luyến mùi hương đọng lại trong không khí, hơi ấm từ đầu ngón tay truyền thẳng đến tâm mạch, cho hấn những xúc cảm xao xuyến đến lạ thường.

Đã từng nghĩ qua rất nhiều lý do, thời gian ở bên nhau không phải là quá ngắn cũng không thể nói là quá dài.

Hắn có thể vì sự kiện trong quá khứ kia mà si tâm vọng tưởng, nhưng lại không có lấy nổi một lý do để trách móc cô.

Lôi Dực rõ ràng cảm giác của mình, nhưng hắn vẫn mờ mịt trong việc khiến cô nhận ra bản chất thật sự của nó, hắn làm việc luôn rất quyết đoán rất nhanh chóng. Chỉ có đối với đoạn tình cảm của bọn họ mà mãi không tìm ra giải pháp hữu ích hơn.

Cô không tin tưởng vào tình cảm thật tâm của đàn ông, điều này là không thể chối cãi. Hắn của trước đây cũng từng định ninh rằng không có thứ gọi là tình yêu thật sự tồn tại giữa hai con người không cùng chung máu thịt.

Tuổi thơ cho hắn bằng chứng, dòng đời cho hắn nhận định, sự hà khắc của số phận cho hắn bài học làm sao để đối phó với cảm xúc của mình. Hắn thật sự đã từng tin vào việc vĩnh viễn hắn cũng sẽ không thể yêu ai. Cho đến khi gặp lại người năm xưa ấy.

Cô gái trong vòng tay khép hờ mắt, cơ thể xóc xếch được bọc trong áo khoác ngoài màu đen, càng làm nổi bật nước da trắng mịn của cô, không khí nóng bỏng trong thân xe trở nên thoáng đãng, hơi thở của cô cũng dần chuyển thành nhu hòa.

- Cho dù trước đây em có bao nhiêu thất vọng, bao nhiêu đau thương thì tôi vẫn muốn cam tâm chữa lành tất cả.

Con người của hắn không giỏi nói lời đường mật, chỉ là hiện tại lại rất muốn dỗ dành cô. Xem cô là trẻ con cũng tốt, là bảo bối cũng không sao. Chỉ cần có thể làm cô cảm động, hắn có thể dần thích nghi mà thay đổi.

Đầu cô tựa vào hõm vai người đàn ông, hàng mi cong dài rũ xuống như cánh quạt đẹp đẽ, đôi môi hồng hồng hơi mím lại, thấp thoáng dưới lớp áo âu phục là những vết tích mảnh liệt đã dần mờ đi.

- Là vì lý do gì cũng được, hãy chấp nhận ở bên cạnh tôi. Bởi vì tôi chỉ muốn cùng với em cảm nhận cái gọi là hạnh phúc.

Không hề có tiếng đáp lại, hắn khẽ cúi mặt đặt lên đỉnh đầu Tư Duệ một nụ hôn, cảm xúc mềm mại khiến cho tâm tình bớt đi sầu não. Hắn thờ dài, trong lòng không rõ có bao nhiêu biến hóa.

- Xem một màn trước mắt kia, đúng là người lên chức bố có khác.

Chất giọng trầm khàn của gã đàn ông như một loại rượu vang thuần túy, khẽ nâng tay chạm chiếc ly thủy tinh óng ánh vào nhau, tiếng kim loại va chạm hòa cùng âm thanh của biển người huyền ảo.

- Nhìn đi nhìn lại trong chúng ta Khắc Thần lại là người muốn mang trách nhiệm đầu tiên.

Lôi Dực không nhanh không chậm trả lời người đàn ông bên cạnh, bọn họ đứng cạnh nhau trở nên vô cùng nổi bật, nhưng khí tức lại có chút khác biệt với nhau.

Bộ suit trắng may đo hoàn mỹ ôm lấy cơ thể giống tượng cẩm thạch điêu khắc khiến cho gã đàn ông không khác gì một vị bá tước bước ra từ một tòa lâu đài cổ kính, gương mặt góc cạnh ánh lên sự tà mị như một con rắn độc thoát ần thoát hiện sau cái đáng vẻ tuấn kiệt trời sinh. Mỗi một khi Cung Nghiêm Thành nâng tay nhắc chân, đều khiến cho người khác sinh ra tám phần kính nể. Đôi mắt ngạo nghễ của gã chính là một loại khát máu đến tàn độc. Khuyên tai được chạm khắc tinh tế phản chiếu màu đỏ rượu mị hoặc, ánh nhìn của xà vương thè lưỡi trên mu bàn tay như hòa cùng với sắc thái ngoan độc của gã.

Xuyên qua ánh mắt như muốn bỏ nhào đến cán xé của đám phụ nữ dung tục ở đây, hai sắc thái đối lập một đen một trắng trên người họ càng là tiêu điểm.

- Cậu ta cái gì cũng là ưu điểm, chỉ là quá mức si tình.

Áo vest đen trên người phát ra khí tức thâm sâu lại cuồng bá, đôi mắt hắn tựa như mũi tên độc xuyên thủng vào màn đêm, bí ẩn giống như loài mãnh hổ khi rình rập con mồi. Lôi Dực liếc mắt lướt qua một người đàn ông vận complet xanh Na Uy đang ôm một đứa bé trai hơn một tuổi đứng tươi cười ở gần đấy, thương cảm thật sự dâng lên mấy phần.

- Chà chà, ông chủ Lôi cũng biết rõ định nghĩa của si tình sao?

Cung Nghiêm Thành thốt lên một câu châm biếm, gã thật sự chẳng nguôi ngoai được việc anh em chưa gì đã bỏ cuộc chơi này.

- Chỉ có chú là sống một đời uống phí thôi, chúng ta cùng với nhau kẻ vai sát cánh mấy mươi năm, có cái gì mà còn không nhìn ra được.

- Bên cạnh có mỹ nhân, lời nói cũng bớt mấy phần tệ bạc nhỉ?

Triệu Khắc Thần ôm một đứa bé trai phóng khoáng tiến đến chỗ bọn họ, phảng phất sau đôi mắt sâu lắng chỉ dường như là một mảng tối mênh mang không chủ định.

Cung Nghiêm Thành nhìn đứa trẻ có đáng vẻ đẹp đẽ kháu khỉnh kia, sự khốc liệt từ đáy mắt cũng tan ra vài phần.

- Làm đàn ông tốt thì tôi làm không nổi, chẳng may lại tốt nhầm với đàn bà của người khác, thế không phải chết dở à. Anh Dực, anh nói có phải không?

Chương 54: Bữa tiệc tại Triệu

- Cũng không thể làm đàn ông khôn cả đời, lúc nằm dưới mồ lại ngay cả một người khóc thương thật tâm cũng không có.

Là bởi vì quá quen thuộc cách nói chuyện của nhau, nên không khó để Triệu Khắc Thần ứng phó với một kẻ độc mồm độc miệng. Y chạm ly cùng Lôi Dục, tùy ý nói ra một câu bắn thẳng về hướng gã đàn ông toàn thân phủ một màu trắng tinh nhưng lại thập phần tăm tối ở đối diện.

- Tiểu Niên con thật đáng thương, còn nhỏ như thế đã phải ở cùng một tên tình thánh không còn lẽ sống. Suốt ngày rao giảng đạo lý ôm ấp mộng mị ái tình, thân người làm bố nuôi như ta nhất định là phải cứu rồi lấy con rồi, không khéo con lớn lên lại giống như hần thì khổ.

Cung Nghiêm Thành vươn tay đón lấy đứa bé trai tựa như một vương tử kia, nụ cười ngây ngô của cục bông này thật sự khiến cho người khác vô cùng dễ chịu.

Triệu Khắc Thần nghe cũng chẳng buồn đối đáp mà chỉ cười, nhẹ nhàng đặt con trai vào tay người đối diện, lắc đầu giễu cợt.

- Anh Dục, đừng là cách cưỡng đoạt hay là ép buộc. Nếu không anh sẽ lại rơi vào vết xe đổ của tôi.

Triệu Khắc Thần đến cuối cùng vẫn là ngọn hải đăng trước gió biển, một mối đến cách mấy cũng phải gắng gượng vì đại cục vì những người phía sau.

Thâm ý rất nhanh chạy qua đáy mắt xảo quyệt của Cung Nghiêm Thành, không đến mấy giây liền nhận ra Lôi Dục đang chỉ chứa ai trong ánh nhìn của hần.

- Một kẻ mê mẩn mình tình, người còn lại lụy tình phóng viên báo chí. Toàn là chơi đồ khó xoi, quả là tác phong của người làm đại sự.

Sự phiền chán không che lấp cứ như thế dâng cao, lời của gã chỉ e bọn họ càng lúc càng không nghe lọt.

- Cậu thua bởi vì cái gì còn không nhớ sao? Sai lầm lớn nhất chính là cho đàn bà biết được cậu đối với cô ta có bao nhiêu thương tiếc.

- Thành, đừng cứ mãi để bóng tối bao lấy cuộc đời phóng đảng lại nhằm chán của cậu. Biết đâu chừng quay đầu lại ánh sáng cũng đã từ lâu xuất hiện rồi.

Chỉ bởi vì câu nói băng quơ này, thái độ của gã đàn ông chợt nhả kia liền rơi vào trầm mặc. Sâu trong đôi đồng tử sâu hoắm kia liền nảy sinh những biến hóa khôn lường.

- Tôi vốn không cần ánh sáng, cho dù là có cũng sẽ bóp nghẹt nó dưới tay, hắc hóa nó trở nên đen tối giống như tôi là được. Thật tâm với phụ nữ chính là một dạng tự sát, tôi học không nổi các người loại dùng tâm mà hành động thay đầu này đâu.

- Mẫu Đơn hoa hạ tử, tổ quý đã phong lưu

(Chết dưới tay Mỹ Nhân, làm quý vẫn phong lưu)

Một hơi cạn sạch ly vang Chardonnay trên tay, hần cảm nhận hương vị nhẹ nhàng kia dần dần đốt lên ham muốn mãnh liệt trong người. Cô gái với mái tóc dài được búi lên gọn gàng đính bằng một chiếc kẹp tóc kim cương, vận một chiếc váy kiểu dáng thời thượng bó sát cơ thể mỹ miều đang nở nụ cười hòa ái trước ống kính ở đằng kia chính là ánh sáng, cũng là bóng tối của cuộc đời hần. Là quá khứ, là hiện tại và hần sẽ biến cô trở thành tương lai.

Kim chế đi cảm giác muốn tiến đến kéo cô giam lại trong vòng tay, hần siết chặt chiếc ly thủy tinh trong suốt, ánh đèn nhấp nháy của máy ảnh xung quanh không hề buông tha, đã quá quen thuộc lại trở nên khó chịu bức tức.

Chất lỏng được rót vào thêm một lần nữa, dòi đi biến động trong người Lôi Dục.

Đối với hình ảnh trước đèn flash giống như bữa cơm mỗi một ngày, Tư Duệ chỉ là vì duy trì khoảng cách với người kia mà tồn không ít công sức.

Chạy trời không khỏi nắng, hần cứ như vậy đem cô đến bữa tiệc thượng lưu mà bao nhiêu người mong mỏi bước vào này. Khuôn viên biệt thự của Triệu gia tiếng tăm lừng lẫy, một tòa lâu đài xa xỉ tọa lạc ở chốn phồn hoa.

Chốc lát cô sẽ lại thoáng nhìn về hướng người đó, chỉ là bất kì khi nào cô xoay đầu đều có thể nhìn thấy ánh nhìn giống như lửa kia dán trên người cô. Bao nhiêu lần cố lờ đi đôi mắt của hần, nhưng giống như không cách nào trốn khỏi, Lôi Dục giống như ngấm tuyên bố với tất cả mọi kẻ ở đây cô thuộc quyền sở hữu của ai.

- Tư Duệ, mấy tháng không gặp em lại càng lúc càng xinh đẹp.

Một người thanh niên mặc vest ưa nhìn tiến đến bên cạnh cô, lịch thiệp đưa tay chào hỏi.

- Anh Tự Trung, dừng lại trêu chọc em đây.

Cô nở nụ cười rất vui vẻ, đối với người đồng nghiệp này lại thoải mái hơn rất nhiều.

- Đợi đến lúc bộ phim công chiếu thì em không thể lại giả vờ không quen biết anh rồi. Ai cũng mang tiêu chí đánh giá đây sẽ là tác phẩm kinh điển thu hút nhất mùa hè năm nay, chúng ta lại sắp phải cùng nhau đầu đầu trước suy đoán của người hâm mộ.

- Lần nào mà bọn họ không quả quyết như thế, chúng ta muốn quản cũng không quản nổi.

Tự Duyệt đứng dưng đáp lời, má lúm đồng tiền xinh đẹp phản chiếu qua con ngươi của thanh niên hồ hởi kia mang đầy sức sống.

- Trùng hợp thật lại gặp được anh ở đây.

Cô chuyển đổi chủ đề một cách tự nhiên, đôi môi xinh đẹp cong lên giống như trăng khuyết.

- Anh cùng cậu đến dự tiệc của đối tác, cũng là vì vài mối quan hệ mới vào được đây thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ngựa non

- Vốn tưởng là nhàm chán, không nghĩ lại có kịch hay để xem.

- Có ý gì?

Nhìn nụ cười khinh miệt lại đặc ý trên môi Cung Nghiễm Thành, Triệu Khắc Thần nhất thời không còn lời nào để nói, kẻ này luôn là chỉ sợ thiên hạ không loạn thì sẽ thiếu mất niềm vui.

Bất giác quay đầu lại nhìn người khác trước còn đứng bên cạnh không biết từ lúc nào đã mất tăm mất tích, không nói không rằng mà rời chỗ của mình.

Lôi Dực sai bước đến gần hơn cô gái đang trong bộ váy dạ tiệc màu đỏ kiêu kỳ, sắc mặt thản nhiên lại vui vẻ này của cô khi đối diện với người khác thực sự khiến cho hắn không mấy dễ chịu.

- Đồ tiểu thư, cắt ngang cô chính là không phải đạo. Nhưng vẫn phải nhắc nhở đừng vì quá vui vẻ mà quá lý.

Giọng điệu vừa hồ hững lại vừa sắc bén như cửa vào bùng khí của người khác, hắn từ tốn mở lời, không quên giữ vững bộ dáng cao ngạo vốn có của khí chất.

- Ông chủ Lôi, hân hạnh được gặp ngài.

Tự Trung nhìn sắc mặt lạnh tanh lại không chút hòa khí kia từ tận sâu trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành, anh cẩn thận suy xét rồi tự nhiên nở một nụ cười lễ độ. Đưa tay hướng về phía gã đàn ông cuồng bá lại nguy hiểm kia.

Lôi Dực ngoài mặt vốn không hề có chút biểu cảm nào, nhưng ánh mắt sắc giống như đao lại không hề che giấu sự khinh miệt, gương mặt này hắn có chút ít quen thuộc.

- Ông chủ Lôi, cảm ơn ngài đã đề tâm. Tôi tự khắc biết chừng mực.

Cô khách sáo hơi dịch người về phía sau, tránh những động tác như sắp đụng chạm của hắn. Người như thế này luôn khiến cho kẻ khác vừa kính nể lại phải vừa dè chừng, đối với riêng cô thì chắc chỉ có ý sau là đúng.

- Ồ, em biết?

Viền môi của hắn nhẹ nhàng nâng lên, đầu ngón tay miết trên mép chiếc ly chứa đựng loại chất lỏng có còn quý giá.

- Thật sự biết sao?

Không rõ bởi vì lý do gì, áo vest của Tự Trung không thể ngăn nổi cơn gió rét lạnh như đang len lõi dọc sống lưng. Mỗi một âm thanh của người này phát ra, tuy rằng không phải là nói với anh nhưng cũng đủ khiến cho người ta không dám bỏ ngoài tai mà rơi vào trạng thái tập trung nghiền ngẫm.

- Tôi đương nhiên là ...

- Lôi tổng, không biết tôi đây có được loại điểm phúc được mời ngài một ly không?

Tư Duệ vẫn chưa nói trọn được câu đã bị một gã trung niên hắng giọng chen ngang. Lôi của cô vừa ra đã phải ngậm ngùi giữ lại.

- Cậu út

Tự Trung gật đầu, trong lòng liền nhanh chóng cảm thấy nhẹ nhõm, không biết vì sao kể từ lúc vị đại nhân kia xuất hiện, anh như có một tảng đá đè nặng trên đầu.

- Kiến tổng đã khách sáo rồi

Hắn ưu nhã nâng ly lên, nụ cười trên môi càng tăng thêm vài phần lãnh ý.

- Đây là Tự Trung cháu trai của tôi, nó từ nhỏ đã được cưng chiều, không học gia đình kinh doanh lại đòi đi theo nghiệp diễn. Tuổi trẻ khó tránh khỏi phạm phải nhiều sai lầm, vẫn phải trông vào người lớn như chúng ta giờ cao đánh khẽ mà không chấp nhất hậu bối vô năng.

Ông ta cười xòa thấp giọng nói, thái độ khiêm nhường lại kính cẩn, khuôn mặt mập mạp cứ như vậy càng căng ra.

- Ngựa non vẫn nên quán giáo nghiêm một chút, quá nuông chiều sẽ không thể tránh khỏi biến nó trở thành hấu đá thích chuốc họa vào thân.

- Phải phải, Lôi tổng nói rất đúng.

Hắn hạ tay đặt chiếc ly rồng lên mặt bàn phủ khăn hoa văn trắng sạch sẽ bên cạnh. Ngay khi định quay người rời đi, cả cơ thể uly dừng liền bất chợt khựng lại. Hắn hơi nghiêng đầu, giọng nói hùng hậu vang lên trong không khí khiến cho Tư Duệ đang chôn chân giật mình một cái.

- Đồ tiểu thư, tôi nhớ không lầm thì buổi chiều cô có nói vẫn còn công việc muốn bàn cùng tôi.

Hai chữ " công việc " theo thanh âm trầm thấp đầy từ tính của hắn phát ra có đến mấy phần mờ ám.

Tư Duệ bấm chặt đầu móng tay vào da thịt mình, cô lịch sự gật đầu xin phép những người còn lại. Xoay gót giày giấu đi sự phẫn nộ trong lòng không cam tâm bước theo.

Càng ở lại đây sẽ càng mang đến sự khó xử, cô nếu theo hắn sẽ tạo ra không ít lòi đồn đại ác ý từ những người xung quanh. Nhưng nếu như cô lựa chọn làm theo ý mình, ngang nhiên chống lại lời nói của hắn ngay bây giờ trước mặt của người khác, chỉ sợ với tính cách của Lôi Dực, hắn sẽ càng có cách thức khiến cho cô khôn đồn hơn. Thậm chí là khó xử hơn tình cảnh này gấp trăm lần.

Nhìn theo bóng dáng uyển chuyển của cô gái đã dần xa khuất, người đàn ông trung niên liền thay đổi sắc mặt, liếc mắt trừng về hướng thanh niên kia.

- Trung nhị, con uống nhầm thuốc hay sao, không biết đâu là đồ có thể động vào và đồ nào là không thể động vào à?

- Cậu, Tư Duệ là đồng nghiệp của con. Bọn con đã biết nhau rất nhiều năm rồi.

Mối quan hệ của hai người vừa rồi nếu dùng đầu gối nghĩ cũng có thể đoán ra được, lòi đồn về đại minh tinh Đồ Tư Duệ có không ít, nhưng Tự Trung chỉ nghe chứ không để vào tai. Dựa vào những gì anh biết được từ khi bọn họ còn là bạn học năm cấp 3, thì Tư Duệ chắc chắn không phải là loại người đấy.

- Đúng là không biết trời cao đất dày, lúc nãy khi nhìn thấy hắn tiến về phía các con ta đã có dự cảm không lành rồi, nhanh chóng đến giải vây. Cô gái kia tốt nhất là nên tránh xa một chút, đừng có dại gì mà chọc vào Lôi Dực, luận về mảng nào chúng ta cũng không có hi vọng đấu lại hắn. Mấy cái dự án bất động sản mà ba và bác của con đầu đầu đều là phải cầu cạnh nhờ vả Lôi thị, đừng có tự tìm đường chết rồi liên lụy người xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Đả kích

Tư Duệ chỉ nhìn thấy bóng lưng vừa cao lớn vừa nghiêm nghị giống như một bức tường đen đồ sộ di động ở trước mắt. Cô vô thức bước đi theo hắn, cảm nhận khung cảnh xung quanh càng lúc càng thưa người.

Đến được hoa viên ở cách xa bữa tiệc, ban đêm ở đây không hề mở đèn, chỉ có độc nhất ánh trăng khuyết lộng lẫy kia soi rọi làm sáng bừng lên vườn hoa tím biếc. Mùi oải hương dần dần kích thích khứu giác mãnh liệt, hương thơm giống như chứa đựng loại ma lực thôi thúc con người. Lôi Dực dù không hề quay đầu cũng biết rõ được cô gái ở phía sau từ đầu chỉ cuối vẫn theo chân hắn.

Nghĩ đến nơi này tồn tại là vì lý do gì, nghĩ đến người anh em cùng nhau vượt qua sóng lớn bấy nhiêu năm, lòng hắn lại bất giác chùng xuống.

Tình yêu đúng thật là độc dược.

- Ông muốn nói gì?

Tư Duệ không nhìn thấy sắc thái của Lôi Dực, cô chỉ cảm nhận được chút ít xa cách và trầm tư, không ngăn được ý niệm muốn biết rõ hắn rốt cuộc suy nghĩ điều gì.

- Sau này không được phép quá gần gũi với người khác.

Ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng, chỉ là dường như vì cảnh sắc xung quanh mà dịu lại.

- Ông dựa vào đâu mà cảm đoán tôi?

Tư Duệ phần nộ ưỡn thẳng sống lưng, tính chất công việc luôn là giao thiệp, đưa ra yêu cầu này hắn không cảm thấy mình quá đáng lắm hay sao.

- Dựa vào đâu à?

Người đàn ông xoay đầu hướng đôi mắt như một con thú dữ nhìn chăm chăm cô, màu đen trong con ngươi quá nhiều khiến cho đồng tử của hắn giống như sâu không thấy đáy. Độc lập giữa màn đêm cô tịch càng mang đến cảm giác nguy hiểm bức người, là sói hoang cũng là mãnh hổ.

- Dựa vào việc em là người của tôi.

- Lôi Dực ông có biết lý lẽ là gì không thể?

Lớp cỏ dưới chân giống như bị giày cao gót của cô tàn nhẫn phá hoại, ở giữa một cảnh tượng đẹp mắt thế này cô thật sự không muốn cùng với một kẻ như hắn buông lời cãi nhau.

- Tôi là đang nói lý lẽ với em đây.

Quy luật trước giờ đều luôn là hắn nói thì người khác nhất định phải răm rắp nghe theo. Đối với cô từ khi bắt đầu đều là lạc mềm buộc chặt, nhưng mèo con này của hắn chỉ thích cứng chứ không thích mềm.

- Lý lẽ ông dùng còn thua cả đám người lưu manh ngoài xã hội.

Trong đầu cô lúc này đang không ngừng hiện lên suy nghĩ, Lôi Dực không nên lựa chọn trở thành thương nhân. Hắn tuy có khí thế của kẻ cầm quyền nhưng lại quá nhiều ngạo khí, nếu như tồn tại ở thời phong kiến thì chính là tiêu biểu của một bạo quân, một bạo quân khát máu.

- Thế à?

Bước chân ngày một gần cô hơn, mùi nước hoa đắt tiền trên người đàn ông át đi hương thơm của loài hoa ngọt ngào bên cạnh, vây hãm cô trong bóng dáng oai nghiêm của hắn, che khuất ánh sáng chói lòa lại phía sau lưng.

- Nếu đã được ví như lưu manh thất học, tôi cũng không ngại vô học cho em xem.

Đột ngột giữ lấy hai bả vai cô, không nói không rằng cúi người nhấc bổng Tư Duệ lên bế trên tay. Gương mặt đầy nộ khí hằm hằm tiến về phía những tảng đá lớn cạnh hòn non bộ nằm bên trái vườn hoa.

- Ông muốn đưa tôi đi đâu?

Tư Duệ hết quấy đạp rồi lại cựa quậy muốn đứng xuống, cô không muốn đoán cũng không dám đoán những chuyện tiếp theo Lôi Dực sẽ làm.

- Không phải em xem tôi là một kẻ lưu manh còn đồ sao? Bây giờ tôi sẽ cho em biết lưu manh còn đồ là như thế nào.

Hắn ẵm cô đi xuyên qua một nhánh cây cổ thụ lớn nằm khuất sau mấy phiến đá cao hơn cả đầu người.

Tư Duệ nhất thời tròn tròn mắt, cô hơi bất ngờ bởi vì cảnh tượng phía sau, trong lòng không khỏi dâng lên dự cảm xấu, lòng ngực bắt đầu đập dồn dập.

Ở sau khuôn viên của Triệu gia không nghĩ lại tồn tại một nơi như thế này.

Tiếng nước chảy ào ạt của hòn non bộ như dung hòa đi hoàn toàn âm điệu xung quanh.

Một phiến đá xanh ngọc đẹp mắt được điêu khắc tỉ mỉ thành hình tám phần đặt ở giữa, được ánh sáng của vầng trăng tỏa xuống càng được thêm một tầng lấp lánh nổi bật vô cùng, hoàn hảo phía sau những viên đá to lớn và cây cối bao phủ. Bí ẩn đẹp đẽ, càng khiến cho người khác này sinh nghi vấn nơi này tồn tại mang loại hàm ý gì.

Lôi Dực cởi áo khoác ngoài vút lên mặt đá lạnh băng, hất thả cô gái đang ngơ ngác trong lòng xuống. Ngay khi nhìn thấy ánh mắt cô lấy lại sự cảnh giác, đường cong miệng ý cười trên môi hắn càng đậm hơn.

Nhận ra sự nguy hiểm như mãnh thú ẩn sau dáng vẻ tuấn kiệt kia, Tư Duệ không còn thời gian suy nghĩ, quay đầu hốt hải liêu mạng bỏ chạy.

Chỉ tiếc tốc độ của cô so với người kia chỉ giống như rùa cạn, chưa được ba bước đã bị kéo ngược lại đẩy ngã xuống phiến đá nhẵn nhụi kia, phần hông đặt lên áo vest xa xỉ nằm trơ trọi ở đấy trước đó.

- Ông điên rồi sao? Ở bên ngoài có rất nhiều người.

Tư Duệ đã nhận ra ý định của hắn nên mới thức thời muốn chạy trốn giống như con mồi, nhưng cô thật sự thoát không khỏi nanh vuốt. Lôi Dực lại ngay tại bữa tiệc của bạn hắn nảy sinh suy nghĩ làm ra loại chuyện này, cô tự hỏi rốt cuộc trên đời này có loại sự việc nào mà tên ác nhân này không dám làm hay không.

- Thì đã sao? Em nghĩ tôi sẽ lo sợ?

Càng như vậy thì sẽ càng hưng phấn, hắn cúi đầu nhìn ngắm vẻ đẹp khuynh tâm của cô. Người con gái như thế này, ở bên cạnh ai đối với hắn đều là đã kích lớn, hắn sẽ không cho phép điều đấy tiếp tục xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Kịch tình

Đã không còn ở cái tuổi bốc đồng nông nổi làm chuyện gì cũng phải suy tính thiệt hơn, đắm mình trong xã hội càng lâu cảm xúc càng trở nên chai sạn, không còn có thứ gì có thể gọi lên trong hắn ham muốn mãnh liệt, ngoại trừ cô.

Hai cánh tay giống như gọng kìm khóa người con gái dưới thân lại, tấm lưng trần đẹp đẽ ma sát cùng mặt đá lạnh băng, áo khoác ở dưới chỉ lột đến phần hông, không tài nào che chắn nổi cho cô toàn bộ.

- Lôi Dực, ở bên ngoài có rất nhiều người.

Tư Duệ muốn giữ lại bàn tay đang tàn sát bữa bãi trên cơ thể cô, đốt lên những ngọn lửa tình phóng túng, giờ khắc này cô biết ngoài việc thấp giọng cầu xin hắn cô cũng chẳng còn lại đường lui.

- Ông như vậy là muốn giết chết tôi sao?

Càng hoảng loạn sẽ chỉ càng mất đi sự bình tĩnh vốn có, sẽ chỉ càng giống như con mồi ở dưới vuốt sắc vùng vẫy trước lúc chết mà thôi.

- Duệ nhi em yên tâm, tôi thương em như vậy làm sao lại nỡ lòng giết em chứ.

Thứ hắn muốn hiện tại chỉ là cô, nếu như cô ngoan ngoãn một chút phối hợp, chắc chắn bọn họ đều sẽ vui vẻ.

Lôi Dực đẩy cao chiếc váy ôm lấy Tư Duệ lên đến tận hông, thuần thục tháo thắt lưng da, trong mắt tình dục tựa như con sóng dữ.

- Nếu như có chết, tôi sẽ chết cùng với em.

Ngón tay rần rori chen vào vùng đất thần bí mơ hồ, kéo theo những xúc cảm mị hoặc, dòng suối ấm áp tựa như tiên cảnh cuốn lấy hồn phách của hắn, chỉ cần nhìn thấy cô, trái tim cũng bất giác trở nên mềm mại.

Nếu như mất đi lý trí trong một thời khắc, đắm mình trong biển tình mênh mông, hắn chỉ muốn ích kỷ một chút, chôn sâu bản thân vào cơ thể mềm mại ở dưới.

Suy nghĩ cùng hành động như đồng nhất, sự rắn chắc của người đàn ông dùng sức, mở đường thẳng tiến vào u động, khao khát ý nghĩ muốn cùng cô đến tận đỉnh trời.

- Sh... Duệ nhi, em là của tôi, chỉ của một mình tôi, bất kì ai cũng không được phép bén mảng đến.

Nương theo tiếng nước nở của cô, đất trời tựa như xoay chuyển, hơi thở cả hai dồn dập, càng gấp rút thuật động, lại như càng chìm sâu vào hơn.

Đóa hoa mê người bị hắn công phá rồi tàn nhẵn chà đạp, ánh lên sắc hồng quyền rũ không thôi, mật ngọt thì sẽ chết ruồi. Lôi Dực nhìn ngắm cảnh tượng dưới hạ thân, nhất thời chỉ còn bản năng của phần con ngư trị.

- Dừng lại, ông mau dừng lại cho tôi.

Động tác mãnh liệt, bạo ngược hết như con người của hắn, Tư Duệ cắn lấy khoe môi đỏ mọng, ngăn đi những âm thanh xấu hổ sắp tràn ra khỏi đáy. Bàn tay thon thả chống lấy vòm ngực rộng lớn của người đàn ông, cơ thể không ngừng nhấp nhô di chuyển theo nhịp điệu của hắn, xung quanh chỗ nào cũng chao đảo, cô sắp không còn giữ được sự tỉnh táo của bản thân mình.

- Ngoan, thả lỏng người, càng chống cự em sẽ chỉ càng khổ sở.

Vốn chỉ muốn có ý định trừng phạt, không ngờ nhìn thấy biểu cảm thống khổ của cô, tâm của hắn giống như có hàng vạn con côn trùng cắn xé, nhưng nếu như không dành cho cô một bài học đến nơi đến chốn, chỉ e sau này mỗi một lời hắn nói ra đều không đáng một đồng.

- Ông mau lấy ra, tôi không chịu được.

Cảm nhận vật thể xa lạ vừa thô vừa to tiến vào thân thể, từng lớp tế bào của cô đều như căng ra mà chống đỡ, ngăn cản dị vật không thuộc về bản thân mình.

- Vật nhỏ em kêu bé một chút, nếu không tất cả những kẻ ở ngoài kia sẽ đều bị em kéo đến đây.

Chỉ vì lời đe dọa kia, Tư Duệ sợ đến nỗi co người lại, sợ dĩ cô không dám chống cự quyết liệt cũng là bởi vì lý do này. Cho dù là hiện tại ai đến giải cứu, đối với cô cũng là tình trạng cá chết lưới rách, bị bắt gặp cùng với kim chủ làm ra loại chuyện này, đối với Lôi Dực bất quá chỉ là chút scandal còn con, nhưng với cô sẽ là dấu chấm hết cho sự nghiệp.

- Đừng sợ, nếu như em chịu không nổi thì cứ rên lên, chẳng may thật sự có người phát hiện, tôi ngày mai sẽ mở họp báo công khai với truyền thông chuyện của chúng ta.

Hắn đối với biểu tình của cô thực sự cảm thấy buồn cười, cô gái dưới người hắn bởi vì hoảng loạn mà thu người lại, cảm dạ kia cũng vì thế mà co chặt hơn, ép hắn đến độ vì tình mà điên loạn.

- Ông... Điên rồi...

Hồ hấp Tư Duệ càng lúc càng trở nên hỗn loạn, gương mặt xinh đẹp ửng lên một lớp phấn hồng dụ hoặc, cả người cứ như lơ lửng giữa không trung, không thể chạm đến thiên đường, càng không chịu nổi sự giày vò ở địa ngục.

- Nếu như em không thích, thì tôi giết người diệt khẩu có được không.

Loại người chuyện gì cũng có thể làm, có thể vì một người nào đấy, đối với hắn cũng là một lý do chính đáng, càng chính đáng hơn khi đó là vì để bảo vệ cô.

Bàn tay luôn xuống đỡ lấy bờ vai mảnh mai của Tư Duệ, tận tình đốt nóng cơ thể, nhưng vẫn sợ hãi cô sẽ vì lớp đá kia mà cảm thấy lạnh lẽo. Trong tâm trí hắn chỉ còn khoái cảm tựa như thủy triều đánh úp, một lần rồi lại một lần cảm thụ, ánh mắt nhu tình không thể che giấu sự yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Phát hiện

Chuyển động thô bạo khiến cho tầm mắt của cô càng lúc càng mơ hồ, không còn phân biệt rõ đâu là thực đâu là mơ. Kích thích cực hạn hòa cùng với tiếng thở dốc của Lôi Dực, bởi vì những va chạm quá đỗi quen thuộc kia, cơ thể cô không tự chủ dần bắt đầu phải thích ứng.

- Chặt như vậy lại phải cố gắng chịu đựng tôi, khổ cho em rồi.

Cúi đầu ngậm lấy âm điệu ngậm nga đang tìm cách thoát ra khỏi khuôn miệng ngọt ngào, cả đời hắn cho đến khi gặp được cô mới cảm thụ như thế nào gọi là làm tình chân chính.

Sự hòa hợp giữa cả tình lẫn dục, trái tim cùng thể xác dung hòa lẫn nhau, cảm nhận mê mải ngày một càng rõ ràng. Nơi căng tức nhất cơ thể được người phụ nữ mình yêu nhẹ nhàng xoa bóp, dùng sự mềm mại của cô phác họa thứ hùng vĩ kia của hắn, trong khoảng thời gian dài đằng đằng trước đây Lôi Dực chưa từng nghĩ sẽ đến một ngày hắn phải ép buộc phụ nữ thỏa mãn mình.

Từ khi gặp lại nhau vô tình lại sản sinh ra rất nhiều thứ không có cách nào lý giải.

Đột nhiên phía ngoài dường như vang lên tiếng bước chân khe khẽ, âm thanh cổ đại bị giấu ở dưới mũi giày. Tuy rằng rất nhỏ thôi nhưng cũng đủ để nhận biết ra trong bầu không khí chỉ còn âm thanh của cây cối.

Cô ngay cả thở mạnh cũng không dám, ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ cùng ngại ngùng, run rẩy ôm chặt lấy cơ thể của người đàn ông đang là điểm tựa duy nhất của cô.

- Vật nhỏ, bình thường lá gan của em rất to mà.

Hắn ghé ngang vành tai mẫn cảm của cô mà nói nhỏ, nụ cười ác liệt kia không có lấy một chút nhu tình, nhấc bổng cả người của cô gái ôm sát vào mình, dùng tư thế như bế một đứa trẻ bồng cô ôm đến cạnh gốc cây cổ thụ nằm khuất gần đây, để cô tựa lên thân cây, hắn làm điểm trụ tiếp tục dùng sức mạnh thâm nhập đâm vào.

Cách lớp cây cối dày đặc, mỹ nhân xinh đẹp ngược đôi mắt trong trẻo của nàng nhìn ngắm khung cảnh thơ mộng đầy thi vị trước kia, ký ức cùng thực tại chậm rãi đan xen, không còn quá chú tâm đến xung quanh nữa.

Khi nàng mới đặt chân đến gần đây, dường như mơ hồ nghe thấy chút âm thanh không rõ ràng, nhưng nó rất nhanh lại như hòa vào tiếng xào xạc của tán cây xum xuê cùng tích tịch.

Bởi vì cảnh tượng quá mức đẹp đẽ, có thể khiến cho con người ta dễ dàng sinh ra ảo giác hay sao.

Hai bả vai lạnh lẽo chợt được bao bọc bởi lớp áo may mặc xa xỉ, cảm giác ấm áp kia dường như lan đến tận nơi nào đó khiến cho nàng bất chợt nói không nên lời, ngăn cơn gió giá buốt kia không có cách nào tiếp tục len lỏi. Ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt trầm lặng tựa như mặt hồ cuối thu kia không hiểu sao lại khiến cho nàng có chút cảm giác chưa xốt.

- Nếu như không phiền thì hãy dùng áo của tôi, cẩn thận cảm lạnh.

Giọng nói ôn nhu của người đàn ông chứa đựng sự quan tâm không cách nào mai một, chỉ là như thói quen khắc sâu trong tiềm thức vẫn chưa thể tìm được cách thay đổi mà thôi.

Y đối với nàng nếu có thể dùng loại danh nghĩa bạn bè này chân chính lịch thiệp, cũng tốt hơn gấp nhiều lần so với việc nhìn ánh mắt ngập tràn vẻ nghi kỵ khi xưa.

- Đã mấy năm trôi qua, vẫn còn giữ lại vườn oải hương này sao?

Không có tiếng đáp lại, ánh trăng kia soi rọi ngày một rõ ràng hơn, giống như lời thay cho người đàn ông đang khó lòng giải thích.

Y không trả lời nàng, tiếng thở dài nghe qua càng thêm ảo não, cứ như vậy im lặng rồi đi, kéo theo người con gái vận chiếc váy đuôi cá khỏi gốc cây cổ thụ già cỗi.

Phía sau lớp màn che thực vật, khóe môi của Lôi Dực nhẹ nhàng cong lên, hắn không giống như con mèo nhỏ ở trong lòng đang nom nớp lo sợ, giọng nói người đàn ông ở bên ngoài ban này, chỉ một câu liền biết rõ là ai.

- Bọn họ đi rồi, thả lỏng đi, em muốn cắn đứt bảo bối của tôi mới cam lòng sao.

Gương mặt mê man của cô chưa từng thay đổi về cảnh giác, tư thế thụ động bám víu vào hắn như thế này càng khiến cho cô khổ sở hơn.

- Mau bỏ tôi xuống... Chỉ một chút nữa tôi đã bị người khác phát hiện. Ông muốn tôi đối diện với cảnh thân bại danh liệt mới vừa lòng hay sao.

Lôi Dực có chút khổ sở mà nở nụ cười, ban này hắn bởi vì lo lắng cô sẽ xấu hổ mà nhẫn nhịn. Tốc độ chậm chạp di chuyển này đối với hắn giống như là cực hình, hơn nữa ở dưới của cô không ngừng ép chặt, giống như cô vô số cái miệng hút lấy hắn mà cắn nuốt.

Bất luận là động nào của cô, cũng làm ra những việc khiến cho hắn bị thống.

- Trên đời này cũng chỉ có Đỗ Tư Duệ em mới từ chối loại thân bại danh liệt này.

Ở dưới là người con gái hắn yêu đến mức mê muội, bộ dáng xinh đẹp dụ hoặc, đôi môi bởi vì bị hắn lúc này tàn nhẫn chà đạp mà trở nên hơi sưng đỏ, cô mím môi mắng chửi càng là một lại quyến rũ kích thích với hắn hơn, đây đích thị là thứ để nói lên bốn từ phong tình vạn chủng.

Cũng may hai người kia không ở lại lâu hơn, nếu như còn kéo dài thời gian thêm vài phút, hắn chắc chắn sẽ rơi vào tình trạng chết thảm bởi vì nội thương.

- Lôi Dực, tôi nói cho ông biết, nếu như để người khác phát hiện ra tôi cùng ông làm loại chuyện này ở đây, tôi...

Vừa nói ra một nửa đã bị chặn đứng lại, hơi thở nóng bỏng từ hắn hoàn toàn bao phủ lấy hô hấp của cô, sự công kích này so với lúc trước càng mạnh mẽ, đầu lưỡi như mô phỏng lại động tác xấu hổ nào đấy, ra vào tiến công mà sát, khiến cho khớp hàm bị cạy mở của cô tựa như tê liệt.

Ngăn chặn những lời Tư Duệ sắp nói ra chính là tìm cho mình một đường lui sau này, không phải hắn cố ý muốn để cho người khác phát hiện, chỉ là hành vi chủ động rời đi của người anh em bên đó, chẳng phải là quá rõ ràng rồi hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Lời thổ lộ

Mò mẫm một chút, từ trong túi áo vest lấy ra điện thoại di động. Hắn áp tai thấp giọng nói, vẫn giữ nguyên tư thế ôm cô gái bởi vì một mùi đã thiếp đi vào lòng.

- Xong rồi à?

Người ở bên kia rất nhanh đã nhắc máy, giọng nói của y chậm rãi lại từ tốn, tựa như đã biết chắc sẽ nhận được cuộc gọi này mà chờ đợi từ lâu.

- Vốn sẽ là lâu hơn.

Lôi Dực nghiêng đầu nhìn mỹ nhân trong lòng, cơ thể được thả lỏng cũng khiến cho trái tim trở nên mềm mại. Đã bao nhiêu lần hắn tự dặn mình sẽ không tiếp tục ép buộc cô?

- Những lời tôi đã nói với anh cứ giống như là tốn công vô ích vậy.

Triệu Khắc Thần nâng cao giọng nhưng lại không có đến nửa điểm tức giận, ngược lại còn mang chút ý cười.

- Bình thường đã không nói đến, sinh thần của con trai nuôi mình cũng có thể nổi thú tính. Điểm này Nghiêm Thành chắc chắn phải xếp sau anh.

Lôi Dực dùng chiếc áo ngoài ban nãy đắp lên phần hông của Tư Duệ, che chắn hoàn toàn những cơn gió lạnh đang mon men thổi đến, muốn dùng thân thể mảnh lực tận tình sưởi ấm cô.

- Chuẩn bị một chút, đêm nay tôi ở lại Triệu gia.

Chỉ một câu liền ngắt máy. Triệu Khắc Thần lắc đầu chịu thua, y đặt chiếc ly thủy tinh đã rỗng xuống, hơi nâng tay lên ra hiệu với một vệ sĩ ở gần mình.

Người kia phản ứng nhanh nhẹn đi đến, chăm chú nghe phân phó.

- Điều thêm vài người xuống hoa viên, đừng để cho khách trong bữa tiệc tò mò đi đến, bảo người làm sắp xếp phòng tốt nhất trong biệt thự cho Lôi tiên sinh, cậu đi theo dẫn đường. Nhớ cho kỹ, không được phép có sai sót, nếu như ngày mai trên bất kỳ mặt báo đăng ảnh chụp lên đưa thông tin không hay về ông chủ Lôi thì cậu biết hậu quả rồi đấy.

Âm thanh cuối từ khóe môi mỏng thoát ra rất nhẹ nhàng, nhưng lại chứa đựng sức nặng tựa như ngàn cân.

Lôi Dực thư thả bước ra khỏi tán cây rậm rạp, cảnh vật ở ngoài cửa nơi đây quả thật tách biệt hoàn toàn với bữa tiệc, âm thanh náo loạn ở đằng xa kia cũng không thể ảnh hưởng đến được tâm trạng đang vô cùng tốt của hắn.

Chỉ tầm vài phút đã có người cung kính bước đến, gã vệ sĩ cúi đầu trước Lôi Dực, từ đầu đến cuối không hề dừng tầm mắt trên cánh tay đang ôm một cô gái của hắn, chào hỏi rồi lễ độ đi trước mở đường.

Rõ ràng vóc dáng của cô không hề thấp, cơ thể cũng đầy đủ đường cong. Nhưng không hiểu sao khi bế Tư Duệ vào lòng, hắn lại cảm thấy cô gái này nhẹ giống như một đứa trẻ vậy. Hoàn toàn không thể tổn của hắn bao nhiêu sức, vận động hơn một tiếng vẫn có thể thoải mái mà bồng cô.

Cùng đi ngang qua vườn hoa ngào ngạt hương thơm, bất giác trông lại gương mặt đang giấu vào lớp áo sơ mi của hắn. Trong lòng lại dâng lên cảm khái, ắt hẳn đối với hắn, trên đời sẽ không tồn tại loài hoa khiến cho Lôi Dực có thể say đắm hơn cô.

Trên đường đi vô cùng thuận lợi, không gặp phải bất kỳ chiếc máy ảnh nhấp nháy nào. Cho đến khi vào từ cửa sau đến trước thang máy chờ đợi, gã vệ sĩ mới tiến đến ấn nút rồi chấp tay, trước khi cửa thang máy đóng lại còn giúp hắn chọn tầng.

Lôi Dực đặt cô lên chiếc giường cỡ lớn mềm mại, chất vải cao cấp tiếp xúc với da thịt nhẵn mịn của Tư Duệ khiến cho cô dễ chịu vô cùng. Nhưng trong lòng không có cách nào thôi dấy sóng.

Rõ ràng chỉ là giả vờ say ngủ, ảnh gương mặt mình sau lớp vải, cho dù cô diễn xuất giỏi đến đâu chắc cũng chẳng thể nào qua mắt được hắn ta.

Cảm nhận hai chân mình chợt trở nên nhẹ nhàng, hơi hé mắt một chút đã nhìn thấy có người giúp cô tháo giày cao gót. Trước khi bỏ đôi chân trắng muốt vào lớp chăn bông dày dặn, lòng bàn tay to lớn còn cố ý làm một chút động tác xoa bóp mát xa.

Lôi Dực biết không cần thiết phải vạch trần vẻ kịch giả vờ ngủ ngon của cô làm gì, hắn thích nhất vẫn là bộ dáng ngại ngùng này của Tư Duệ. Cho dù là chính hắn ức hiếp cô, nhưng cũng là chính bản thân hắn sinh ra lòng thương tiếc.

- Em nghỉ ngơi đi, sáng ngày mai tôi sẽ đưa em về nhà.

Đôi khi hơi thở của cô dần trở nên đều đặn, nhìn lồng ngực phập phồng kia cùng hàng mi an tĩnh ngủ say, hắn thật muốn thời khắc này vĩnh viễn lặp lại. Để mỗi một ngày đều có thể nhìn cô say giấc ở bên cạnh, đối với hắn ý nghĩa hơn bất kỳ thú vui nào trên đời này.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên gò má ửng hồng của cô gái, sự ngọt ngào cũng lan tận vào tim, hơn điều gì hết hắn biết rõ, hắn không phải là một kẻ đơn phương. Chỉ ít thì giờ khắc này hắn không phải.

Cô vẫn chưa chịu thừa nhận điều đó bây giờ cũng không sao, hắn sẽ dùng thời gian giúp cô đón nhận tình cảm, tập làm quen và có thể gỡ bỏ rào cản mà đáp lại hắn.

- Duệ nhi! Tôi yêu em, đời này định sẵn chỉ biết cách yêu em

Cho dù cách yêu này là sai hay đúng, trong lòng hắn cũng chỉ có cô xứng đáng với tình cảm này.

- Nếu như em đồng ý, tôi có thể tập yêu em theo cái cách mà em muốn. Chỉ cần em chấp nhận thành thật với bản thân mình.

Biểu hiện say ngủ là giả dối, nhưng lời này câu nào cũng là thật tâm mà ra.

Hắn khép cánh cửa rời khỏi căn phòng, người con gái đang nằm trên giường cũng chậm chạp nâng mi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phía sau bọn họ

Hắn điềm nhiên bước vào phòng khách, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn lấy những kẻ ở đây. Cho dù là không dời tầm mắt của mình, Lôi Dực cũng biết rõ hiện diện trên khuôn mặt của Cung Nghiêm Thành lúc này đang là một nụ cười bốn cột.

- Tiệc còn chưa tàn đã kéo lên đây hết à?

Âm thanh let xẹt vang vọng, đốm sáng bùng cháy trên đầu điều xi gà thượng hạng. Hắn đặt bật lửa xuống, bắt chéo chân, nâng khoe môi nhả ra làn khói trắng lượn lờ mờ ảo.

- Ông chủ Lôi được vui vẻ, giọng điệu cũng cao hứng không ít nhỉ?

Cung Nghiêm Thành nhướn đôi mày rậm giao hoạt của gã lên, nếu có thể dùng bộ dáng nghiêm túc mà nói chuyện với người khác thì đã không phải là Cung Nghiêm Thành.

- Tôi cũng chỉ vừa mới biết anh có loại sở thích thác loạn trong tiệc tùng này. Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Lôi Dực chả buồn đáp lời, hắn chỉ cảm thấy trong lòng thư thả không ít. Xúc cảm khoan khoái vẫn còn bủa vây thân thể hắn, xoa dịu đến mọi góc ngách.

Cung Nghiêm Thành luôn giữ vẻ mặt đùa giỡn với thế nhân, nếu có người có thể làm gã đánh mất lại, kẻ đó chắc chắn là vì không muốn gặp lại gia đình. Trong ba người bọn họ gã là kẻ hay cười nhất, cũng là kẻ nhẫn tâm nhất.

- Sở thích thác loạn trong buổi tiệc của tôi vẫn phải xếp sau sở thích dâm loạn của Cung Thành chủ.

Đối với một kẻ báng bỏ tình yêu và tôn thờ tình dục, thứ nực cười nhất ở trên đời này chính là động lòng.

Cung Nghiêm Thành sắc mặt không đổi, ngược lại còn có thêm chút khăng khải. Gã lấy trong tủ kính sang trọng ra một chai rượu nặng, ung dung ngồi xuống đối diện hai người kia.

- Chuyện hợp tác với Đào thị không phải chỉ là vì ngẫu hứng chứ?

- Thì cứ xem là như vậy đi.

Mãi một lúc lâu sau giọng nói trầm thấp mới chậm rãi vang lên. Lôi Dực đón lấy chiếc ly thủy tinh, giữ trong lòng bàn tay, ánh mắt hắn say đắm, đầu ngón tay vuốt ve như thưởng thức thân thể mỹ miều của người phụ nữ.

- Anh Dực, anh biết rõ từ trước cho đến bây giờ tôi không muốn cả hai người có bất kỳ tổn thất hay dính dáng nào đến hậu quả từ những việc mà tôi

quyết định.

Gã vốn khinh bỉ thứ gọi là lời thề cùng sống cùng chết. Đối với Cung Nghiêm Thành, cho dù là anh em muốn cùng gã tử trận, gã cũng sẽ tìm cách đẩy bọn họ ra khỏi mồ chôn.

- Anh còn lạ gì suy nghĩ của chú sao? Tập đoàn Clinton bởi vì tham vọng thôn tóm mảnh đất bên Chicago đã không ít lần thắng thừng tuyên chiến. Nếu như bây giờ không tăng cường lực lượng, thì còn đợi đến khi nào?

- Vốn chả là cái thá gì, bọn nó chỉ là một con chó cùng đường cắn bậy. Từ trước cho đến bây giờ bao nhiêu lần gây hấn không phải đều ngậm ngùi cong đuôi rồi bỏ chạy hay sao?

Không chỉ những con chó để trong tổ chức, Clinton quả thật có năng lực khiến cho rất nhiều người dè chừng.

- Thành, cậu đừng quá tự mãn. Clinton từ trước cho đến bây giờ bao nhiêu lần bị cậu tận diệt nhưng vẫn có thể hồi sinh có thể là bởi vì lý do gì?

Triệu Khắc Thần chậm ly, y nhìn ra được trong mắt gã tràn ngập suy tính.

- Tôi biết cậu đã từ lâu đoán ra. Chúng ta cùng nhau sống đến từng tuổi này, giấu kín chính là biểu thị cho việc không tin tưởng. Và cậu định sẽ im lặng như thế cho đến khi nào?

Lôi Dực vốn bởi vì lời hứa năm xưa với gã mà luôn chấp nhận việc không nhúng tay vào thế giới của Cung Nghiêm Thành. Cho dù là lời hứa của một đàn anh, nhưng so với sự an nguy của của anh em thì vốn không đáng nhắc đến.

- Hai người cắt cái về mặt nghiêm trọng kia đi, chuyện này tôi tự biết cân nhắc. Đào thị cũng chỉ là một con cò trái đường, nếu như muốn đổi hồng tâm thì tôi sẽ tự đi mà thay đổi.

- Chuyện làm ăn của Vincent dạo gần đây luôn gặp trục trặc phát sinh. Chính phủ hiện tại đối với tổ chức của cậu vẫn mang nặng dã tâm, những công ty con của Vincent đội lốt công ty cổ phần hiển nhiên đều sẽ gặp trục trặc về mặt pháp lý. Anh Dực hay tôi dùng danh nghĩa đẩy vốn vào Đào thị chính là muốn khiến cho bọn họ trở tay không kịp, chuyện làm ăn mỗi ngày đều phát sinh, nếu như không nhanh chóng giải quyết triệt để vấn đề hợp thức hóa tiền, cậu định sẽ xử lý như thế nào?

Cho dù hiện tại có ngăn cản thì bọn họ cũng sẽ không thay đổi quyết định.

- Bắt nhập hồ nguyệt, bắt đắc hồ tử.

(Không vào hang cọp sẽ không bắt được cọp con)

Càng là chuyện nguy hiểm thì gã càng có hứng thú. Nhưng đã được xem là chuyện nguy hiểm, thì gã chắc chắn không muốn liên lụy đến bất kỳ ai trong hai người họ.

- Nếu như cậu kế thừa hoàn toàn tổ chức, sẽ phải cùng lúc ứng phó với thù trong giặc ngoài.

- Hai người đã quên rồi sao? Tôi cũng không phải là kẻ thực sự mang danh thiếu chủ. Vincent đến cuối cùng truyền cho ai thì chưa biết được.

Đôi mắt tinh tường của gã đàn ông xẹt nhanh qua một tia nguy hiểm. Âm ngoan và tàn nhẫn đến lạnh người.

- Chỉ biết chắc chắn rằng người nắm quyền sau cùng nhất định phải là tôi.

Lôi Dực hiểu rất rõ suy tính trong lòng Cung Nghiêm Thành, cho dù là thừa kế hay là đảo chính cướp lấy, cũng đã từ lâu trong lòng vạch sẵn đường đi nước bước.

Nhưng bất luận là thế nào, chỉ cần là quyết định của gã, bọn họ đều sẽ cùng chung một lòng mà hậu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vốn đã là Nữ Thần

- Đêm hôm qua em ngủ có ngon không?

Suy nghĩ miên man đang chạy trong đầu cô vì câu hỏi của Lôi Dực mà đứt đoạn. Sắc mặt người con gái xinh đẹp ửng hồng dưới ánh nắng vàng nhạt đang xuyên qua cửa kính xe thật khiến cho hân có chút ngáy ngất.

Người đàn ông hơi tự nhiên nghiêng người, hần nắm lấy bàn tay cô đặt vào lòng bàn tay của mình xoa bóp, muốn tạo ra nhiệt độ để sưởi ấm cả hai. Giờ khắc này có lẽ nơi ấm áp nhất, dễ chịu nhất chính là trái tim hần.

- Cũng được.

Cô nghĩ cả một buổi vẫn không biết nên trả lời cái gì, sau cùng chỉ hờ hững nói ra một câu nhạt tuếch. Nếu không phải vì những lời ý vị của hần trước khi rời khỏi phòng ngủ, chắc có lẽ cô cũng không đến nỗi miên man suy nghĩ mà dẫn đến mất ngủ cả đêm. Không phải bởi vì nó quá đáng sợ hay quá phù phiếm, mà là bởi vì chuyện từ lâu luôn tìm cách né tránh bị khơi gợi, khó tránh khỏi khiến cho cô có chút bồn thần.

- Vậy thì vì sao tôi lại thấy em có vẻ mệt mỏi như thế?

Lôi Dực nhìn vết tích đỏ hồng thấp thoáng trên phần áo trễ vai, đã rõ từ lúc nào mà thú tính của hần lại dễ dàng bộc phát đến thế.

Thấy nụ cười cong cong hiện hữu trên môi gã đàn ông, Tư Duệ không hiểu sao lại cảm thấy buồn bực trong lòng không nói nên lời. Loại cảm giác uất ức nhưng không thể nào trút bỏ này thật khiến cô khó chịu. Hạng người những lúc nghiêm túc thì giống như một tảng băng lạnh thấu xương, khi giờ trò bông cợt lại không khác gì loài lang sói mới chính là dạng người khó nhìn thấu nhất.

- Duệ nhi, tháng sau chính là mùa đẹp nhất để du lịch. Hay là chúng ta sắp xếp cùng nhau...

Lôi Dực từ tốn nói, cổ tình như vô tình liếc nhìn nhìn ngắm gương mặt kiều mị của cô ở đối diện. Nét đẹp của người con gái vào buổi sáng sớm thật đặc biệt, nhẹ nhàng thanh thoát như ban mai, đặt lên người cô lại không hề có chút nào thô tục.

- Tôi có thể từ chối hay sao?

Cho dù là cô nhất quyết không đi hần cũng có thể có cách mang cô đến tận chỗ.

Tư Duệ đã quá quen với việc hoạt động theo trình tự sắp xếp mà Lôi Dực bày ra, chỉ là những lúc cô tùy hứng thay đổi cũng chỉ bởi cảm thấy bản thân đã sống quá gò bó mà thôi.

Biết đâu đến một nơi xa lạ nào đấy, cô sẽ có cảm giác như mình có thể có được tự do. Nhưng rồi khi cô gái lại một lần nữa nhìn về người bên cạnh, cô mới biết được suy nghĩ của mình viễn vông đến mức nào.

Hoàn toàn không phải chỉ là vì ngẫu hứng, Lôi Dực đã ấp ủ ý định từ lâu cùng với cô thử một lần sống cuộc sống nay đây mai đó. Hơn thế nữa còn là vì cô kể từng nói với hần, rời xa một nơi cùng với nhau, ở một môi trường mới có thể khiến cho những định kiến của người và vật ở nơi cũ mất đi.

Nếu như có thể làm cho cô có một cái nhìn khác, một mặt khác về hần thì đây rõ ràng là cao kiến đáng để thử nghiệm.

- Em muốn chúng ta sẽ đi đâu?

Trong đầu Tư Duệ đột nhiên hiện lên một cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ mà khi bé cô đã từng được nhìn thấy qua trang sách, những ngọn núi hiểm trở cao vợi vợi cùng những bán đảo xinh đẹp trải dài khắp nơi tựa như một bức tranh tiên cảnh. Nơi mà ánh nắng đọng lại trong đôi mắt của thiếu nữ xinh đẹp rạng rỡ hơn cả mặt trời.

- Có thể đi Hy Lạp không?

Hần mỉm cười gật đầu, một nơi có cảnh vật và khí hậu đẹp đến quả thật là rất lý tưởng để vun đắp tình cảm. Tuy rằng ở độ tuổi của hần, loại chuyện đó đã không còn thích hợp nữa rồi.

- Em muốn đến đền thờ của Nữ Thần Aphrodite à?

Phụ nữ có ai lại không khao khát được ban phúc lành dưới chân vị thần của tình yêu và sắc đẹp? Nhưng người con gái này của hần, liệu cô có còn cần ao ước những thứ đó hay không?

Hần không phải là một đứa con ngoan đạo, cũng chẳng phải một kẻ vô thần, niềm tin và đáng cứu thế của hần dường như từ trước cho đến nay đều chỉ là chính bản thân hần.

Tư Duệ không đáp, cô chỉ chậm chậm lắc đầu. Tình yêu hay sắc đẹp, một cuộc sống viên mãn tràn đầy màu hồng vốn không thể hợp với số phận của cô. Cô cũng thế lại là một thiếu nữ chỉ mơ mộng về mối tình trong sáng thuở thiếu thời. Mà đã sống như một người đàn bà khoác lên mình tấm áo lông đất đỏ chạy theo ván bài của vận mệnh trong cơn gió tuyết lạnh đến thấu xương.

- Nếu có thể, tôi muốn một lần đến đền thờ của Nữ Thần Hera.

Một mái ấm gia đình, một cuộc sống giản dị nhưng hạnh phúc mới là thứ đáng để con người ta phải khao khát và ngược nhìn.

Hần khẽ nhắm mắt, bất giác nhìn quanh như cố giấu đi những xao động mãnh liệt trong lòng.

- Duệ nhi, em quả thật rất hợp với Hera.

Bởi vì bị một người đàn ông cường đoạt ép buộc ở bên cạnh, nhận được sự tôn kính và bái lạy của vạn vật tồn tại trên đời, mấy ai biết được nàng có thực sự vui vẻ hay không.

- Nhưng người có thể ban phát hôn nhân bảo vệ hạnh phúc của người khác nhưng lại bắt lực với hạnh phúc của chính bản thân mình.

Ở một khía cạnh nào đó Lôi Dực có thể giống như thần Zeus, kẻ mang quyền lực tối thượng trên đỉnh trời, có quyền năng thao túng tất cả trong thế giới của mình, ép buộc người phụ nữ mình muốn phải ở bên cạnh.

Là giống nhưng lại không hoàn toàn giống, hắn lại không muốn sự lựa chọn giống như ngài, bởi vì trong lòng hắn lúc này quả thật chỉ có duy nhất một người phụ nữ.

Cho dù cô tin hay không hắn cũng vẫn muốn thử, muốn dùng mọi cách để chứng minh tình cảm của mình. Gọi là bản năng chinh phục cũng được, hoặc ví như tham vọng tình yêu cũng không sao, Lôi Dực hắn thật sự chỉ muốn cô, muốn duy nhất một mình Đỗ Tư Duệ.

Nếu như có một ngày cô có thể giống như Hera khi người ghen tuông mù quáng. Hắn mới có thể cảm nhận được thứ gì mới gọi là hạnh phúc ở trên đời.

Người con gái này vốn đã là Nữ Thần trong hắn, là tín ngưỡng của hắn. Vậy nên Lôi Dực chấp nhận đánh đổi tất cả để bảo hộ tín ngưỡng của mình. Không cầu báo đáp, chỉ cầu hồi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Biết được chân tướng

Cùng một loài hoa sinh trưởng nơi núi rừng, nhưng có đóa ủa tàn đóa lại nở rộ khoe sắc. Cùng một cuộc đời, nhưng có kẻ luôn vui vẻ nở nụ cười lại có kẻ chẳng thể ngừng rơi nước mắt. Cùng một con người, nhưng có lúc tưởng chừng như gần trong gang tấc, nhìn lại hóa ra lại là muôn dặm trùng xa.

Dự báo thời tiết nói hôm nay nhất định sẽ có mưa, khí trời so với mọi hôm có vẻ dễ chịu hơn hẳn. Khi nhận cuộc điện thoại vào buổi sáng không rõ trong lòng Tư Duệ là cảm giác gì, có lẽ ý nghĩa muốn bù đắp trong cô đã khiến cho những suy tính sâu xa tạm thời gạt bỏ.

Nơi hẹn là một quán cà phê tương đối yên tĩnh, bởi vì thân phận đặc thù của cô vậy cho nên nơi đông người chính là nơi sản sinh ra phiền phức.

Tác phong che kín hoàn toàn của cô vẫn được duy trì, tuy nhiên khi đến địa chỉ được hẹn kia, người phụ nữ ngồi ở một góc lại dễ dàng vẫy chào Tư Duệ.

- Cho tôi một ly Yuza Jasmine Tea ít đá.

Đợi đến khi người phục vụ bàn bưng lên một ly trà hoa quả rồi rời đi cô mới chậm chậm tháo khẩu trang ra.

- Bác gái... Vẫn khỏe chứ?

Sự áy náy khiến cho âm thanh của cô gần như nhỏ hơn hẳn, nét bối rối hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của cô gái.

- Mẹ của tôi từ sự việc đó vẫn luôn canh cánh trong lòng mà sinh ra tâm bệnh.

Người phụ nữ tên Lục Cảnh rất bình thản, nhưng ánh mắt man mác buồn kia đã hiện rõ qua gương mặt tiều tụy của cô ta.

- Thật xin lỗi..

Tư Duệ biết, dù cho vạn lần xin lỗi vẫn không thể bù đắp một phần lỗi lầm. Cô không mong gia đình đối phương có thể tha thứ, chỉ mong trời cao rủ lòng thương xót có thể để Tư Thiện có cơ hội chuộc lại tội nghiệt mình đã gây ra.

- Suy cho cùng thì đây không phải là lỗi của cô.

Ngừng lại một chút Lục Cảnh tiếp lời

- Cô là một cô gái quá đơn thuần, hướng hồ mọi chuyện xảy đến đều do người khác dày công sắp đặt. Em trai tôi, em trai cô đều chỉ là những con tốt thí mạng.

Vòng đời vốn dĩ khắc nghiệt như thế, cố gắng cách mấy cũng không thắng được số trời. Có lẽ chỉ là bởi vì thân phận thấp hèn, vậy cho nên quyền sống cơ bản cũng phải lệ thuộc vào người khác.

- Tôi thừa nhận mình rất hận người đã giết em mình, nhưng tôi càng hận kẻ chủ mưu đứng sau thao túng mọi chuyện.

Cô ta vĩnh viễn không thể quên được cái ngày nhận được tin báo tử, giọng mẹ của cô gào khóc bị tiếng mưa bão bên ngoài át đi. Nước mắt hòa cùng với nước mưa, vị mặn đắng thấm trên môi khiến cho cõi lòng của người ta cũng trở nên lạnh lẽo.

Lòng bàn tay nắm chặt điện thoại nhưng trái tim lại trở nên như mất đi nhịp đập, chỉ những ai mất đi người thân mới hiểu được cảm giác đó tận cùng có bao nhiêu đau đớn.

Lời của người đối diện như một mũi dao tách trần từng lớp vỏ bọc của củ hành khiến người ta cay đắng, da đầu Tư Duệ bỗng chốc tê rần, đầu ngón tay mất đi tri giác trong nhất thời tựa như một cách báo động thành khẩn của cơ thể.

Cô cứ như vậy ngồi lặng thinh trước mặt Lục Cảnh, tâm thế tự tin thường ngày hoàn toàn mất sạch. Sự hụt hẫng và tự trách bủa vây khiến cho cô như không còn lối thoát.

- Tôi nghĩ cô sẽ đoán ra người đứng ở phía sau, chỉ là em trai tôi bạc mệnh, vô tình phải vướng vào vòng xoáy lẩn quẩn này.

—

Từng hạt mưa cứ thế rơi trên cơ thể mong manh của cô, tuy làm nhòe đi sức sống vốn có cũng không thể đánh mất vẻ ngoài đẹp đẽ động lòng người.

Khi chân tướng của cuộc giao dịch kia được phơi bày trước mắt, không rõ trong lòng Tư Duệ đến cuối cùng là cảm giác gì. Cô lại muốn tự cười mình quá ngu muội, việc đáng lẽ nên từ lâu đoán được cô lại cố chấp lừa mình dối người.

Không rõ đã từ lúc nào cô lựa chọn muốn tin tưởng vào người đó. Ánh mắt của hắn, vòng tay của hắn khiến cho trái tim cô trở nên ấm áp.

Từ lúc vẫn còn rất nhỏ, cô đã hứa với bản thân mình sẽ trở thành một người phụ nữ nghị lực và mạnh mẽ. Vậy cho nên bao nhiêu sóng gió, Tư Duệ vẫn cố tự mình vượt qua.

Cô biết rõ đó chính là hố sâu, bao nhiêu lần dặn lòng phải rời càng xa càng tốt, nhưng chỉ trong một thoáng thôi, dường như chính đáng về chân thành kia đã khiến cho nơi nào đó sâu thẳm trong cô tan rã. Vậy thì giấu sau bộ dạng thâm trầm thành khẩn đó, có bao nhiêu thủ đoạn xấu xa?

Cô làm cách nào để tiếp tục để tin ngay cả khi cô đã bắt đầu hoài nghi chính bản thân mình?

- Thằng bé biết mình không còn sống được lâu nữa nên mới đồng ý với thỏa thuận kia, cây gậy đánh người đóng đầy đinh nhọn cũng là do được sắp đặt. Tôi chỉ nghĩ rằng cô cần phải biết việc này, cho dù không phải là em tôi thì cũng sẽ là một người khác. Nếu cô chính là nguyên nhân của mọi chuyện, thì cũng chỉ có cô mới có thể ngăn được nó tiếp diễn mà thôi.

Những lời kia cứ như vậy vang bên tai Tư Duệ. Nước mưa làm cay rát khuôn mặt, cũng khiến cho tâm người ta đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Đau

- Lôi Dục, ông có hiểu thế nào là đau đớn không? Có biết thế nào là tổn thương không?

Ngàn vạn lần trong đầu cô vang lên câu hỏi cái gì là thật và cái gì là giả. Tất cả suy nghĩ đổ dồn vào tâm trí như những hạt mưa rào rích đã làm phai một tình cảm trong lòng.

Tách trà nhân sâm trên tay hắn được đặt lại vị trí cũ, quần áo ướt đầm dính sát vào cơ thể cô khiến cho hắn phải cau mày. Chẳng hiểu sao vào thời khắc này, trong lòng Lôi Dục lại nảy sinh ra lại dự cảm chẳng lành, cho dù hắn đã từng đỉnh ninh đời này định sẵn chẳng còn điều gì có thể khiến hắn sợ hãi.

Cô rơi nước mắt, một cách thức truyền tải sự phần nộ bất lực nhất.

- Ông nói đúng, tôi luôn ngu muội. Điều ngu ngốc nhất đã từng làm trên đời này chính là lựa chọn tin tưởng ông.

Người con gái nở nụ cười bi ai khi giọt lệ trên khóe mắt tuôn rơi chính là đáng về khắc sâu vĩnh viễn trong tâm trí hắn.

Yêu chính là mỗi một khi cô đổ mắt hắn cũng cảm thấy mình đã phạm phải sai lầm.

Lôi Dục biết, hắn chưa bao giờ lại có biểu hiện hoảng loạn như lúc này.

- Duệ nhi, em làm sao vậy? Có việc gì có thể bình tĩnh nói cho tôi nghe không?

Hắt đi bàn tay sắp sửa chạm vào cô, trong lòng Tư Duệ ngoài lửa giận bất bình dường như chỉ còn lại sự căm ghét.

Cô chẳng buồn đáp lời hần thẳng thừng bước lên lầu trên. Chỉ cần có thể cách xa kẻ kia mặc kệ là chạy đến khi nào cô cũng muốn liều mình thoát khỏi.

Một vệ sĩ chậm chạp đi đến bên cạnh hần nói vài câu, chỉ nhìn thấy sắc mặt người đàn ông uy quyền như đánh lại. Bước chân của hần tiến lên phía cô dường như còn vội hơn cô lúc ban nãy.

- Nghe tôi nói, em nhất định phải nghe tôi giải thích.

Hần kéo ngược cô về phía mình, không hề quan tâm đến dáng vẻ mất đi bình tĩnh của cả hai ở trong mắt người làm thế nào. Khó khăn lắm mới có thể yên ổn ở bên nhau, hần thật sự không thể để những sai lầm của quá khứ ngăn chân giữa bọn họ nữa.

- Giải thích sao? Ông cũng muốn dùng lời nói mình biện bạch đến khi nào? Nếu như một ngày nào đó tôi rời khỏi ông, có phải ông sẽ lại tiếp tục sắp đặt một ván cờ dùng mạng của người khác chơi đùa không? Lôi Dực, nếu một ngày nào đó sinh mệnh của ông buộc phải đặt trong tay người khác thì ông mới có thể hiểu thế nào là sợ hãi và bất lực. Ông mới có thể hành động và có được nhân tính của con người.

Ánh mắt cô quật cường, trái tim cô đau nhói, cơ thể giam trong vòng tay hần nhưng tâm trí lại ngập tràn phần nộ và thương tâm.

- Em việc gì phải vì những kẻ không liên quan mà dùng những lời đó với tôi? Tôi không ép chết kẻ đó, chỉ là tạo cho hần cơ hội làm chủ sinh mệnh của mình. Nếu như tôi không nhúng tay vào thỏa thuận, nếu như tôi không thao túng tất cả mọi chuyện thì tên đó cũng không thể sống được bao lâu. Duệ nhi, em nghĩ tôi tốn nhiều tâm sức như vậy, dùng nhiều thủ đoạn như thế. Đến cuối cùng là vì cái gì? Tôi chỉ muốn em ở bên tôi, chẳng lẽ khó đến như vậy sao?

- Ông im miệng...

Hơi thở của cô vì lồng ngực phập phồng mà trở nên hỗn loạn. Đầu óc nóng bức, cơ thể cùng trái tim thì lạnh lẽo.

- Dùng mạng của người khác để thỏa mãn mục đích của mình, loại người không có nhân tính như ông không có tư cách mưu cầu hạnh phúc.

Gã đàn ông trong thoáng chốc sững người.

Đôi tay ôm cô dường như đã buông lỏng tự lúc nào.

Không có tư cách mưu cầu hạnh phúc, câu nói một lần lại thêm một lần lặp lại trong đầu hần ta.

Đột nhiên Lôi Dực lại như muốn phá lên cười thật lớn, ánh mắt của hần lạnh đến cực điểm, đôi đồng tử màu đen co lại như những toan tính đang chảy trong lòng. Ngực trái rõ ràng không có thứ gì chèn ép nhưng lại truyền đến cảm giác bức bách nặng nề, ép hần đến cực hạn.

Hần hít một hơi, như cố thu gương mặt xúc động của cô vào đáy mắt.

- Đồ Tư Duệ, em bây giờ rất khinh bỉ tôi? Rất căm hận tôi?

Cô cố cắn chặt môi, ngăn tiếng nức nở muốn tuôn trào khỏi cổ họng, thấy lòng mình chua xót nhưng không cho phép bản thân bật khóc, giữ lại chút ít mạnh mẽ cuối cùng.

Một mạng người, cứ như vậy vì cô mà tàn lụi.

- Ông cũng đã biết rõ thì cần gì phải hỏi thêm?

Tư Duệ không hiểu vì sao biết được chuyện này cô lại trở nên mất kiểm soát như vậy. Cả cơ thể như bị rút cạn sinh khí khi sự giúp đỡ từ đôi tay hần rời đi.

Lê những bước chân mệt nhọc rời khỏi Lôi gia, tựa như rời khỏi lãnh địa của một tên bạo chúa.

Khi đôi chân vô hồn của cô cất bước, Tư Duệ có thể nghe rõ giọng nói của kẻ ở phía sau truyền đến.

Có chút đau thương, lại có chút bất lực.

- Nếu như đời này em không thể yêu tôi thì thật ra hận cũng không hẳn là chuyện xấu. Bây giờ thì tôi lại hi vọng em hận tôi nhiều thêm một chút, nếu như hận thì em vĩnh viễn cũng không thể quên tôi.

Giọng nói của người kia dường như có thêm chút thể lương lại có chút mất mát.

- Nhưng hận thì thế nào? Đời này chỉ có tôi mới có thể cho em những thứ mà em muốn, nếu như không phải là tôi cho thì tôi sẽ khiến em không có bất kỳ thứ gì cả. Duệ nhi, em bảo tôi không có nhân tính.

Hắn dừng một chút, ánh mắt gần như sâu tựa biển đông.

- Được thôi, không thể hữu danh vô thực. Tôi... Kể từ thời khắc này sẽ hành động như kẻ không có nhân tính cho em từ từ mà xem xét, từ từ mà chiêm nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Khai mạc

Tiếng tăm và quyền lực vang danh quá xa sẽ khiến cho một người chỉ cần khi xuất hiện sẽ biến thành tiêu điểm của mọi thứ. Lôi Dực là một ví dụ điển hình của một kẻ lắm quyền lại nhiều của.

Hắn không cần phải cất lời, chỉ cần chút động tác gợn tay nhắc chân thì cả cơ thể đều tản ra một loại khí chất cao quý thâm sâu khó lường.

Người như vậy khi đứng trong đám đông sẽ vô cùng nổi bật, nét kiết ngạo bất tuân ẩn sau lớp mây rậm sẽ khiến cho đối phương sinh ra tận tám phần kính nể. Ánh mắt sắc tựa dao bén pha chút ý cười, có điều ý cười này chắc chắn không phải xuất phát từ sự vui vẻ.

Tư Duệ không muốn chú ý đến người đó, buổi lễ hôm nay cho dù đã công bố hoàn toàn kết quả cũng khiến cho cô không khỏi hồi hộp lo lắng.

Hắn đứng cách cô cả một khoảng xa, ly rượu đậm màu trên tay có vẻ rất hợp với bộ âu phục được may đo kỳ công trên người. Tuy rằng không hề đếm thừ, nhưng có lẽ từ khi xuất hiện, không dưới năm người đã chủ động đến bên hắn bắt chuyện.

Cô đều nhận ra hết thấy những kẻ đó, tất cả đều là những gã tiếng tăm vang dội trong giới nghệ thuật, có điều trước đây truyền miệng nhau đều là người khác xu nịnh bọn họ. Bây giờ gặp cảnh tượng như trước mắt, có lẽ không ít người cảm thấy kinh sợ hơn là ngỡ ngàng.

Điều kỳ lạ nhất là bên cạnh Lôi Dực không hề có phụ nữ, hắn đơn phương độc mã đến dự một buổi lễ mang tầm cỡ lớn như thế này.

Trước đây không thường hay xuất hiện trước truyền thông, nhưng từ khi bước ra khỏi bóng tối tên tuổi của hắn đã làm tổn không biết bao nhiêu giấy mực của các tòa soạn. Cho dù không rõ động cơ của hắn rốt cuộc là gì, nhưng Tư Duệ luôn có cảm giác việc hắn xuất đầu lộ diện có liên quan mật thiết đến cô.

- Ông chủ Lôi, đã lâu không gặp?

Một gã đàn ông ngoài tứ tuần cười hề hề tiến đến gần hắn, theo sau còn có một cô gái vận váy dạ hội màu xanh navy ôm sát, khuyên tai cùng vòng cổ đều là những mẫu thiết kế thời thượng của các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng.

Cho dù đó là một khoảng cách xa, Tư Duệ cũng có thể lờ mờ nhận ra cô gái ấy là Trường Uyên Đình. Tiểu minh tinh mới vừa vào nghề của làng điện ảnh.

Lôi Dực chẳng buồn rời mắt khỏi ly rượu trong tay, ánh mắt cợt nhả của hắn khiến cho Trường Giang có chút chột dạ. E rằng người trong giới giải trí dám công khai tỏ thái độ khinh bỉ gã chỉ có duy nhất người này.

- Ngài bận trăm công nghìn việc, bình thường rất ít khi xuất hiện, hôm nay sao lại có nhã hứng đến dự buổi lễ nhỏ bé này?

- Lễ trao giải do đích thân giám đốc Trường đến tham gia, có thể tính là nhỏ sao?

Sự ngạo nghễ kia khi rơi vào ánh mắt của cô gái phía sau lưng lại trở thành một loại sùng bái và ngưỡng mộ.

- Haha, để cho ngài chê cười rồi. Đình Đình! Con qua đây. Mau chào hỏi ông chủ Lôi đi.

Hắn nhìn thoáng qua thân ảnh vừa xuất hiện trước mặt, không rõ là trong lòng suy tính điều gì, sự kiêu ngạo lại trở thành đôi chút hứng thú.

Cô gái vừa e thẹn vừa ngại ngần cung kính dâng ly rượu lên. Đầu ngón tay có chút run rẩy, gương mặt xinh xắn hơi cúi thấp, tựa như giấu đi vẻ xấu hổ của thiếu nữ đôi mươi.

- Đây là con gái của tôi, đứa nhỏ này từ lâu đã mang lòng ái mộ ngài, nằng nặc muốn theo tôi sang chào hỏi. Mong ông chủ Lôi tương lai sẽ nể mặt tôi mà chiều cố ái nữ, để con đường mà nó đi sẽ ít khó khăn hơn.

- Vậy sao?

Hắn đưa tay nhận lấy ly rượu, có điều lại không hề có ý đưa lên môi nếm thử.

- Là "chiều cổ" theo cách nào?

Nhìn một màn trước mắt, cho dù không nghe thấy được, Tư Duệ cũng đủ biết rõ nội dung của cuộc đối thoại kia là gì.

Không chỉ là Trường Uyển Đình, ánh mắt như muốn lao vào ăn tươi nuốt sống có những người phụ nữ ở đây khi nhìn hần cũng khiến cho tâm trạng háo hức của cô trở nên biến dạng.

Xinh đẹp lại ngây thơ, còn không phải là hình mẫu Lôi Dực thích nhất hay sao?

Tư Duệ có cảm giác thức uống ở đây thật sự rất tệ, thời gian khai mạc buổi lễ sắp đến nhưng cô lại âm thầm bước ra bên ngoài.

Cẩn thận nhìn lại hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, chỉ những khi tham gia những buổi lễ tầm cỡ thì cô mới bộ dáng cầu kỳ như thế này. Vỗ chút nước lên hai má làm bản thân trở nên điềm tĩnh hơn, rồi mới nhẹ nhàng ra khỏi nhà vệ sinh.

Bước chân của Tư Duệ rất nhẹ nhàng, vậy nên tiếng giày cao gót không hề vang lên. Trước khi đi vào cửa chính, lại nghe vài âm thanh loáng thoáng ở bên tai phát ra từ phía lối thoát hiểm của tầng lầu.

- Lôi Dực là người như thế nào bố đã từng được lĩnh giáo. Con chọn ai không chọn, sao lại cứ nhất quyết lao vào một con thú dữ như hần chứ?

Hai từ kia chính là lý do khiến bước chân của cô khựng lại.

- Con mặc kệ bố nói như thế nào. Tìm khắp cả giới này có ai lại đủ năng lực khiến bố phải nhún nhường như ngài ấy chứ? Cho dù như thế nào con cũng muốn trở thành người phụ nữ của Lôi Dực, có thể sánh vai bên người đàn ông như thế mới là thứ để cho người ta khao khát.

Ngu ngốc, thật sự quá ngu ngốc. Trong đầu của Tư Duệ hiện tại liền vang lên câu nói này. Trường Uyển Đình chỉ mới hai mươi tuổi, khó tránh khỏi không biết được cái gì gọi là muốn tránh còn không kịp. Cô ta còn ra sức cầu mong.

Lùi ra phía sau vài bước định rời khỏi, cơ thể lại va phải một bức tường cứng rắn như thép. Cô chưa kịp lên tiếng, lời đã như nghẹn lại ở cổ họng, mùi hương quen thuộc kia tràn ngập xung quanh, trở mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Trong lòng lại như dâng lên một ngọn lửa, khiến Tư Duệ tim đập chân run.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Xuống tay

- Nghe lên người khác nói chuyện, có lẽ không phải là hành động của một người tốt đẹp nhỉ?

Tại thời điểm đối diện với hần cô cảm thấy rất khó chịu, không phải bởi vì sự xuất hiện của Lôi Dực. Mà là bởi vì lời nói của hần khiến cho cô chột dạ, mặc dù trong lòng Tư Duệ không hề có xuất phát điểm là suy nghĩ đó. Người đàn ông này luôn có một loại áp bức nhất định với cô, khiến cho cô cảm thấy bản thân mình rất nhỏ bé, rất nhanh thôi sẽ lại sà vào lòng hần. Cô rất rất không thích cảm giác này.

Âm thanh của Lôi Dực chỉ vừa đủ cho Tư Duệ và hần nghe, cả hai người đang nói chuyện ở đằng kia căn bản chưa thể phát hiện.

Người đàn ông hành động rất nhanh, hần ôm cô ngã vào góc khuất phía sau cánh cửa. Thuận tiện tránh được cái ngoái nhìn của cô gái họ Trường đằng đây.

- Bọn họ luôn miệng nhắc về tôi vậy cho nên mới khiến em hiếu kỳ à?

Tư Duệ dùng sức đẩy Lôi Dực ra, dù cho là trùng hợp với đá, cô hiện tại cũng không muốn có bất kỳ biểu hiện thân mật nào với hần.

- Đồ điên! Ông muốn điên thì đi một mình đi, đừng có lúc nào cũng thích lôi tôi vào cuộc.

- Em biết tôi cũng không chỉ mới ngày một ngày hai. Tôi vốn là thích điên lúc nào thì điên, thích lôi ai vào thì lôi. Những chuyện này chẳng phải em đã sớm quen rồi à?

Lôi Dực là một kẻ có rất nhiều thứ, nội trong số đó chính là lòng tự mãn và ham muốn. Hần luôn là kẻ hành sự với tâm thế nắm chắc mọi việc trong tay, sự kiêu hãnh đã không đặt ra cho hần bất kỳ giới hạn nào và chính bởi vì mọi chuyện luôn nằm trong tầm kiểm soát, hần đã quên mất bản thân không được phép áp đặt nó vào tình cảm. Cũng chính vì vậy mà thứ hần trân quý nhất đã dần dần trượt khỏi kẽ tay.

- Theo tôi lên lầu trên.

Âm điệu không có lấy một chút cung chiều, tất cả chỉ là mệnh lệnh và ép buộc. Chẳng phải một Lôi Dực xa cách như thế này chính là mong muốn của cô

hay sao?

Tư Duệ nhìn hắn, nhìn sâu vào bộ dáng lãnh đạm kia, chẳng còn có thể nhìn rõ được chút nào ý nghĩ của người đàn ông này.

Thoáng thấy được vẻ kháng cự nơi đáy mắt của cô, những con sóng dồn dập trong lòng như càng thêm mạnh mẽ. Hắn hạ thấp đầu, lời tỏ thề như một thánh chỉ cảnh cáo.

- Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện chống đối, em luôn biết rõ tôi mà tức giận thì bất cứ việc khốn kiếp gì cũng có thể làm ra mà.

Là nói với cô, nhưng ánh mắt lại thoáng liếc về phía đôi cha con đang ở gần đấy. Ý tứ đe dọa của hắn, Tư Duệ hiểu rất rõ. Chỉ cần cô không làm theo, ngay ngày mai cô đừng mơ tiếp tục được đi trên con đường của mình.

- Sắp đến giờ trao giải rồi, có chuyện gì có thể nói nhanh lên được không?

Trong lòng cô nóng như lửa đốt, dự cảm chẳng lành khi đứng trong căn phòng ngủ tổng thống sa hoa này càng khiến cho cô đứng ngồi không yên.

- Em vội cái gì chứ? Không nhìn thấy tôi bọn họ dám trao giải sao?

Trái ngược với vẻ gấp gáp của cô, Lôi Dực ung dung đi đến bàn để rượu. Hắn tao nhã cầm chai rót ra hai ly thứ chất lỏng đậm màu tựa như nước ép chín mọng chuyển động không ngừng trong chiếc ly tinh xảo.

- Hôm nay em nhận giải thưởng lớn như vậy, rất đáng để chúng ta uống mừng một ly nhé?

Hắn nâng ly rượu lên trước mặt cô, khi sự căng thẳng tích tụ, ánh mắt đen tối như chực chờ phá hủy đi những thứ tốt đẹp nhất.

Cô đón nhận rồi uống ực một hơi, mặc cho thứ còn đang cào xé trong dạ dày mỏng manh, đơn giản như một thứ nọc độc đang phá hủy từng tế bào khiến cho bên trong cô quặn thắt.

- Tôi đi được rồi chứ?

Và khi nhìn thấy nụ cười ma mãnh của kẻ trước mặt, trong lòng cô đã dâng lên một cảm giác bao phủ dần dần lan tỏa đến toàn thân. Cho dù có cố gắng kiềm chế cảm xúc thì sau cùng nó vẫn hóa thành nỗi bất an.

Tư Duệ quay đầu bước nhanh ra khỏi căn phòng, trong đầu cô chỉ còn ý nghĩ duy nhất là chạy trốn. Trốn thứ gì thì cô không rõ, chỉ là cô phải ra khỏi căn phòng này, tránh xa khỏi hắn.

Cô túm lấy nắm tay cửa như nắm lấy chút phao cứu sinh của mình, rồi lại chột ngột ngừng khi phát hiện ra nó từ lúc nào đã bị khóa chặt.

Quay đầu nhìn thấy điều khiển nằm trên tay hắn, gương mặt Tư Duệ lại càng sợ hãi hơn.

- Rốt cuộc ông muốn làm gì? Tôi không thể không đích thân nhận giải.

Cô dùng sức muốn tiến đến lấy lại điều khiển mở cửa trên tay hắn, lúc này mới chột bàng hoàng phát hiện ra. Dường như cơ thể cô không còn chút sức lực nào, hai chân bây giờ giống như mềm nhũn ra.

Đầu óc cô quay cuồng trong hình bóng người đàn ông trước mặt, cả cơ thể ngã vào vòng tay mãnh lực của hắn. Ánh mắt cô gái mịt mờ như làn sương sớm, càng khiến cho vẻ đẹp của cô trở nên động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Tàn nhẫn

- Người phụ nữ của tôi, tôi có nhiệm vụ dạy cho em biết như thế nào mới là ngoan ngoãn.

Hắn ôm cô đặt lên chiếc giường cỡ lớn, Tư Duệ có thể cảm nhận thấy thoang thoang trong không khí là mùi trầm hương dịu nhẹ vừa được đốt lên. Trái tim cô đập mạnh tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu óc mụ mị mơ hồ khiến cho cô gái càng thêm sợ hãi. Cô rốt cuộc phải nên làm thế nào?

- Ông... Ly rượu..

Tựa như đang nằm trên một tấm da thú thượng hạng, hàng vạn sợi lông đang cọ quấy vào người cô, dưới lớp da như có vô số con côn trùng bò rúc,

chúng không cần phá nhưng khiến cho Tư Duệ khó chịu như muốn chết đi. Tất cả những giác quan trên người trở nên mất cảm hơn bao giờ hết, cô có thể nghe rõ ràng âm thanh của hắn, ngửi thấy mùi hương và hơi ẩm đang ôm lấy cô. Cảm nhận sự nguy hiểm và khát vọng của cơ thể, nó như không còn là của cô nữa.

- Tôi cũng là lần đầu tiên lại dùng đến cách dễ tiện như vậy. Nhưng chỉ cần được ở bên em, thuần phục được em, tôi không tiếc trả bất cứ giá nào.

Hắn ấn một cái nút trên máy ghi hình được đặt sẵn trên kệ trang trí, nhìn ngắm cô gái đang vận vẹo ở trên giường, đã từ lâu dưới bụng hắn truyền lên cảm giác căng tức như sắp chực chờ phát nổ. Cả đời Lôi Dực hắn trải qua vô vàn khoái cảm, thụ hưởng không ít đàn bà. Nhưng rốt cuộc vì sao lại không cách nào dứt ra khỏi ba chữ Đỗ Tư Duệ? Trở thành một kẻ mà cho đến hắn cũng cảm thấy chán ghét thay cho cô.

- Bảo bối em yên tâm, rất nhanh thôi sẽ không cảm thấy khó chịu nữa. Tôi hứa sẽ cưng chiều em, cho em cảm giác cực lạc nhất.

Lột trần quần áo trên cơ thể cả hai, nhìn cô hai mắt nhắm nghiền, cánh môi nhỏ nhắn mím chặt, lồng ngực phập phồng không rõ vì tác dụng của thuốc hay là do cô đang cảm thấy, trái tim hắn bắt đầu mềm ra.

- Ngoan, ngoan không khóc nữa. Tôi biết là tôi sai rồi, tôi không nên tính kế với em, không nên đối với em dùng thủ đoạn, nhưng sống trên đời này ai cũng có quyền được mắc sai lầm. Duệ nhi, tôi không phải là thánh nhân, tôi cũng biết đau lòng cũng có dục vọng. Vì sao em lựa chọn tin tưởng vào lời nói của người ngoài nhưng lại không chịu nghe tôi giải thích?

Ngay từ đầu hắn chỉ muốn mang cô trở về bên cạnh mà bắt chấp, bởi vì thứ tình cảm giống như dây leo mỏng manh nhưng dần dần trở nên cứng cáp đang này mầm rồi quấn chặt lấy trái tim hắn. Cho dù là cưỡng ép, là thô bạo, là chặt đứt dây phao cứu sinh của cô.

Tư Duệ ghét cái cảm giác đang ăn mòn lý trí, bài xích nụ hôn đang rơi trên hõm cổ, cô muốn đẩy người đàn ông đang đè trên mình ra nhưng ngay cả cử động ngón tay cũng không còn sức lực. Càng đáng sợ hơn là cơ thể không còn là của cô đang không ngừng đòi hỏi những cái vuốt ve của hắn.

- Ông.. Ông là tên khốn.

Cô hiểu rõ những ham muốn phạm tục kia có nghĩa là gì, nhưng lại không có cách nào chống lại nó. Tư Duệ vừa cảm thấy tủi thân vừa uất ức, cô cắn lấy bả vai hắn nhưng nước mắt lại cứ tuôn ra. Bây giờ ngay cả nói chuyện cô cũng không còn sức.

- Bé con ngoan, lát nữa tôi sẽ chiều em thoải mái, đừng giận dữ nữa. Cũng chỉ có như thế này thì em mới chịu nghe tôi nói mà thôi.

Lôi Dực đột nhiên lại liên tưởng đến viễn cảnh cô gái trong lòng hắn chủ động cầu dẫn, đôi môi mê hồn đỏ bật ra những tiếng cầu xin nức nở, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm như muốn nhanh chóng được hắn lấp đầy. Chỉ đến đây thôi đã khiến cho hạ bộ người đàn ông to hơn ban nãy gấp bội.

- Đã chịu hết nỗi chưa? Thuốc chắc ngấm rất nhiều rồi.

Người đàn ông tàn ác cúi đầu ngậm lấy cánh hóa đang mím lại kia, quán lấy đầu lưỡi như một con mồi xà hung hiểm, như vị khách lữ hành rong ruổi qua hàng vạn ngôi nhà, cảm thụ mật ngọt như thứ cao lương mỹ vị khiến lòng người mê đắm. Hắn khóa lấy thân thể mềm mại như tơ lụa trong vòng tay, ngao du trên những đường cong khiến cho bất cứ gã đàn ông nào trên đời này cũng đều khao khát. Ý chí bị vùi sâu dưới lớp vỏ bọc của tiềm thức, bản năng trỗi dậy khiến cho hắn phủ phục. Người bị hạ thuốc là cô, nhưng kẻ điên cuồng lại là Lôi Dực.

Hắn áp thứ nóng bức kinh người đến trước nơi yếu ớt mỏng manh của cô, chỉ cần tiến thêm một chút đã có thể lại chạm đến thiên đường.

- Em ướt như vậy có phải đã muốn lắm rồi không? Mau nói cho tôi biết có muốn tôi cắm vào không hả?

Lời lẽ hạ lưu được thốt ra từ miệng Lôi Dực giống như ngọn đuốc châm vào ngọn lửa đang bùng hực trong cơ thể cô, thanh âm vừa khàn đặc dục vọng lại gọi cảm như ma chú khiến đầu óc Tư Duệ càng thêm nặng nề, cô không chống cự nổi cách thức tàn nhẫn như thế.

- Ừm.. Không.. Không cho..

Cây gậy lớn kia giống như ám khí hung ác muốn lấy mạng Tư Duệ, không ngừng chuyển động lên xuống giữa hai chân cô, kích thích mọi điểm mẫn cảm nhưng lại không hề có ý tiến thêm chút nào nữa. Cô ghét bỏ cái cảm giác dâm dục này nhưng giờ khắc này lại ham muốn nó như một loại thuốc phiện.

Lôi Dực không vội vã với cô gái nhỏ này, đầu ngón tay thô to của hắn miết lấy đôi hồng đào trắng như sữa non ở trước mặt, xoa nắn nó nỏ rộ dưới lòng bàn tay. Điểm chớp màu đỏ bị hắn đưa bốn càng trở nên cứng lại, sắc hồng mị hoặc tương phản với màu trắng thuần khiết kia chính là sự hấp dẫn chí mạng. Không kim được lòng mà cúi đầu ngậm lấy mút vào, khiến cô gái trong lòng cong người rên rỉ.

- Ah.. Không được ngậm, mau nhả... Mau nhả ra

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ý loạn tình mê

Tình sắc trước mặt chi phối khiến cho gã đàn ông dường như càng lúc càng hưng phấn. Cảm giác mềm mại dưới lòng bàn tay, ngọt ngào nơi đầu lưỡi, hương thơm thuần túy của người phụ nữ ngày đêm trong lòng hắn chạy loạn, phá vỡ tất cả những bức tường thành kiên cố nhất, bảo mòn sự cương ngạnh ở nơi tối tăm nhất trong tim.

Hắn dường như thua rồi, thua triệt để. Mới vài ngày không gặp, hắn đã nhớ cô đến điên cuồng. Bất kể là gương mặt thanh khiết, giọng nói trong trẻo hay cơ thể đôn thuần. Tất cả đều khiến cho hắn vẫn vương, đều khiến hắn quyền uy không buông bỏ được.

Mặc dù từng câu từng chữ cô nói ra ngày hôm ấy, không khác gì một con dao hung hăng khoét xuống cơ thể Lôi Dực chẳng chút nương tình. Hỏi hắn có đau không? Hắn thực sự muốn phản đau đớn, chỉ là hắn biết nỗi đau này không thể mang ra so sánh với sự khổ tâm của cô.

Cô nhạy cảm, trong sạch, cô lương thiện, từ trước cho đến bây giờ đều không hề muốn làm hại bất cứ ai. Chỉ là thế giới của hắn luôn tồn tại song song hai màu đen trắng, vừa đối kháng lại vừa bù trừ cho nhau. Bởi vì dục vọng quá mức mãnh liệt, Lôi Dực đã trong vô thức cũng muốn nhuộm đen người con gái trước mặt, khiến cho cô có thể dung hòa với hắn, tiến vào thế giới của hắn.

Lôi Dực đè ở trên người cô, cơ thể cường tráng của người đàn ông nhấp nhô như bóng dáng của thủy triều. Khoảnh khắc khi sự vĩ ngạn của hắn tiến vào, tầm mắt Tư Duệ chỉ còn lại hàng vạn mảnh vỡ của thủy tinh lấp lánh bay quanh gương mặt hắn.

Động tác có lúc mãnh liệt, lúc lại dịu dàng từ tốn. Như vị vương tử thông dong dạo chơi trong khu vườn cỏ tích, nhưng lại phát ra uy lực chèn ép không cho phép người khác xem thường. Đây có phải là cường bức không? Cô sợ hãi khi nghĩ đến những việc mà người đàn ông đang ghi lấy cô đã làm ra. Hắn đã từng nói sẽ yêu cô theo cách mà cô muốn, nhưng cường đoạt thô bạo như thế này làm thế nào có thể khiến cô tin tưởng đây?

Vì sao hết lần này đến lần khác đều như không thể hòa nhập. Có thứ gì đấy như bị bóp đến vỡ tan, nát vụn, đâm sâu đến mức khiến cô nhói đau, thống khổ. Tư Duệ cố gắng cảm thụ lại giác quan như đang lơ lửng giữa không trung, rõ ràng cơn đau không hề đến từ nơi đang bị thứ thô lỗ khác càn quét, chỉ là cô có chút khó thở, nơi ngực trái dường như lại co rút kịch liệt, không để cho cô yên.

Mỗi một lần thể xác thăng hoa, là mỗi lần tâm hồn cả hai đều gào thét. Hắn đôi lúc thật muốn làm chết người phụ nữ này, đem cô nuốt vào trong bụng, dùng cường thế khiến cô khuất phục như cái cách hắn vẫn thường hành xử trước đây. Nhưng là, mỗi một khi giọt nước mắt yếu ớt lăn dài trên khóe mắt chạm vào mu bàn tay của hắn, Lôi Dực lại xót xa như chính bản thân mình bị áp bức. Hắn đã quá quen đứng ở bậc cao nhất của nấc thang danh vọng, đã xem việc giẫm đạp trở thành thú vui hưởng thụ của bản thân. Một lần lại một lần cảm thụ nỗi đau bị người khác xem tình cảm trở thành thứ đồ chán ghét mà vứt bỏ, có đôi lúc hắn cũng không rõ bản thân cố chấp như vậy là vì cái gì.

- Duệ nhi, đời này tôi thật sự bị em làm cho khổ sở.

Hắn xoay gương mặt mỹ miều kia lại, muốn nhìn vào mắt cô thật kỹ, nhìn rõ bộ dáng đắm chìm trong bể dục của hắn phản chiếu qua đôi mắt ướt át, như cố gắng khẳng định hình ảnh đó sẽ thay thế hắn vĩnh viễn chìm sâu vào cơ thể Tư Duệ.

Mỗi một vị trí mẫn cảm của người con gái này hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cơ thể non nớt của cô là do hắn một thân hắn khai phá tới luyện, ngay cả âm thanh ni non nhỏ bé nên tai như tơ bông gãi vào tim người khác hắn cũng đã nghe đến nghiện rồi.

- Dừng lại. Dừng lại! Sâu, sâu quá....

Mỗi một lúc khi hạ thân cảm xuống, hắn lại cúi người cướp lấy hơi thở của cô, đầu lưỡi chen chúc mở phòng động tác ác liệt ở phía dưới. Chỉ khi hắn ở trong người cô tung hoành ngang dọc, Lôi Dực mới có cảm giác người phụ nữ này thuộc về mình.

- Thuốc của Nghiêm Thành đưa quả là lợi hại. Em bị kích thích so với bình thường lại càng chủ động hút chặt hơn, mỗi khi tôi muốn đi ra đều co bóp giữ lại. Có phải rất muốn tôi lại dùng sức không? Hà?

Trước đây có khi nào lại không phải là hắn cưỡng ép cô lên giường, muốn Tư Duệ chủ động dâng mình cho hắn quả thật còn khó hơn hái sao trên trời. Bất quá bởi vì trong lòng hắn có cô nên luôn cảm thấy việc này rất kích thích, chỉ là thời gian lâu dần tình cảm càng sâu đậm, hắn mỗi khi nghĩ lại cũng có chút ề ảm thương tâm.

- Bảo bồi em thật ngoan, hại cây gậy của tôi thật muốn mỗi ngày đều có thể ra vào đều đặn được em ôm ấp. Cũng muốn nằm mãi ở trong cái động nhỏ hẹp của em

Ngữ điệu dè hèn của Lôi Dực khiến cho Tư Duệ càng gần đến run rẩy. Cô không biết tình cảm của người kia đối với cô rốt cuộc là thế nào, cảm giác ra sao, hoặc cũng có thể là vì cô già rồi như không thấy. Mỗi một khi cô không kiềm được muốn tiến lên mở ra cánh cửa để người đàn ông này tiến vào, trong tâm thức luôn có một bóng ma ấu thơ chèn ép cô đến ngã khụy. Là khi hình ảnh người mẹ ôm chầm lấy hai đứa con nhỏ gồng mình gánh chịu những cơn cuồng nộ mất nhân tính của chồng mình, mỗi khi nghĩ đến nó cô gái lại đều có sức xây thêm một lớp tường gai ngăn cách.

- Chậm lại, trưởng quá... Uh! Ông thật sự muốn... A! Muốn giết tôi sao?

Tiếng thở của Lôi Dực càng lúc càng gấp gáp, trên vầng trán cao ần ần đầy mồ hôi, thoát hiện những đường gân xanh có chút dữ tợn. Cho dù là kẻ cả người toát ra khí thế học thức cũng không tránh khỏi vì dục mà loạn ngôn.

- Phải! Tôi muốn làm chết em, chơi chết cái loại phụ nữ vô tình như em. Đam em đến chết.

Chương 68: Phục kích

Danh vọng là gì? Sự chán chường trong sa hoa và phù phiếm. Khát vọng là gì? Ham muốn trần tục đến mức đề hèn. Dục vọng là gì? Lạc thú trên khoái cảm và thể xác.

Vậy còn tình yêu thì sao? Thứ tình cảm yếu ớt như đóm lửa âm i giữa đóng tro tàn, bị kẹt giữa danh lợi, khát khao và sắc dục?

Lôi Dục không rõ hẳn vì sao lại lựa chọn cách thức cực đoan như thế này để trói buộc cô. Chỉ là trong một khoảnh khắc khi nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Tư Duệ, hẳn đã biết bản thân mình cũng sẽ biết sợ nghĩa là gì. Hẳn sợ cô chán ghét hẳn, sợ cô căm hận hẳn và hơn hết là hẳn sợ cô sẽ rời khỏi hẳn. Nỗi sợ hãi như mất xích khóa chặt lấy trái tim hẳn dưới ngục tối của tội lỗi và nhân tâm, thôi thúc hẳn làm ra những chuyện càng lúc càng hèn hạ.

Giờ đây khi hai cơ thể đang quện chặt vào nhau, trong cái cảm xúc thăng hoa mà nhục dục mang lại, một phần nào đó khi bản ngã được thỏa mãn, hẳn có thật sự cảm thấy vui vẻ không?

Âm thanh rên rỉ của Tư Duệ yếu ớt giống như một chú mèo con bất lực, nước mắt không cách nào kìm hãm cứ chực chờ liên tục trào ra. Là cảm giác bị lưu đầy giữa cánh cổng thiên đường và địa ngục, là thú vui xác thịt và nỗi khổ não của linh hồn. Nước mắt của cô vì sao lại không thể ngừng được? Cô không có cách thức để ngăn cản bản thân tham luyện những hành vi mà tâm thức cô luôn muốn cự tuyệt này, không có biện pháp khắc chế ngọn lửa đang đốt cháy từng lớp da thịt của cô, sự nóng bức khát cầu, sự mê hoặc của tình ái.

Khi một tia ý thức hiện lên, vòng eo mảnh khảnh của cô muốn cựa quậy, lại vô thức khiến Lôi Dục càng xâm phạm sâu hơn. Hẳn dường như muốn chứng minh với cả thế giới mỗi một tác da thịt của người con gái này đều thuộc về một mình hẳn, hẳn chính là vị chúa tể duy nhất trên cái lãnh địa cấm kỵ này. Người đàn ông cúi đầu cắn xuống bả vai cô, đây là lần đầu tiên Lôi Dục vì tình thú bức đến mất khống chế, cảm nhận mùi vị chút ít máu tươi thấm qua đầu lưỡi, đại não hẳn bắt đầu tê tái, thất lực cũng vì vậy mà thuật động càng nhanh hơn.

- Duệ nhi, cho em! Tất cả tôi đều cho em hết!

Tình lực của hẳn, trái tim hẳn, địa vị của hẳn, danh vọng của hẳn. Lôi Dục tình nguyện khuy một gối trước cô, chỉ mong cô gái trước mặt có thể một lần mở cửa lòng mình đặt tay vào lòng bàn tay hẳn, để hẳn có thể dùng toàn bộ nhiệt huyết của mình hôn lấy tất cả yếu ớt của cô, xóa nhòa tất cả đau thương trong kí ức. Nhưng là, liệu cô có thể tình nguyện ngã về phía hẳn không?

Không khí bị đẩy đến mức cao trào, sóng lưng người đàn ông truyền đến một trận tê dại trực tiếp ép lên toàn bộ dây thần kinh, hẳn tận lực chạy nước rút tiến lùi mãnh liệt, sau cùng thúc mạnh một cú đâm sâu vào trong cơ thể cô, phóng ra dịch thể tuôn trào như một ngọn núi lửa, mãi không cách nào kiềm chế được.

- Tôi yêu em, tôi thật sự rất yêu em!

Lại một lần nữa cúi đầu gục trên người cô mà nhắm mắt hưởng thụ dư vị mất hồn còn sót lại, ở nơi nào đó vẫn khát khao ép chặt khiến hẳn không có ý định rời đi. Đời này hẳn đã biết mình sẽ bại vì cái gì, sẽ vì ai mà phát điên.

Tư Duệ như một cánh cung bị người phía trên kéo căng, cô áp gương mặt mỹ miều gần hơn đến khuôn ngực đang phập phồng dữ dội của hẳn. Nhìn thấy sự kích động vì khoái cảm trong mắt Lôi Dục, lời nói dụ hoặc khi lên đến đỉnh điểm, con giận giữ ngàn đường như đã từ lúc nào biến mất tăm. Chính cô lúc này cũng không kịp thích ứng mà nhận ra tâm tình bản thân từ khi nào lại vì đối phương mà hết lần này đến lần khác thay đổi. Trong lòng không khỏi dâng lên một mảng hỗn loạn rời rạc. Cho đến tận giờ khắc này, cô đối với hẳn có còn là dè chừng và chán ghét hay không?

Trong nháy mắt, dường như âm thanh nhỏ như tiếng muỗi ở phía sau khiến cho người đàn ông đột ngột có phản ứng. Lôi Dục nhanh như cắt kéo mạnh tấm chăn bị đạp xuống hơn một nửa ở dưới giường bao phủ toàn bộ cơ thể cô. Trước khi tiếng chốt cửa khóa bị mở ra và hàng loạt âm thanh lạch tách của máy ảnh vang lên liên hồi, hẳn dùng hoàn toàn thân thể trần trụi của mình che trước Tư Duệ, ấn đầu cô vào lòng ngực mình, ôm cơ thể người con gái đang bọc trong chăn vào trong vòng tay, không chừa ra bất kì kẽ hở dư thừa nào.

Bởi vì sự việc diễn ra quá nhanh, Tư Duệ căn bản không kịp có thời gian thích ứng. Khi cô nhận thức ra mọi chuyện thì những người kia đã tiến đến rất gần bọn họ rồi. Cô chỉ có thể nghe thấy giọng nói the thé khó nghe vang lên ở phía ngoài.

- Có kịp chụp được không? Chỉ cần thấy được mặt thì chúng ta phát tài rồi.

Chương 69: Bảo vệ em

Từ cửa tiến vào là hai người phóng viên thoạt nhìn vẫn còn rất trẻ, một tên mặt rỗ béo tốt và tên còn lại có vẻ ốm yếu hơn nhiều. Chỉ là dáng hình của bọn họ chỉ có một mình Lôi Dực nhìn thấy.

Hắn từ khoảnh khắc có người thứ ba thứ tư xuất hiện đều không hề lên tiếng hay phát ra bất kì âm thanh nào. Chỉ lẳng lặng dùng đôi mắt sắc như dao, nóng như lửa đang hơi nheo lại nhìn chăm chăm hai người trước mặt, các khớp tay khóa chặt vang lên tiếng răng rắc, như mảnh hồ đang âm thầm lăm le đợi chờ thời cơ chớp lấy con mồi. Tựa như chỉ cần một giây nữa thôi, hắn sẽ bỏ nhào về phía trước xé xác, đâm nát hai kẻ đang lượn lờ trước mắt dưới chân.

Vòng tay người đàn ông theo quán tính vẫn ôm chặt Tư Duệ vào lòng, nếu như không phải hắn ý thức được cô gái dưới chân đang không ngừng run rẩy trong sợ hãi, thì chỉ cần chưa đến vài phút hắn đã có thể tự tay xử lý xong bọn khốn này, đỡ phải cố gắng khắc chế sự điên tiết như thác lũ đang tuôn trào trong thân thể mãnh lực.

- Không kịp chụp. Hắn nhanh quá, chỉ thấy được phía sau người nam.

Tư Duệ nghe thoáng qua cuộc đối thoại kia, cơ thể đang co rụt lại càng thêm lạnh toát. Có người muốn ảnh của cô, muốn hại cô thân bại danh liệt.

Tên có vẻ gầy gò dường như đã gấp gáp đến mức không chịu được nữa, gã không màng nhìn đến gương mặt người trên giường là ai đã liều mạng muốn nắm lấy chân kéo giật ra, hồng tìm thêm cơ hội cho người bên mình có được góc máy.

Tầm chắn cứng như bị kẹt dưới đá khiến cho gã phải chật vật gồng mình dùng sức mà cố. Nhưng là còn chưa kịp định hình thì đã nghe một tiếng "phốc" cực nhạy, con dao gọt hoa quả trở thành một ám khí hung hăng từ đâu bay đến cắm chặt vào cánh tay đang túm chân của gã.

Lôi Dực tựa như ác quỷ vừa đội mồ sống dậy, hắn nắm lấy vật dụng từ giỏ trái cây ở chiếc bàn bên cạnh chuẩn xác phóng thẳng vào người của kẻ đang liều mạng thách thức giới hạn cuối cùng. Mặc kệ tiếng kêu la như một con thú khi hoang quần quai như đang bị chọc tiết của gã, hắn co chân đạp thân thể kẻ kia văng ra xa. Đầu gã đập mạnh vào tường phát ra âm thanh trầm trầm như một món vật bị người khác hung hăng vứt đi rồi hóa thành bùn nhão từ từ trượt xuống đất.

Người ở trong phòng toàn bộ đều bị dọa đến xanh mặt. Ánh mắt của Lôi Dực lúc này so với ma quỷ còn tàn nhẫn hơn nhiều, tựa như ác quỷ trên trời ngạo nghễ ngăm nhìn rồi ban án tử cho con mồi. Tiếng la thảm thiết của cả hai kẻ kia đồng loạt vang lên, tên bị hắn ra tay đã toàn thân co quắp lại, phản xạ đầu tiên chính là ôm lấy đầu và cánh tay đầy máu muốn chạy trốn.

Kẻ còn lại đã sớm run đến nổi buồn thở máy ảnh trên tay, điều duy nhất gã muốn bây giờ chính là chạy khỏi đây càng nhanh càng tốt. Bởi vì lúc này quá chú tâm vào việc chụp lấy người phụ nữ trên giường, bọn họ không có tâm trí nhìn rõ tướng mạo người đàn ông kia, bây giờ kịp nhìn lại, cả người gã đã vô thức mềm nhũn ra như đậu phụ.

Người đàn ông từ trên xuống dưới đều phẳng phát hơi thở nguy hiểm đến bức người, gương mặt trắng dạt hoàn toàn bị hung tàn bao phủ, khi giận dữ giống hệt như là ma vương đi ra từ tranh vẽ đang nhe ra nanh vuốt đầy máu che chở bảo vật trong tay mình, khiến cho con người ta nhìn thấy mà tim đập chân run, tâm thức cũng vì vậy mà đóng băng lại. Tuy không biết rõ thân phận thật sự của người này, nhưng bọn họ cũng rõ ràng việc mình đã đụng phải người không nên chọc vào.

Khi ánh mắt như phát đạn lao thẳng đến hồng tâm chuyển hướng về phía gã, tên mặt rỗ vô thức lùi lại về sau, chân mềm oặt ngã xuống, gã không quan tâm đến đồng nghiệp đi cùng mình đang gục người bê bê máu me, hoảng hốt không dám lên tiếng cố sức bỏ ra ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau ngoài hành lang phòng đã vang lên âm thanh "bụp" như của thứ nào đó bị hất văng bay lên rồi nặng nề tiếp đất, có kẻ chưa chạy được bao xa đã phải bị vứt ngược lại hướng vừa rồi.

Vài người mặc âu phục vẻ mặt hết sức nghiêm trọng xuất hiện ở trước cửa phòng, một vệ sĩ tiên phong tiến vào cúi đầu trước Lôi Dực, sau đó không nói thêm lời nào, đầu cũng không ngẩng lên trực tiếp xoay người nắm lấy tên đang gục ở một góc như xách một con gà kéo ra bên ngoài. Trước khi rời khỏi còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cho đến tận thời điểm này nắm tay của hắn vẫn còn đang siết chặt, Lôi Dực bắt đầu cảm thấy việc một kẻ như hắn nhất định mọi nơi mọi lúc đều phải mang theo súng nóng là cần thiết đến thế nào. Nếu như không phải bởi vì lo ngại khi gần gũi với Tư Duệ sẽ khiến cho cô sợ hãi, thì hắn đã không bỏ lại vật dụng nên là bất ly thân ấy ra khỏi người. Thật không ngờ chỉ một chút lơ là phòng bị, nhìn người con gái trong lòng vẫn không ngừng co rúc, hắn vừa nóng giận lại càng thương yêu cô hơn.

Gỡ chân ra một chút, để gương mặt xinh đẹp nhưng dường như đã trắng đến mức không còn máu ra ngoài không khí, hắn vừa xoa lưng vừa vỗ đầu trấn an Tư Duệ.

- Không sao, không sao rồi!

Âm thanh so với tiếng thở thè càng nhẹ nhàng hơn, nhưng lại như một liều thuốc an thần trong lúc nguy cấp, bộ dáng hắn cũng nhu hòa hơn rất nhiều lần. Bởi vì Tư Duệ không nhìn thấy được dáng vẻ chỉ ít phút trước đó của Lôi Dực, nếu không thì e là chính cô chắc chắn cũng sẽ quan ngại liệu người dịu dàng lúc này cùng kẻ tàn độc không có nhân tính ban nãy rốt cuộc có phải là cùng một người hay không.

- Đừng sợ Duệ nhi! Tôi cam đoan với em sẽ không có bất cứ tin tức hay hình ảnh nào lọt ra bên ngoài, cũng sẽ không có lần sau. Ngoan! Đừng sợ! Tôi bằng mọi giá đều sẽ bảo vệ em..

Thời khắc khi lấy thân mình che chở cho cô, hấn căn bản không hề nghĩ nhiều, tất cả đều chỉ xuất phát từ bản năng muốn bảo vệ người phụ nữ của mình. Không phải hấn không quan tâm đến việc ảnh hưởng của mình chứ không phải là cô bị lộ ra bên ngoài, không quan tâm đến việc danh tiếng toàn bộ bị phá hủy, nhưng trong tiềm thức hấn khi ấy chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là bằng mọi giá phải bảo vệ Tư Duệ, che chở cho người phụ nữ mà hấn yêu thương. Chỉ cần là vì cô thứ gì hấn cũng đều có thể chấp nhận đánh đổi, cho dù là thay cô trở thành trò cười châm biếm của cả cái xã hội thối rữa ngoài kia, cho dù ngay ngày mai hấn sẽ thân bại danh liệt, hấn cũng không muốn cô phải gánh chịu bất kì sóng gió gì.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Chỉ một chốc lát sau, phía cửa phòng lại vang lên chút ít âm thanh từ tốn, nhịp gõ nhẹ nhàng chậm rãi biểu thị cho sự kiên nhẫn của đối phương. Lôi Dực sửa soạn lại quần áo cho Tư Duệ, kéo cao chăn bao bọc cả người cô, sau đó mới nâng giọng hồ hững gọi kẻ ở bên ngoài tiến vào.

- Ông chủ, mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa. Chỉ có điều hai tên kia, không biết ý của ngài muốn giải quyết thế nào?

Người đến vận một bộ âu phục đen phẳng phiu, tóc ngắn gọn gàng, vóc người cao lớn, nói chuyện nhưng âm thanh không cao không thấp, vừa đủ cung kính lại khiêm nhường.

Tư Duệ nhận ra được người này, trước đây cô rất thường hay nhìn thấy y đi cùng với Lôi Dực. Tên gọi Tô Đạo, là cánh tay đắc lực cùng hấn nửa bước không rời.

- Đưa đến cho người bên Cung Thành chủ xử lý, nhất định nội trong hôm nay phải tra ra kẻ đứng sau chỉ điểm

- Vâng! Còn có buổi lễ...

Tô Đạo vẫn giữ nguyên tư thế thẳng lưng cúi thấp đầu, làm cho người khác không có cách nào nhìn ra được biểu cảm trên gương mặt.

- Tôi đã sắp xếp người thay thế Đỗ tiểu thư nhận giải thưởng, nhưng có vẻ dư luận vẫn còn rất nhiều hoài nghi về chuyện này.

Lôi Dực không đáp, hấn tiến đến quầy bar trong phòng, tư thế nhàn nhã lại thành thực, so với dáng vẻ dữ tợn ban nãy giống như hai bản thể hoàn toàn đối lập. Một diện cuồng hung bạo, một đạo mạo bất cần. Trái lại có chút khác biệt trong suy nghĩ của bọn họ, hấn không chọn lấy một chai rượu thượng hạng ở quầy mà là chậm rãi rót nước lọc ra cốc thủy tinh.

Ngón tay người đàn ông thành thực nhấn chiếc cốc tinh xảo lên, xoay người tiến về phía giường ngủ.

- Đừng để có bất kỳ sai sót nào.

Nói với một người nhưng ánh mắt lại dán chặt trên người còn lại.

Hấn đưa cốc nước trên tay đến trước làn môi đỏ hồng của cô, bởi vì vừa trải qua kinh sợ mà trở nên đỏ ửng, bả vai gầy yếu giấu trong lớp chăn dày càng khiến người khác dâng lên thương cảm.

Tư Duệ nhìn người trước mặt có chút mờ ảo dần dần trở nên rõ ràng, bằng một cách máy móc mà cự tuyệt sự quan tâm của hấn.

Trong lòng so với tuyết đá càng lạnh hơn, cơ thể vốn nóng như lửa đốt sau khi phát hỏa lại trở nên băng giá.

Lôi Dực hấn vốn không biết được, thất vọng một khi chất chồng thành núi sẽ hóa thành tuyệt vọng đau thương.

Tô Đạo khẳng khái nâng tầm mắt, giọng nói vô cùng kiên định.

- Sự việc hôm nay là do chúng thuộc hạ thất trách, xin ngài...

- Ra ngoài!

Lôi Dực lạnh lùng cắt ngang lời anh, sắc lại có phần nặng nề hơn ban nãy rất nhiều. Hấn thu lòng bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu của cô lại.

Chỉ vài từ có thể rõ ràng ý tứ, lúc này Tô Đạo mới chợt bất ngờ nhớ đến việc hóa ra người chủ mà anh đi theo gần đây năm cũng có điều kiêng kỵ. Mà giới hạn của ông ấy chỉ có duy nhất một người.

- Vâng! Tôi sẽ xử lý ổn thỏa thưa ngài.

Người kia thức thối cúi đầu chào rồi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Thời gian ở bên cạnh Lôi Dực không ngắn khiến cho anh có thể rõ ràng đến từng chi tiết nhỏ nhất, sắc thái, sự biến hóa trên gương mặt thâm sâu của hắn là tượng trưng cho điều gì.

Thế giới tối tăm mà Lôi Dực đang đặt một chân vào, không được phép có bất kỳ can dự nào đến người phụ nữ ở trên giường kia.

Đàn ông cho dù trên người từng có bao nhiêu tà đạo, nhuộm bao nhiêu ô uế, cũng đều bắt giặc muốn giữ người con gái của mình luôn được trong sạch, không muốn sự hỗn tạp kia có thể vấy bẩn lên. Việc này từ trước cho đến nay đều luôn là như vậy.

Căn biệt thự được xây dựng theo lối kiến trúc châu Âu cổ điển không khác gì một tòa lâu đài nguy nga tọa lạc giữa hai ngọn núi lớn tạo cho con người ta cảm giác ngộp thở ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, tựa như chủ nhân của chúng, sa hoa và nguy hiểm.

- Có việc nhờ vả thì mới tìm đến chỗ tôi, không thì cứ dính lấy mình tinh bé nhỏ mà chơi trò yêu đương.

Gã đàn ông ngạo nghễ ngồi trên sofa, một tay gác lên thành ghế, tay còn lại lắc lắc ly rượu óng ánh, sắc đỏ thắm phản chiếu bên trong so với sự nham hiểm bốn cột cửa gã vẫn còn quá xa cách.

- Nói cứ giống như oan ức lắm, người khác không biết còn nghĩ rằng tôi thật sự khinh rẻ chứ đấy.

- Còn không phải sao? Nói dễ nghe thì là bên trọng bên khinh, nói khó nghe chính là trọng sắc khinh bạn.

Nụ cười thâm hiểm trên môi Cung Nghiễm Thành so với loài rắn độc càng đáng sợ hơn. Có điều lúc này ngoài bốn cột vui đùa thì không hề nhìn ra có chút nào sát ý.

- Chuyện này để sau hẵng nói tiếp, người tôi gửi ở chỗ chú?

Khóe mắt đối phương bỗng nhướng lên, nhếch môi cười nhạt ẩn chứa hàm ý sâu xa.

- Người ông chủ Lôi chú tâm, tôi đương nhiên phải đặc biệt kỹ càng mà "chăm sóc"

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Vô tình hay hữu tình

- Người được Cung thành chủ tận tay chăm sóc ắt hẳn phải là kẻ có được phúc đức ba đời.

Cung Nghiễm Thành ban đầu chỉ im lặng, sau đó mới bốn cột đáp.

- Đúng vậy.

Có lẽ là đúng, cũng có lẽ là không. Trong đôi mắt sâu thẳm của gã dường như hiện lên một tia quý dị khó nắm bắt, chỉ là rất nhanh đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

Bọn họ cùng đến một căn phòng rộng lớn nằm khuất phía sau khuôn viên biệt phủ, Cung Nghiễm Thành từ giá để lấy ra một cây cơ được chạm khắc hình rồng xà tinh xảo, gãi lười biếng lau chùi thân cây bóng loáng như ngọc thạch.

- Hôm nay chúng ta chơi một trận, không màng thắng thua chỉ cần vui vẻ.

Lôi Dực không đáp, hần cười một cách thoải mái. Tự chọn lấy một dụng cụ vừa tay, từ điểm ki lạ trong mắt Cung Nghiễm Thành mà từ từ suy xét.

Hắn ung dung hạ người, ở trên bàn bida mà thúc cơ, lực đạo tác động vừa đủ. Hơn mười quả bóng lăn đều trên mặt bàn đồ thảm, khi quả đầu tiên nhanh chóng rơi xuống lỗ, khóe môi Lôi Dực thoáng nâng cao hơn.

- Đã lâu không chơi đến, xem ra vẫn không đến nỗi phế tay.

Cung NghiêM Thành nhìn vẻ cao húng trong mắt người đối diện, dùng kỹ thuật của mình chính xác tác động vào quả bi cái, trọn vẹn ăn điểm tiếp theo.

- Trước đây trong ba người chúng ta, vẫn là không ai thắng qua được anh. Thời gian lâu như vậy, cũng đã đến lúc cần người xuất sơn soán vị rồi.

Bộ dáng Lôi Dực có chút đắc ý, chỉ là không có biểu thị gì trên mặt.

- Năm 10 tuổi cậu đã ở nhà tôi chơi bida, có năng lực thì đã soán vị được lâu rồi.

Lần này đến lượt Cung NghiêM Thành nửa cười nửa không, gỡ lưới biểng rót ra rượu đậm rồi đưa cho Lôi Dực một ly, nhẹ chạm rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

- Tuy từ cổ chí kim không thiếu việc trò giỏi hơn thầy, nhưng anh đã lâu như vậy vẫn chưa chơi lại. Nếu có thắng anh thì tôi cũng chẳng về vang gì.

Gã đặt cây cơ nặng tay về lại giá đỡ, đem khăn lau có sẵn trong tủ lạnh lấy ra ngoài. Trong đầu không rõ suy nghĩ gì nhưng đôi mắt lại có chút thất thần không thường thấy.

- À mà phải rồi, thuốc lần trước tôi đưa anh dùng có tốt không? Hàng loại một vừa phát hành đấy.

- Nói không tốt thì cũng không phải. Dùng hạ sách như vậy cũng chỉ bởi vì trong lòng nhất thời tức giận, sau này anh của chú tuyệt đối không bao giờ cần đến nó nữa.

Hạ thuốc lên người phụ nữ của mình, Lôi Dực nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao hẳn lại hết lần này đến lần khác lựa chọn những cách giải quyết dễ tiện thế này.

- À thế à?

Nét cười mỉa mai trên gương mặt góc cạnh của Cung NghiêM Thành càng rõ ràng hơn.

- Tôi sẽ từ từ thưởng thức câu chuyện của các người. Chỉ mong kết cục của ông chủ Lôi đây sẽ không giống như Thương Trụ, vì nụ cười của Đắc Kỷ mà mê luyện trong tử tri đến mức diệt nước vong thân.

Cửa phòng ngoài ý muốn lại bị ai đó gõ vào, sắc thái bốn cột của Cung NghiêM Thành lập tức biến mất không còn vết tích, chỉ để lại đôi mắt lạnh toát không chút cảm tình cùng dáng vẻ của một con người hoàn toàn khác. Gã lạnh giọng bảo một tiếng "Vào đi", sau đó lại giống như trước mà cả người bao phủ nguy hiểm, lấy lại tư thế ngao nghễ mà liếc nhìn thuộc hạ.

- Ông chủ, tiểu thư đã thức dậy rồi. Cô ấy đang đi khắp nơi tìm ngài.

Lôi Dực nghe thấy hai chữ "tiểu thư" kia chỉ lẳng lặng nhếch môi, hẳn thư thả bắt chéo chân ngồi xuống ghế sofa, tay lắc nhẹ nhàng ly Glenfarcas, bộ dáng như khán giả đang chuyên chú xem kịch hay.

Cung NghiêM Thành thoáng hướng ra ngoài cửa sổ, trông thấy những tán cỏ thụ chao đảo trước gió lạnh, dường như tâm trí đã từ lâu không còn đặt ở đây.

- Không được để tiểu thư ra ngoài, nếu như con bé bị ốm thì các người biết hậu quả rồi đấy.

Người quản gia già chỉ đáp vồn vện một chữ "Rõ", sau đó liền rời khỏi căn phòng.

Lôi Dực nhìn đôi mắt lạnh lẽo kia thoáng hiện lên một tia dịu dàng hiếm thấy, hẳn ngoài dự liệu mà có chút bất ngờ. Dường như từ trước cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cung NghiêM Thành giống một con người đang thật sự sống, thật sự cháy dòng máu nóng trong người.

- Tiểu thư? Chú theo xu hướng nên làm Sugar Daddy à?

Cung NghiêM Thành đang chìm đắm trong cảm xúc khó tả, bị hỏi bất ngờ cũng không lộ ra chút lúng túng nào.

- Chủ yếu là vui vẻ, cũng không mất hồn mất trí như anh được.

Lôi Dực cười nhạt, những biểu hiện này hẳn còn có thể không nhìn ra là gì hay sao.

- Nghe cứ giống như chú đang trù ẻo tôi vậy, hóng chuyện thiên hạ không bằng quản tốt gia sự của mình. Tôi cho dù có trở thành Trụ Vương mê loạn cũng không có sở thích biến thái được như một số người. Quan hệ chưa đủ, còn thú tính đến mức nhận làm con gái nuôi để ở nhà của mình từ từ giày vò.

Hắn rất rất có bộ dáng của một người thấu hiểu cảm thông, nhẹ nhàng vỗ vai gã rồi thấp giọng nói.

- Chú chơi cũng phải có chừng mực thôi, đừng để đến mức bức người ta tự sát đấy. Thú vui của chú anh còn lạ gì nữa?

Đối phương có chút bất mãn mà phản bác.

- Các người đừng cứ lấy tư duy tình ái mù quáng mà đánh đồng lên người tôi. Phụ nữ không phải để chơi thì là làm gì? Chẳng lẽ để trưng bày à?

Bởi vì đôi bên đều quá hiểu rõ bản tính của nhau, vậy nên khó tránh khỏi châm chọc trong từng câu chữ.

- Tin anh đi, chú sẽ sớm biết được thôi

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Bốn cột

Lời qua tiếng lại chỉ được đôi chút, vài thuộc hạ theo lệnh của Cung Nghiêm Thành rời đi. Khi quay lại trên tay còn kéo theo hai kẻ cả người bê bết máu, nằm vật ra sàn nhà thoi thóp như hai con cá sắp chết tươi.

- Đây đúng là người anh gửi qua bên chú à?

Ngũ quan của tên trước mặt đã gần như biến dạng, được vục đầy quỳ trên mặt đất, miệng vẫn còn chảy đầy máu ướm đầm cả sàn nhà, chặt vật không khác gì hai đồng thịt.

Về mặt Cung Nghiêm Thành ần ần ý cười, đôi mày rậm hơi giãn ra.

- Nhìn không giống sao?

- Lúc đưa rõ ràng là đưa người, bây giờ chú bảo anh xem hai cái đầu heo. Thử thách sự tinh mắt của nhau à?

Lôi Dực nói lỏng cả vạt, phần cơ ngực rộng lớn hơi lộ ra dưới ánh đèn vàng nhạt nhòa, vừa tùy ý lại vừa gọi cảm đầy sức hút.

Cung Nghiêm Thành xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau, tư thế có chút lười nhát, gãi cong cong khoe môi mà đáp.

- Đừng giành vai đại nhân từ như thế chứ, lúc người đưa đến cũng đã sống dở chết dở, đưa thì bị đâm đưa thì gãy vài cái xương sườn. So với anh thì người của em còn nhẹ tay chán.

Ánh mắt Lôi Dực hiện rõ vẻ trào phúng, hẳn không hài lòng trả lời.

- Nói cũng đúng, rơi vào tay chú nhưng vẫn còn thờ được thì đã là kì tích rồi.

Thái độ của Cung Nghiêm Thành vô cùng lạnh nhạt, ngoài lúc nói chuyện với Lôi Dực có chút cảm xúc còn lại đều không có bất kì sắc thái gì. Ánh mắt vô cảm của gã luôn khiến cho người khác lạnh sống lưng. Từ đầu đến chân đều phẳng phát khí tức tàn nhẫn, gã tiến đến gần hai cái xác kia, từ trên ngao ngễ nhìn xuống.

- Đem lời mà bọn mày đã khai, một lần nữa toàn bộ nói lại hết với ông chủ Lôi.

Theo lời của gã phát ra, hai kẻ dưới đất mặt trắng càng thêm trắng, miệng run cầm cập.

- Hai vị đại nhân.. Xin tha cho bọn tôi, là tôi có mắt như mù không biết núi Thái Sơn.. Xin ngài tha mạng, xin ngài tha mạng..

Trải qua cực hình sống không bằng chết, bọn họ cơ hồ chỉ còn chút sức lực mà kêu rên như những con thú đang bị thương nặng. Một kẻ cố vuron người túm lấy gót giày của gã mà van xin. Chỉ là chưa chạm được đến nơi đã bị kéo giật lại, đau đớn đến kêu la oai oái.

Lôi Dực nhấp thêm một ngụm rượu, hẳn đối với việc buổi trưa vẫn khó chịu không ít. Nghĩ đến cảm giác phấn khích và thỏa mãn kia khi bị cắt ngang phá hoại, trong lòng nhất thời dâng lên một ngọn lửa nóng hừng hực, thiêu đốt toàn bộ sự bình tâm ở bên trong. Hẳn khi đó, quả thật đã muốn bắn chết người.

- Mày đã nhìn thấy gì rồi?

Âm thanh rất trầm thấp, nhưng lại lạnh lẽo vô cùng. Rơi vào tai của những kẻ ở đây, tựa như là từ nơi vực sâu tối tăm vọng lại, có người đã sắp sửa ngắt đi.

- Tôi.. Tôi không có nhìn thấy gì cả!

Khi rõ ràng gương mặt quen thuộc của người đàn ông trước mắt, thần hồn bọn chúng đã như nhảy đến tận trời xanh, sợ đến co quắp tay chân lại. Chỉ biết liên tục lấp bấp giải thích, có cảm giác như sinh mạng đang dần rời bỏ bọn chúng mà đi.

Lôi Dực nghiêng răng, lời nói như rít qua môi.

- Vóc dáng có đẹp không?

Hắn nắm tóc của kẻ đang quỳ kéo ngược lên, đôi mắt sắc như dao nhìn thẳng vào nô lệ dưới đất, cơ hồ sát khí khiến cho hắn như hóa thành ma quỷ muốn trực tiếp móc mắt của hai tên này ra.

- Chắc chắn! Thế hóa ra bọn mày phá hỏng bữa ăn của ông chủ Lôi thật à?

Cung Nghiêm Thành chất lưỡi tiếc nuối, cả ngày hôm nay gãi quả thật hiểu kỳ rồi cuộc là việc gì mà có thể khiến người anh trai này nổi giận đến như vậy.

- Tôi xin thề với ngài tôi không nhìn thấy gì cả.. Xin ngài, ngài tha cho tôi... Lúc đó ngài phản ứng quá nhanh, máy ảnh cũng không có cơ hội lưu lại kịp.

Tên kia đã meo mào sắp khóc đến nơi, cả người đều run như cún con bị dọa sợ. Kẻ mập còn lại đang không ngừng đập đầu dưới đất, mặc kệ máu càng lúc đổ ra càng nhiều hơn.

Sắc mặt Cung Nghiêm Thành lạnh như băng, chỉ là nụ cười tàn ác thường trực trên môi khiến cho người ta rợn tóc gáy.

- Đẹp lắm có phải không? Cũng đã lâu rồi tao chưa được nhìn thấy lại lúc không có quần áo. Cơ thể đó lúc nâng lên hạ xuống đều khiến cho phụ nữ phải mất hồn mà khóc lóc van xin.

Một câu này nói ra, không chỉ khiến cho hai tên kia tè ra quần mà cũng làm cho bọn người đứng chấp tay ở phía sau bị dọa một phen khiếp đảm.

Lôi Dực cũng chẳng buồn phản ứng lại lời châm chọc đó, Cung Nghiêm Thành từ nhỏ đã sống ở Lôi gia, bọn họ là cùng nhau trưởng thành, đã quá hiểu rõ nhau từ chân tơ kẽ tóc.

Nhưng cho dù là bọn người này không nhìn thấy đáng về mê người của bảo bối, hắn vẫn không khắc chế được cảm giác muốn phanh thây bọn chúng ra vớt cho chó ăn.

- Chỗ em có một hồ cá sấu, hay là...

Sự cợt nhả lúc này của Cung Nghiêm Thành tựa như mồi lửa vòn quanh quả bom sắp kích nổ. Nếu như nói về việc hiểu rõ ẩn ý từ ánh mắt của Lôi Dực, hắn nhận đứng thứ nhì thì đời này không có ai dám nhận đứng nhất.

Xem ra đã có người rục rịch muốn thách thức giới hạn của hắn, đã là như vậy hắn làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ đây.

- Là ai đứng phía sau chỉ thị bọn mày?

Nếu như cho cá ăn, phải cho chúng ăn một lần thỏa thích. Kẻ dám nhắm vào người phụ nữ của hắn, Lôi Dực tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ đó có cơ hội được ngóc đầu lên nhìn thấy ánh sáng ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Trả đũa

Lôi Dực ngã người về phía sau ghé tựa, sự yên tĩnh bên trong chiếc Rolls Royce Phantom làm đầu óc hắn trở nên thanh tĩnh. Rõ ràng lúc rời khỏi chỗ của Cung Nghiêm Thành đã cố tình rửa tay rất nhiều lần, nhưng mùi máu tanh vẫn như vòn quanh chóp mũi mãi không tiêu tán, khiến cho hắn phải chau mày khó chịu. Lôi Dực không muốn khi trở về nhà vô tình mang theo loại khó chịu này mà ảnh hưởng đến Tư Duệ, cũng không muốn loại tạp bân như thế làm ô uế không khí sạch sẽ của Lôi gia.

Nhìn những tán cây cổ thụ thẳng tắp hai bên lần lượt lướt qua, sự u sầu lại càng như chồng chất. Mỗi lần nghĩ về Tư Duệ, ánh mắt Lôi Dực không tự chủ cũng trở nên dịu dàng. Nhưng chỉ cần nhớ đến không khí căng thẳng giữa bọn họ, trong lòng hắn lại nặng nề hơn gấp bội.

Thật ra vào cái khoảnh khắc đặt cô dưới thân, nhìn thấy đáng về ủy khuất của cô, khi giọt nước mắt tựa như pha lê lăn dài trên má, Lôi Dực đã biết là hắn lại sai lầm. Nhưng hắn cứ như bị hút vào cơ thể mê hồn đó, mỗi một thời khắc hăm sâu vào cơ thể cô đều khiến cho hắn như được đến thiên đường, hắn mê mẩn cảm giác được cô bao lấy, nhìn thấy cô ngoan ngoãn quấn lấy thắt lưng mình, cùng với hắn đắm chìm trong dục vọng.

Những ngày tháng rời khỏi nhau, hắn bị sự nhớ nhung giày vò đến như phát điên. Ngồi trên tầng cao nhất của Lôi thị nhưng đầu óc không thể ngừng suy nghĩ đến nơi khác, hắn luôn muốn biết cô đang ở đâu, đang làm gì, có lại vui đầu vào công việc đến quên đi sức khỏe, có đang nhớ hắn như hắn vẫn đang nhớ nhưng cô hay không. Cho dù luôn đinh ninh rằng cô đứng trước năm tháng bọn họ ở bên nhau đã rung động, nhưng hết lần này đến lần khác hắn vẫn chưa có được câu trả lời.

Tất cả có lẽ bởi vì khúc mắc giữa bọn họ quá lớn, thân phận cũng quá đáng chê cười, nên cho dù hắn có cố gắng biểu lộ như thế nào cô đều xem như không nhìn không thấy.

Hắn ôm mỗi tờ vò sống ngày qua ngày, đã từ lâu xem Tư Duệ là bảo bối nhỏ mà ra sức ôm lấy. Dẫu rằng bảo bối của hắn là một quả cầu gai, càng ôm lấy càng nhói đau, càng giữ lấy càng khiến cho bản thân rỉ máu. Lôi Dực luôn cảm thấy hắn nợ cô, vậy cho nên cô làm gì muốn gì hắn cũng đều chiều theo, cũng đều đáp ứng. Mấy mươi năm đạp lên biển tanh mưa máu, hắn ở trên thương trường hô mưa gọi gió thuận phục nhân tâm, vốn nghĩ rằng sẽ luôn như vậy mà cao ngạo ra lệnh cho người khác, nhưng không ngờ được lại cứ như vậy phủ phục trước hai chữ động lòng.

Vào thời khắc cô mắng hắn máu lạnh, khinh bỉ hắn không có nhân tính. Tư Duệ chưa từng nghĩ sẽ khiến cho hắn đau lòng đến mức nào, Lôi Dực vốn dĩ không quan tâm người khác đem hắn xem như ma quỷ mà tôn thờ, nhưng hắn trong lòng người phụ nữ mình yêu sao có thể cũng như vậy.

Hắn yêu cô đến mê muội, thích đến lí trí bị che mờ, cho dù là cô muốn mạng của hắn, hắn cũng không ngần ngại đưa ra. Chỉ là vì sao hắn làm cách nào, cô cũng đều không cảm động. Cô càng hồ hững, hắn càng bối vì thiếu đi tình cảm mà điên cuồng, sau cùng khiến cho cả hai đều không thể cứu vãn.

Là đàn ông, hắn trầm luân theo đuôi khoái lạc của tình dục, nhưng hắn đã từ lâu hiểu rõ một điều, hắn muốn tình yêu của cô, ham muốn hơn tất cả sự mãnh liệt mà nhục cảm mang lại.

Vào cái thời khắc mà hắn sắp sửa đạt đến đỉnh điểm, hắn đã ôm chầm lấy cô gái dưới thân, bàn tay luồn vào mái tóc đen tán loạn, hắn lưu luyến hương thơm nồng đậm, lưu luyến cảm giác ngọt ngào, lưu luyến tiếng nước nở ụp khuất đó. Khoái cảm như con thủy triều mãnh liệt đánh vào nửa thân dưới rồi nhanh chóng phủ lấy toàn thân, cuốn hắn vào vực sâu không cách nào dứt ra được. Là bởi vì quá yêu nên mới nảy sinh ra ham muốn, là bởi vì quá ham muốn nên hắn không có cách nào làm chủ bản thân mình.

Bước chân vào nhà nhưng trong lòng lại giống như lửa đốt, sau khi nhận được điện thoại báo cáo của quản gia rằng cô vẫn đang ở nhà thì Lôi Dực giống như là ma đuổi mà tức tốc trở về biệt thự. Đem cảm giác vẫn vương và hồi hận ép xuống, hắn muốn dùng bộ dáng thành khẩn nhất mà nhận lỗi với cô. Cho dù là như thế nào, đây cũng là lần cuối cùng hắn dùng thủ đoạn cưỡng ép Tư Duệ.

- Duệ nhi đang ở đâu?

- Đổ tiểu thư đang chờ ở thư phòng của ngài ạ.

Lôi Dực tựa như mở cờ trong bụng, hớn hở đẩy cửa bước vào, chỉ là không khí trầm mặc ở bên trong khiến cho nụ cười ở trên môi của hắn đông cứng lại.

- Đây là ý gì?

Tám chi phiếu được đặt ngay ngắn ở trên bàn, phía trên còn có chữ ký gọn gàng của Tư Duệ. Cô ngồi khép mình trên sofa, trên người là bộ quần áo hằng ngày, ánh mắt mờ mịt không xúc cảm hướng ra ngoài cửa sổ.

Hắn nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh lẽo như băng ở trước mắt, cơ hồ đem biểu cảm kia nhìn thấu qua, ngay cả một chút cảm xúc yêu thương cũng không còn, chỉ chứa lại sự chán chường xa cách.

- 10 triệu tệ này là cả gốc lẫn lãi, số tiền nợ toàn bộ đều hoàn trả đủ. Cảm ơn ông chủ Lôi thời gian qua đã chiếu cố giúp đỡ, công ơn này tôi nhất định khắc ghi.

Ba chữ "ông chủ Lôi" này tựa như vạc dầu nung cháy da thịt, nhưng cơ thể hắn trong phút chốc như rơi vào hầm băng, đại não có chút vô lực mà tiếp nhận.

- Duệ nhi, em có ý gì?

Trước đây cho dù giữa bọn họ có xảy ra tranh cãi, cũng chưa từng đem chuyện tiền bạc để xen vào. Lôi Dực đã sớm quên đi số tiền hắn dùng để giúp đỡ Tư Duệ, hắn của lúc đó căn bản cũng chưa từng nghĩ đến việc sẽ lấy tiền về. Hắn cho cô bao nhiêu cũng đều cảm thấy không đủ, nhưng Tư Duệ ngoại trừ lần đầu tiên bởi vì mẹ cô đổ bệnh nặng cần tiền chữa trị gấp, thì không có lần thứ hai dùng tiền của Lôi Dực mà tiêu. Hắn không muốn cái thân phận đó tồn tại giữa bọn họ, vậy cho nên hai từ "bao dưỡng" cũng là cấm kỵ giữa hai người.

- Những năm qua bị giam cầm trong hợp đồng giao dịch, tôi thật sự đã quá mệt mỏi rồi. Thứ tôi nợ ngài đã trả đủ, kể từ giờ phút này xin ngài hãy nhớ cho, tôi và ngài ai đi đường nấy, không ai nợ ai. Mong ông chủ Lôi buông tha cho tôi và gia đình, đại ân đại đức của ngài đến chết không quên

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Bao nhiêu là đủ?

"Đại ân đại đức đến chết không quên". Một câu ân đoạn nghĩa tuyệt này của cô nói ra quả thật quá dễ dàng.

Lôi Dực đỡ người trong giây lát, hấn cứ như vậy mà trong mỗi giây phút tưởng chừng như đang bị đẩy dụa dưới địa ngục kia dùng toàn bộ sức lực nhìn chăm chăm vào người con gái trước mặt.

Tình cảm của hấn, sự nhân từ của hấn, trái tim hấn hết lần này đến lần khác bị xem như cỏ rác mà giẫm đạp, bị coi là bản thủ mà khinh thường.

Hấn sống đến từng tuổi này, chưa từng có ai dám dùng cách này để đối xử với hấn. Lôi Dực xem cô là ánh dương duy nhất soi sáng toàn bộ thế giới tối tăm của hấn, mặc cho ánh sáng kia rồi bỏ quá nhanh, khiến cho hấn cay mắt bông da vẫn bất chấp lao về phía trước, cho dù mất đi phương hướng vẫn không ngừng đuổi theo, chờ đến khi hấn kiệt sức gục người xuống, ánh sáng đó vẫn chưa một lần dừng lại đợi chờ.

- Duệ nhi! Thứ em nợ tôi, vĩnh viễn cũng không có cách nào trả đủ.

Nếu như cô có thể hoàn trả tất cả những lưu luyến, vắn vương, tất cả những xúc cảm khổ đau từng ngày giày vò hấn trong những năm qua thì thật tốt biết mấy. Chỉ ít hấn đã không phải áp chế lòng ngực đang giống như bị hàng vạn mũi dao nhọn khoét vào.

- Thứ tôi nợ em, cũng đã không có cách nào trả về.

Một thanh kẹo ngọt, một chiếc khăn lau đi vệt máu, nếu có thể quay lại thời điểm mười mấy năm trước, hấn thà rằng cả đời chưa từng gặp cô.

Bởi tồn tại trên thế gian này, một số người sống cả đời trong lạc lõng cũng không rõ điều bản thân thật sự muốn là gì, cũng có một số người sống cả đời trong đau khổ khi biết được thứ mình muốn nhưng để rồi vĩnh viễn cũng không thể có trong tay.

Thật ra hấn biết mình không có tư cách oán trách cô, bởi cái cách mà hấn bị đối xử cũng ứng với câu gieo nhân nào gặt quả đấy. Hấn dùng vũ lực cưỡng ép Tư Duệ, trong thời khắc đó đã làm thương tổn cả hai người.

- Cầu xin ngài, hãy buông tha cho tôi.

Người con gái trước mặt khụy gối xuống, tựa như một con búp bê sứ sắp sửa vỡ tan. Thái độ kiên quyết của cô, hành động dứt khoát vạch rõ ranh giới giữa bọn họ không khiến búp bê sứ nứt vỡ, mà lại khiến trái tim sắt thép của người đàn ông nát tan.

Đây là lần thứ hai Tư Duệ quỳ gối trước mặt hấn, một lần là bởi vì cầu xin hấn cứu lấy em trai cô, một lần là khẩn cầu hấn buông bỏ cổ chấp ngàn ấy năm giữa bọn họ.

Thật ra khi bắt đầu mối quan hệ này, hấn đã liệu mình đem trái tim làm tiền cược, thế nhưng cố chấp trong một khoảng thời gian dài, hấn mất đi cả chỉ lẫn chài, không giữ được trái tim mình mà linh hồn cũng bị mang đi mất.

Bầu không khí trầm mặc đến đau lòng, ánh mắt của người đàn ông dần dần từ hoảng loạn hóa thành bi ai, một lúc lâu sau hấn mới khàn giọng lên tiếng.

- Em đi đi.

Ba chữ này, mang theo hơi thở, mang theo sự dịu dàng, mang theo thất vọng hóa thành tuyệt vọng.

Không biết vì sao lúc này, trong mắt Tư Duệ bởi vì câu nói kia mà nóng lên, đáy lòng không tránh khỏi chua xót. Cô đã có được đáp án mà cô muốn, có sao lại không cảm thấy dễ chịu chút nào.

Cô không thể rung động, cũng không thể nào yếu lòng, bởi hấn là chủ nhân ở cái thế giới mà cô sợ hãi, họ là hai đường thẳng bất chéo giao nhau tại một điểm rồi vĩnh viễn chia đôi.

Đầu óc Tư Duệ rối rắm, cô muốn nhìn kĩ biểu cảm của người đàn ông trước mặt nhưng lại yếu đuối không dám ngẩng đầu. Bởi vì cô sợ điều gì ngay cả bản thân mình cũng không biết rõ.

Trong cái thời khắc mà Tư Duệ quay lưng, ngàn vạn đợt sóng dữ cứ như vậy mà tàn nhẫn cuốn lấy Lôi Dực, nhấn hấn chìm sâu vào bóng tối mịt mù. Hấn muốn hỏi cô rốt cuộc đã từng bao giờ yêu hấn chưa, nhưng lại chợt nhớ ra điều này vốn đã không còn quan trọng. Nếu như trong lòng cô có hấn, thì có thể trở mặt nhìn hấn đau đớn tốt cùng hay sao. Hóa ra từ đầu đến cuối, hấn đều là một kẻ tự mình đa tình.

- Một khi rời đi, thì sẽ không còn đường quay trở lại.

Âm thanh của người đàn ông vang lên trong màn đêm cô tịch, như là nói với cô, cũng giống như là tự nhắc nhở chính mình. Cánh cửa kia một khi đóng lại, thì sẽ vĩnh viễn không mở ra thêm lần nào nữa.

Trả cô trở về với bầu trời chính là cách tốt nhất để cả hai đều không tiếp tục khổ sở, hoặc nói đó là cách tốt để làm một người chịu đựng tất cả đau đớn gánh vác thay phần của đối phương

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Buồn cười

Khói thuốc đặc quánh bay mịt mù dường như khiến cho không khí trong căn phòng càng thêm u ám. Lôi Dực vẫn như cũ duy trì tư thế cầm điếu xì gà trên tay, mãi một lúc lâu sau mà hắn vẫn không đưa lên khòe môi tiếp tục hút, cho đến khi đóm lửa đỏ kia dần dần lụi tàn, đầu thuốc cháy xém đến phần da thịt hắn vẫn chưa phát hiện ra, chỉ lẳng lặng ngả đầu vào sofa ngồi một chỗ. Có lẽ bởi vì nơi nào đó trong cơ thể hắn đang quá đau đớn, nỗi đau lớn đến mức đã át đi cảm giác bỏng rát ở những nơi khác trên cơ thể mất rồi.

Một số hình ảnh, một số lời nói cứ quanh quẩn trong tâm trí không cách nào rời đi được. Hắn cứ như vậy đờ người ngày qua ngày, không rõ đã uống bao nhiêu rượu, hút bao nhiêu thuốc, đến nỗi dường như cổ họng cũng khản đặc, dạ dày quặn thắt, đầu óc cũng chẳng còn minh mẫn nữa.

Tâm thức Lôi Dực tựa như tự lập trình ra một cái máy chiếu, trong đó đâu đâu cũng là hình ảnh của cô, hết đoạn này cho đến đoạn khác, cứ chạy ở trong mãi không chịu ngừng.

Hắn nhớ có một lần, cô cùng đoàn phim của mình tổ chức từ thiện ở vùng nông thôn. Hắn trong lòng thấp thỏm không yên, cứ như vậy lái xe máy tiếng đồng hồ rồi khỏi thành phố ở phía sau bám theo đuôi xe đằng trước.

Ngày hôm ấy Tư Duệ mặc một bộ quần áo dã ngoại màu xanh nhạt, đầu đội mũ lưỡi trai, chân mang giày thể thao, tóc búi cao lộ ra vầng trán nhẵn mịn, gương mặt không còn thấy được vẻ căng thẳng thường ngày.

Ánh mặt trời ở nơi đó quả thật rất đẹp, cả không gian tựa như ngã về một hướng khi người con gái ấy bước qua. Cô cúi đầu phát từng phần quà nhỏ trong tay cho những đứa bé có hoàn cảnh khó khăn, nụ cười trên môi khiến cho ánh sáng phía sau dường như trở nên hư ảo. Thời khắc đó, trái tim Lôi Dực cũng trở nên mềm mại theo, hắn nhìn đến có chút ngây ngốc, nhìn đến ngẩn người ra. Dường như đã rất lâu rồi, hắn chưa lại nhìn thấy cô cười tươi như vậy, biết rõ nụ cười sáng lạn kia rõ ràng không dành cho mình, thế nhưng hắn vẫn không kiềm được mà lưu luyến.

Gương mặt của những đứa trẻ hồn nhiên khiến hắn hoài niệm, nụ cười thuần khiết đó khiến hắn nhớ đến tình cảnh mười mấy năm trước đây. Khi đứa bé gái ở con phố kia tươi cười chìa tay đưa cho hắn một cây kẹo. Thời gian lâu như vậy, bé gái kia trở thành người con gái mạnh mẽ đứng ở trước mắt hắn, đủ sức giúp đỡ cho những người có cảnh ngộ giống như cô của ngày xưa. Từ sự ấm áp trên gương mặt Tư Duệ, tựa như có một dòng nước nóng len lỏi vào cõi lòng hắn, xoa dịu tất cả những nơi âm hàn.

Khi ấy Lôi Dực đã tự nghĩ, nếu một ngày nào đó cô cũng có thể cười với hắn như vậy, hắn cho dù có chết cũng nguyện cam lòng.

Hắn vì sao lại yêu cô? Từ lúc nào đã yêu cô? Hắn thật sự cũng không rõ ràng. Có lẽ là vào lúc Lôi Dực nhìn thấy cô nữ sinh cầm bánh bao đứng nép ở một góc trường quay, có lẽ là vào lúc hắn nhìn thấy cô gái bật khóc nức nở ở trước hành lang bệnh viện, có lẽ là vào lúc nữ diễn viên ấy lắc đầu từ chối những kẻ muốn dùng tiền và danh vọng để vấy bẩn cô, cũng có thể là vào mười mấy năm về trước hắn đã cho phép đứa trẻ kia bước vào thế giới của hắn. Hắn... đã rung động từ rất lâu rồi.

Cô tựa như một thiên sứ mang bên mình một túi hạt giống, vô tình lạc vào một vùng đất khô cằn, hồn nhiên vui vẻ mà rong chơi, chưa từng có chủ đích cũng chưa từng có ý muốn dừng chân lại. Chỉ là thiên sứ thật sự quá vô tâm, túi hạt giống của cô lại thủng một lỗ nhỏ, mỗi một bước chân của cô đều vương vãi bụi trần, uơm mầm hạt giống. Cho đến khi cô rời khỏi, nơi khô cằn đã hóa thành một khu rừng.

Chỉ là khu rừng này không cần tưới nước vẫn có thể sống sót, nhưng nó lại không cách nào tồn tại nếu không có bụi trần.

Vì sao hắn lại trở nên mềm yếu như vậy? Vào giây phút thiên sứ rời khỏi, trái tim hắn dường như bị thứ gì đó bóp chặt đến khó thở, đôi bàn tay cũng trở nên lạnh lẽo giữa khoảng không. Hắn muốn níu cái gì đây? Níu người không có mình trong lòng lại hay là níu lấy tình cảm mực cười của bản thân?

Hắn đã từng tuổi này, lại bởi vì động lòng mà trở nên khổ sở, rốt cuộc có đáng hay là không. Lôi Dực chợt nhớ đến một câu nói của Cung Nghiêm Thành trước đây, "thứ bọn họ không thiếu nhất chính là tiền và đàn bà", nhưng tiền và những người đàn bà khác đều không phải là thứ mà hắn muốn. Hắn rốt cuộc phải nên làm sao đây?

Từ lúc nào mà hắn đối với những người phụ nữ khác đã không còn cảm giác? Lôi Dực đã từng hoài nghi năng lực của bản thân, nhưng hắn phát hiện ra vấn đề không nằm ở việc hắn đối với đàn bà không có hứng, mà nằm ở việc hắn chỉ sung mãn khi ở gần cô. Có lẽ trước đây những kẻ khác chỉ là tạm bợ, một khi người thật sự xuất hiện, những thứ tạm bợ đầu trở nên lu mờ. Thật buồn cười biết bao nhiêu, bản thân hắn và cảm giác của hắn.

Dường như tiết trời lại chuyển sang đông rồi, nhiệt độ trong phòng cứ mỗi lúc một giảm dần, những hạt tuyết trắng xóa ngoài cửa sổ cũng đã bắt đầu rơi xuống. Cơ thể Lôi Dực dường như cũng giống như thời tiết mà trở nên lạnh lẽo, hắn cứ như vậy mà dường như không chống chọi nữa, cụp ni mắt để mặc bản thân từ từ chìm vào giấc ngủ. Cơ thể suốt mấy ngày liên tục chìm trong rượu nặng và thuốc lá chầm chậm rơi vào trạng thái hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nữ không?

Khoảnh khắc mà Lôi Dực mở mắt ra, một màu đen tối tằm bao trùm lấy cảnh vật xung quanh, có cảm giác như đầu óc nặng nề cũng muốn tìm cách tìm cơ thể rã rời của hắn xuống, đầu ngón tay hắn khẽ động, có chút tê dại mà mắt nhắm điện thoại ở trên bàn. Ví như hiện tại nếu như hắn có chết ở nơi này thì đoán chừng vài ba hôm cũng sẽ chẳng ai phát hiện ra cả.

- Thành, đến Sa Đọa uống đi.

Chỉ khi mở miệng ra nói chuyện, hắn mới cảm giác được cổ họng mình đau giống như có thứ gì đó cứa qua. Có lẽ bởi vì rớt vào đó quá nhiều cồn, thế cho nên bây giờ âm thanh càng trở nên khàn đặc.

- Mấy ngày nay mất tắm mất tích, là đi du ngoạn cùng tình nhân nhỏ à? Cô ta cũng thật có năng lực, dùng ông chủ Lôi đến mức xuống sức như thế này. Anh cũng nên tiết chế thôi, không chừng chưa đến 50 đã tinh tấn nhân vong đấy.

Cung Nghiêm Thành nhìn sắc mặt không tốt của hắn, gã vẫn như cũ mà ung dung rót rượu, ánh mắt sắc bén xoáy sâu vào lý thủy tinh trước mặt, cơ hồ muốn khiến nó phải nứt vỡ.

- Chúng ta cũng chỉ là kẻ tám lạng người nửa cân, chú nói mà không biết ngượng mồm à?

Lôi Dực cảm lý rượu chứa đầy chất lỏng từ chai RM Louis XIII cho ra trên tay, cứ như vậy một hơi nuốt hết xuống cổ họng. Dạ dày lại bắt đầu dâng lên cảm giác nhói đau, nhưng biểu cảm ngoài mặt của hắn vẫn như cũ mà bình thản.

- Từ khi nào đã dùng loại nhẹ thế này?

- Với bộ dáng lao lực hiện tại của anh, nếu cho anh chơi thêm rượu nặng thì chả khác nào tiễn anh về với Chúa. Không nói đến kẻ vì tình cha con mà cô phụ tình anh em kia, sau này tôi muốn chơi bi-a chả nhẽ phải ra nghĩa trang tìm người à?

Miệng lưỡi của Cung Nghiêm Thành độc từ trong trứng, suốt mấy mươi năm vẫn không có gì thay đổi, Lôi Dực hắn nghe cũng đã quen rồi.

- Không phải chú cũng đã làm cha rồi sao? Có tư cách gì mà hạch sách Khắc Thần, chỉ ít cậu ta cũng không có thú tính được như chú.

Kẻ kia như rắn bị giẫm phải đuôi, bắt đầu lên tiếng phân bua.

- Con nuôi cũng tính à? Sao có thể so sánh chứ?

Lôi Dực nhếch môi cười, cảm giác khó chịu trong hắn vơi đi đôi chút.

- Bệnh háo sắc của chú đã nặng lắm rồi, nói không chừng còn tinh tấn nhân vong trước cả anh đây.

Nếu có thể chết ở trên người mình yêu, đó ắt hẳn chính là cái chết thỏa mãn nhất. Sinh mệnh trên đời này quá vô thường, nếu như có thể nhìn thấy nhau mỗi ngày đã là điều quá đổi may mắn.

- Mạng của em rất lớn, có muốn chết cũng khó. Bây giờ ngoài lúc ở trên giường thì quả thật chả bao giờ mất đi cảnh giác.

- Vậy hóa ra có người đã động lòng mà buông xuống lớp phòng bị.

Đến cuối cùng thì kẻ trước mắt cũng đã biết được cảm giác bị treo lơ lửng giữa thiên đường và địa ngục, bước một chân vào cánh cổng ái tình.

Cung Nghiêm Thành nhướng mày bác bỏ, có những sự thật cho dù có rút súng kề vào đầu vẫn cố không chấp nhận.

- Không thể nào.

Gã nhấp một ngụm rượu, không phát hiện được bản thân có điểm nào đó khác thường, chỉ cảm thấy lòng mình có chút kỳ quặc mỗi khi nghĩ đến người con gái đó. Cũng dễ mặc bản thân trôi theo viễn tưởng mê hồn đang chảy trong đầu.

- Thành, chú nói xem nếu như yêu một người thì có được người đó quan trọng hơn hay là nhìn người đó tự do vui vẻ quan trọng hơn?

Hắn nhìn ánh sáng đủ màu sắc uốn lượn trên đỉnh đầu, thậm chí mang loại ánh sáng từ danh vọng trên sân khấu ra so sánh, quả thật vào tay con người những thứ càng thối nát lại càng trở nên rực rỡ.

- Các người mắc bệnh hết rồi à? Cả anh và tên kia ai cũng thích hỏi những câu buồn nôn như thế?

Cung Nghiêm Thành bật cười, nhưng hào quang trong mắt gã dường như không phản ánh chân thực những lời mình nói. Chỉ có điều đáp án của câu hỏi đó, gã không cần nghĩ cũng có được câu trả lời.

Lôi Dực không phản bác, chỉ tiếp tục uống rượu, thờ ơ với cảm giác của bản thân.

Mãi một lúc sau, trong căn phòng sa hoa mới vang lên thanh âm trầm thấp.

- Nếu như em thật sự yêu, sẽ không có chuyện buông tha cô ấy. Cho dù là dùng cách tàn nhẫn nhất cũng phải giữ lại ở bên mình. Hoặc là có được, hoặc là chính tay bóp chết.

Lôi Dực nhìn sự cực đoan tuôn trào trong lời nói của gã, nét trào phúng lan tận khóe môi, hấn tặc lưỡi cảm thán.

- Nếu thật sự yêu một người, chỉ cần cô ấy rơi nước mắt thì chú sẽ thấy đau gấp bội.

Cung Nghiêm Thành nhìn Lôi Dực, cay nghiệt trong phút chốc hóa ngỡ ngàng, không phải bởi vì không tin tưởng những lời mà hấn nói, chỉ là nơi nào đó trong tâm quả thật đã chấn động rồi nhói đau.

- Anh Dực, tội gì phải như thế? Cứ dứt khoát ra tay, muốn chạy thì bẻ gãy chân, đủ lòng đủ cánh muốn bay đi thì chặt đứt đôi cánh. Để cô ta cả đời phải phụ thuộc vào anh, cô ta còn sức rời khỏi sao?

- Đòi lại là chú, chú nữ không?

- Em sẽ làm!

Gã sẽ xuống tay, bởi vì chỉ cần nghĩ đến đứa nhỏ đó tươi cười trong vòng tay của gã đàn ông khác, gã có cảm giác mình sẽ phát điên.

- Tôi cũng đã từng có suy nghĩ đó, chỉ là đến cuối cùng vẫn không đành lòng.

Vậy nên hấn đã dùng thủ đoạn, nhưng một khi thủ đoạn bị phơi bày, lớp vỏ bọc từng lớp bị bóc trần, hấn làm bị thương cả bản thân và người đối diện

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Là ai không thể hiểu ai?

Lôi Dực siết chặt lấy thanh sắt của lan can, đầu ngón tay thô ráp trở nên tím tái, gió ở bên ngoài ban công rất mạnh, không ngừng tấp thẳng vào cơ thể hấn, có điều dường như không thể mang lại cho hấn bất kì cảm giác nào.

Rượu vào thì có thể quên đi tất cả, hấn nguyên rửa kẻ đã thù dệt lên điều lừa gạt này. Nếu như có thể say đến quên đi, có lẽ bây giờ hấn đã không phải như hình nhân mà dờ dẫm.

Trên màn hình là tin tức ở trang đầu của tờ báo sáng nay, nữ minh tinh lộ ra tin đồn yêu đương cùng đồng nghiệp. Nụ cười e thẹn trước ống kính kia đâm đến đau mắt hấn, giống như gai thường xuyên quần quanh rồi siết chặt lấy tâm can.

Bên tai có thể nghe được tiếng khóc nức nở của cô, nước mắt nóng hổi thấm ướt vai áo hấn, dáng hình yếu ớt khiến hấn không cách nào nhẫn tâm được, hấn đã chấp nhận để cô đi, nhưng hấn lại không cách nào mang cô ra khỏi tâm thức.

Lôi Dực đã từng hỏi Tư Duệ rằng có trái tim hay không? Trái tim của cô là màu đen hay màu đỏ? Hóa ra tim của Tư Duệ cũng hết như người bình thường, cũng có thể rung động và yêu người khác, chỉ có điều trái tim đó vĩnh viễn không hướng về hấn mà thôi.

Một đứa trẻ, một cô gái có thể để lại ký ức sâu sắc ở trong đời hấn. Hấn quá thủ đoạn, phải, Lôi Dực là một kẻ quá thủ đoạn. Hấn thủ đoạn với người thân, với người mà hấn yêu nhất và với cả bản thân mình.

Rít thêm một hơi thuốc, đầu óc bị rút cạn tựa như linh hồn tên đàn ông đã mỗi một đang dần muốn rời khỏi xác thân. Hấn cố vuốt ve nụ cười tươi sáng kia, đã bao giờ người con gái này nghĩ đến, cô là điều đẹp đẽ nhất tồn tại trong cuộc đời của hấn chưa?

Buông tha- Tự do, phải tàn nhẫn đến thế nào mới có thể nói ra những từ ngữ đó. Cô ví thời gian bọn họ ở bên nhau tựa chốn lao tù đầy dọa và khao khát được giải thoát khỏi gông xiềng. Thế giới mà hấn chìm đắm vào ngàn ấy thời gian hóa ra chỉ là mật ngọt tự bản thân mình thù dệt. Nụ cười trên môi Lôi Dực có chút méo mó.

Trước mặt có thật nhiều ánh sáng, của sao trời và của những nơi không bao giờ ngủ.

Người đàn ông bỗng chốc cúi đầu rũ mi mắt. Thứ còn sót lại sau cơn thủy triều hung bạo chỉ là những đợt sóng nhỏ li ti và những mảnh thủy tinh vỡ vụn.

- Duệ nhỉ, tôi cứ nghĩ mình đã hiểu rõ được em.

Tiếng thì thảo kia dường như rất nhanh đã tan vào gió.

- Nhưng hóa ra tôi lại lầm rồi.

Tư Duệ tỉnh dậy lúc 3 giờ sáng, giấc mơ lặp đi lặp lại đó lại một lần nữa kéo về. Cô đã không còn nhớ được khi nghe những lời hắn nói khi ấy cô đã có phản ứng ra sao, chỉ biết rằng lúc này lồng ngực cô hình như đang đau nhói. Thật kì lạ, cô đưa tay lên ép lấy phần ngực trái, không rõ vì sao nó lại đập kịch liệt đến mức này.

Mấy hôm nay đều ngủ không ngon giấc, khó khăn lắm mới có thể chợp mắt một chút, thật không ngờ trong mơ lại một lần nữa nhìn thấy hình bóng kia. Tư Duệ với tay bật công tắc đèn phòng, ánh sáng nhanh chóng phủ kín khắp nơi, nhưng gam màu kia lại không mang đến cho cô được ấm áp.

Bước đến gần hơn cửa sổ trong phòng, rèm cửa đã bị gió thổi đến tung bay tán loạn, cảnh vật bên ngoài lại cô tịch đến chạnh lòng.

Không biết hiện tại người đó đang làm gì? Suy nghĩ chợt lóe lên này khiến cho Tư Duệ sợ hãi, sao cô lại nhớ đến hắn rồi?

Có lẽ hiện tại người đó đang say giấc trong biệt viện mà những con người ngoài kia phải nỗ lực cả đời cũng không thể đặt chân vào, trên chiếc giường rộng lớn đầy hơi ấm, bên cạnh không biết bao nhiêu nhân tình mỹ miều.

Đôi môi nhợt nhạt khẽ vẽ nên một đường cong tự giễu, trước đây người đó từng nói, hắn muốn cô trở thành nữ chủ của Lôi gia.

Nghe chăm biếm đến vậy, bảo cô lấy cái gì để tin tưởng vào đây? Ấy vậy mà khi ấy trái tim Tư Duệ lại phút chốc rơi mất một nhịp. Trong cái khoảnh khắc cô tựa đầu vào lồng ngực đó, nép vào vòng tay cường hãn kia, hơi thở quen thuộc ngập tràn đỉnh đầu, cô đã tự tạo cho mình một cái cớ để nguyên ý tin tưởng. Tin tưởng hắn sẽ không lại lần nữa dối lừa cô.

Nhưng hóa ra không chỉ cô bị người ta lừa, mà chính bản thân mình cũng không ít lần tự thân tự gạt. Ngẫm lại tất cả mọi chuyện, quả thật cô chưa từng đủ tư cách để đầu tư với hắn ta, từ đầu đến cuối bản thân chỉ sắm vai một con rối trong tay Lôi Dục.

Lục Cảnh nói em trai của cô ấy phát hiện mình mắc bệnh hiểm nghèo sống không còn được bao lâu nên đã đồng ý nhận một khoản tiền từ vài người lạ mặt, nhất định trong cuộc chiến khi hai bên gặp nhau phải luôn bám sát vào Đỗ Tư Thiện, chỉ với một mục đích duy nhất là khiến cho cậu ta phải mang tội danh vào người.

Cô như có thể nhìn thấy được cây gậy đóng đầy đinh nhọn có ý được đưa vào tay em trai cô, ánh mắt thất thần của Lục Cừ khi nhìn Tư Thiện vung nó xuống, một người đã phải mang tâm trạng như thế nào để có thể nhận lấy một số tiền mà dùng mạng của mình để đánh đổi, sau đó cứ như vậy mà bán mạng lia đời. Tuổi của cậu ta, chỉ xấp xỉ Tư Thiện.

Tư Duệ cho đến bây giờ vẫn chưa từng dám một lần nữa nghĩ đến, nỗi đau mà gia đình nạn nhân phải chịu đựng, sinh ly tử biệt chính là hình phạt tàn khốc nhất trần đời.

Tiền tài trong mắt người nghèo khổ chính là chiếc phao cứu sinh, còn trong mắt những kẻ hào môn, nó chẳng qua chỉ là một xấp giấy màu có giá trị trao đổi. Tiền trong tay người nghèo nhúm nhum nhưng nó lại sạch sẽ đến lạ thường, tiền trong tay kẻ giàu phẳng phiu nhưng nó lại mang trên mình mùi vị của sự thối nát.

Thứ đáng sợ nhất trên đời này vốn chẳng phải là ma quỷ, lòng dạ của con người độc hơn cả loài rắn rết, tâm địa thấp hèn hơn loài sâu bọ, vốn còn đáng sợ hơn ma quỷ gấp vạn lần.

Nhưng cô lấy tư cách gì để biện hộ cho mình đây, vì bản thân cô lại đem lòng mình dâng cho ma quỷ. Cô rung động bởi ánh mắt như đem cô thiêu đốt, cô mê luyến hơi ấm khiến người ta mất hết nhân tri, cô đắm chìm trong vòng xoay tội lỗi, không ngừng vạch ra ranh giới giữa cả hai nhưng lại để mặc trái tim mình xuôi theo từng lời nói, hành động của hắn.

Nếu như không phải là vì cô có lẽ đứa trẻ kia có thể bình an mà chào đời, nếu không phải do cô con trai của gia đình đó đã có thể sống lâu thêm một chút, nếu không phải tại cô thì Tư Thiện chỉ vừa 20 mười tuổi đã không phải mang trên mình tội danh giết người.

Vì vậy cho nên dù bằng bất kỳ giá nào cô cũng phải chấm dứt hết thấy mọi sai lầm này, để nó không cách nào tiếp diễn. Cho dù là dùng cách thức tàn độc nhất, thương tổn Lôi Dục, thương tổn cả bản thân cô

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: So sánh

Khóc chính là cách thức giải phóng tâm lý hữu hiệu nhất, một con người lòng dạ nát tan có thể dễ dàng thỏa mãn lòng mình bằng cách gào khóc. Nhưng

cảnh giới tốt cùng của sự đau đớn thì không đơn giản như vậy, thay vào đó là sự lặng im trong dần vật đến nao lòng, để rồi họ cứ như thế mà trực tiếp phát điên.

Nghĩ như vậy, Tư Duệ lại càng thấy bị thương.

—
- Cắt cắt cắt. Tại sao lại không thoát?

Giọng nam gặt ngang có chút mất kiên nhẫn.

- Tư Duệ, đây là lần thứ 3 rồi, em có thể tập trung vào được không?

Một cảnh quay cứ như vậy quay đi quay lại rất nhiều lần.

- Anh Dương, thật xin lỗi!

Đỗ Tư Duệ trước sau trăm mặt, cô kéo lấy áo choàng khoác trên mình, động tác dờ dẩn lại vô hồn, khiến người ta phải không ngừng suy xét.

- Vậy em nghỉ ngơi chút đi, thời gian gần đây cứ như người mất hồn vậy.

Thế nhưng vẫn cứ nhất quyết vùi mình vào trường quay, ngay cả đạo diễn Dương cũng không hiểu nổi cô làm như vậy vì cái gì.

Điền Liên tranh thủ giờ nghỉ đưa cho cô một cốc trà gừng giúp làm ấm bụng, nhưng Tư Duệ chỉ nhận lấy rồi cầm mãi trên tay. Mắt cô vẫn chăm chăm vào lời thoại được viết trong kịch bản, nhìn nhưng lại như không hề chú tâm vào đó.

- Phú Thịnh vẫn luôn đợi câu trả lời từ em, cậu ta từ phim trường Hợp Hiên đã thả quả mìn mang một xe hoa sang tận đây. Báo chí càng lúc càng phát cuồng vì câu chuyện của hai người rồi.

- Chị giúp em giải quyết mau đi.

Cô liếc nhìn qua tiêu đề của bài báo, khó chịu đến nổi nhũn chặt mày, sự chán ghét lan tận đuôi mắt.

- Em không muốn lại phải nhìn thấy những tin đồn nhảm nhí như thế này nữa.

Từ ngày thứ ba đầu tuần trước khi Phú Thịnh dựa vào việc dự án phim sắp đến giữa bọn họ vừa kí thành công hợp đồng mà liên tục hết lần này đến lần khác muốn cùng cô tạo ra scandal. Tuy Tư Duệ đã thẳng thắn từ chối ra mặt, nhưng những bài báo kia vẫn không thiếu trò giật tít loạn nháo cả lên.

- Việc này bây giờ đối với em chỉ có lợi không có hại, hiện tại nếu em dùng việc hẹn hò với Phú Thịnh làm bình phong lúc này thì sẽ không có những kim chủ khác tìm đến em. Phú Thịnh ít nhất cũng là bình hoa có giá trị, cậu ta là tam thiếu của tập đoàn Phú Nhậm, người khác cũng kiêng dè vài phần.

- Chị đang nói cái gì vậy? Còn chê cuộc sống của em chưa đủ náo nhiệt sao?

Không phải Tư Duệ không lo lắng việc có kẻ sẽ lăm le đến tìm cô, chuyện cô kết thúc hợp đồng với Lôi Dực phòng chừng cũng đã ngầm đồn thổi khắp giới, bọn họ sợ dĩ đến bây giờ vẫn để cho cô yên là bởi vì e ngại việc người kia ít nhiều vẫn còn chút hứng thú. Nhưng đợi một thời gian nữa khi hẳn công khai tìm được tình nhân mới, ngày tháng thảm hại của cô sẽ đến nhanh thôi.

Nhưng không hiểu lí do vì sao khi nhìn hình ảnh gán ghép trên tạp chí kia Tư Duệ lại cảm thấy rất chướng mắt, rất khó chịu. Lại có chút cảm giác bất bình khi bị vu oan, dẫu cho việc tin đồn thất thiệt ghép couple trước đây đều đến với cô không ít.

Bây giờ cảm giác khác lạ này cứ bao lấy cô, khiến cô có chút hoài nghi và sợ hãi. Nỗi sợ hãi trong tiềm thức dần lấn át lí trí, luôn không ngừng nhắc nhở rằng sẽ có một ai đó sẽ nhìn thấy được và đem tâm trí hoài nghi sự trong sạch của cô.

Tư Duệ phát hiện ra ý nghĩ đang nhen nhóm trong đầu kia, đột nhiên lại cảm thấy sự lo lắng của bản thân là quá đỗi buồn cười.

- Em đã nói rồi em không thích bị dắt mũi như vậy, chị nói thẳng với anh ta là chơi một mình đi, hiện tại em không có hứng.

Loại công tử dựa vào tiền của gia đình mà múa may khắp nơi đó cô thật sự chẳng để nổi vào mắt. Diễn suất của anh ta Tư Duệ đã từng được chiêm ngưỡng, nói không phải quá đáng nhưng thật sự đàn em của cô ở trường chưa tốt nghiệp còn diễn đạt hơn cả anh ta.

Người không có tư chất, không có thực lực, cũng chẳng có tài năng. Về ngoài có chút thiện cảm lại dựa vào đó mà liên tục ba hoa. Nếu như đem so với người kia thì đúng là quá khập khiễng, một trời một vực không có điểm nào có thể sánh kịp.

Không chỉ Phú Thịnh, xung quanh cô, trong giới của cô, không có ai có thể so sánh với người đó. Nếu như có cái này thì sẽ không bằng được cái khác, nếu như có chút tư chất thì khí phách cũng không sánh bằng, nếu như có vẻ ngoài thì tiền tài lại không có cửa bì kịp. Người đó quả thật quá hoàn mỹ, điểm nào cũng đều khiến cho bất cứ người phụ nữ nào cũng phải điên cuồng.

Những lời đồn thổi về vị kim chủ một tay che trời phía sau những đại minh tinh vang danh một thời kia quả nhiên không hề phóng đại, Lôi Dực có đủ tất

cả những phẩm chất đó. Ngoại hình, tiền tài, quyền lực và cả khí chất cao ngạo ẩn đằng sau vẻ ngoài hào môn vương giả. Tất cả đều chính là danh vọng mà bất cứ người đàn ông nào cũng phải khao khát và mơ tưởng viễn vông.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đã từ khi nào?

Từ khi nào mà Lôi Dực đã trở thành hình mẫu so sánh trong lòng cô thế này. Tư Duệ hớp một ngụm trà, vị cay cay khiến đầu lưỡi cô có chút cảm giác, mấy ngày liên tục không ăn uống cẩn thận đã khiến gương mặt cô xanh xao đi không ít, có điều vẻ đẹp long lanh vẫn như cũ mà khiến người khác xao lòng.

- Hay là hôm nay em dừng ở đây đi, chị nhìn sắc mặt em càng ngày càng tệ.

- Em không sao cả, mấy hôm nay đã làm trễ tiến trình của cả đoàn rồi, em làm sao còn mặt mũi mà xin nghỉ nữa.

Nói cô cố chấp cũng được, bướng bỉnh cũng được, chỉ có liên tục làm việc mới khiến cô không có thời gian suy nghĩ linh tinh. Nhưng vì sao dù đã cố gắng gạt đi những hình ảnh những lời nói của người đó, nhưng cô vẫn không cách nào tập trung được. Trong đầu không lúc nào không hiện lên ánh mắt thống khổ của hắn lúc đấy, khiến cho hơi thở từ lồng ngực của cô cũng trở nên nặng nề.

Ban nãy khi đang diễn cảnh quay nhập tâm, người trước mặt đã hỏi cô rằng vì sao hai người bọn họ phải đi đến bước đường này. Trong một khắc, trong đầu cô chỉ ngập tràn gương mặt của Lôi Dực, hình bóng của hắn cứ như khắc sâu vào tâm trí, khiến cho cô vui vẻ, khiến cho cô đau đớn, cô không thấy thời khắc nào không nhớ nhưng. Khoang miệng, lồng ngực, trái tim ngập tràn vị đắng chát, một lần thật sự Tư Duệ đã tự hỏi bản thân mình, cô rốt cuộc có yêu hắn hay là không?

Một câu hỏi mà cô đã dùng sức trốn tránh rất lâu, lâu đến mức cô đã cảm thấy mệt mỏi, rất mệt mỏi. Đêm hôm qua cô lại mơ thấy giấc mơ đó, giấc mơ tái hiện lại cảnh tượng đã từng xảy đến của đời thực, là cái ngày bọn họ gặp phải biến cố từ phòng viên. Trong mơ người đó lại giữ lấy cô, vẫn cơ thể, gương mặt, mùi hương nhuốm đầy về phong trần. Lôi Dực hôn lên tóc cô, hôn lên những giọt nước mắt vì hắn mà rơi xuống. Hắn nói! "Duệ nhi! Xin lỗi, xin lỗi em. Tôi yêu em, quả thực là vì quá yêu em, có đôi lúc yêu đến mức muốn giết chết em. Mỗi khi nhìn thấy em, tôi chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống em, để em hòa tan cùng máu thịt của mình, chỉ có như vậy em mới không muốn rời xa tôi nữa. Khi tôi tiến vào thân thể em, tôi liền trầm mê không có cách nào dừng lại được, chỉ hận không thể cứ như vậy làm mãi làm mãi, đến khi chết trên người em. Đôi lúc, tôi còn cảm thấy sợ hãi chính bản thân mình, nhưng em có thể dừng vì vậy mà căm ghét tôi được không?"

Mỗi một lúc mơ thấy hắn, không rõ vì sao hai hốc mắt cô lại chảy đầy lệ, nhưng trái tim lại vì những lời đó mà trở nên mong manh yếu ớt. Lúc ấy cô lại bật khóc nức nở, giống như có ai đó dùng kim châm vào từng tất da thịt mình, sau đó lại vui đến tận xương, muốn cho cô sống không bằng chết. Lôi Dực nói cô và hắn đều là những kẻ tàn nhẫn, nhưng hắn lại không nở tàn nhẫn với cô, còn cô thì có thể xuống tay không chút lưu tình với hắn.

Tư Duệ đã rất sợ hãi, cô sợ hãi cái cảm giác không rõ ràng của bản thân, cô sợ hãi cách thức chiếm đoạt của Lôi Dực, cô sợ những màn kịch và thủ đoạn hắn tạo ra để thao túng cô, cô sợ cuộc sống của mình sẽ trở thành một con rối mặc người khác sai khiến.

Hắn có biết không, vào khoảnh khắc cô đến tìm hắn vào cái đêm em trai cô gặp chuyện, khi hắn đỡ lấy cô từ dưới đất, ôm lấy cô vào lòng, khi Tư Duệ chấp nhận mở ra cánh cửa của mình đem quá khứ khứ thương phơi bày với hắn, thời khắc đó cô đã chân chính rung động mà để mặc bản thân tiếp nhận tình cảm của hắn rồi. Cô đã cho bản thân một cơ hội để thử, cũng cho sự cố chấp và niềm tin đánh cược một lần. Nhưng sự thật vì sao lại biến cô trở thành trò cười bằng cách thức tàn độc đến thế, khoảnh khắc cô muốn cùng hắn dùng bộ dáng chân thật của nhau nhất đời, lại là khoảnh khắc được tạo ra từ một âm mưu đầy dối trá và lừa lọc. Hắn đã từng nói sẽ không thương tổn cô, nhưng vì sao lại hết lần này đến lần khác lại làm cô đau đớn.

Cô buộc phải mạnh mẽ, buộc phải kiên cường đối mặt với hiện thực tàn khốc, cho dù đao kiếm ở phía trước có khiến cô phải khụy ngã. Nhưng sao cô lại cảm thấy đau quá, lời của người đó khiến cô đau đến không thở nổi, phảng phất như chỉ một chốc nữa thôi cũng khiến cô ngã xuống nền đất lạnh lẽo rồi. Ngày cuối cùng hôm ấy, chính là lúc cô dùng toàn bộ sức lực để có thể ép bản thân quay bước rồi đi. Tư Duệ ở trong xe khóc rất lâu, cô biết chỉ cần lúc đó Lôi Dực lại ôm lấy cô, cô sẽ không thể nhẫn tâm một lần nữa, bởi vì trái tim cô thổn thức, nó bảo rằng nó đã yêu hắn mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Bi thống

Chủ tịch! Tình hình ở chỗ lão gia dường như không được khả quan cho lắm. Ngài có cần.

Bàn tay hướng lên làm động tác dừng cắt ngang những lời tiếp theo Tô Đạo sắp nói ra, anh liền nhanh chóng quay trở lại bộ dáng chấp tay. Đắn đo một thời gian mới quyết định mở lời, thế nhưng kết quả vẫn là không thể tránh khỏi.

- Cậu đi theo ta lâu như vậy, vẫn còn như cũ mà dễ dàng tin lời đám người đó nói ra sao?

Lôi Dực xoa bóp mi tâm đang đau nhức như bị vật nặng bổ vào, suốt một thời gian tâm tình biến động khiến cho hắn đối với mọi việc xung quanh càng trở nên hung hãn.

- Lần này dường như không phải là giả. Quân gia Đình báo tin rằng Lão gia ở nhà đã rất yếu rồi. Tuy ngoài mặt ngài ấy lãnh đạm như cũ nhưng không ngày nào không ôm hi vọng đợi ngài quay trở về.

- Đủ rồi!

Vật dụng trên bàn theo cái vung tay của hắn mà bay đi tán loạn, chiếc ly thủy tinh đang đựng đầy chất lỏng cũng theo đó mà đập vào bàn kính vỡ tan. Ngừ khí của hắn vẫn trầm thấp như thế, nhưng từng lời thốt ra lại không thể xem nhẹ.

- Chuyển lời của ta đến cho lão, sau này khi nằm xuống mồ rồi thì tuyệt đối không được phép nhắc đến tên ta trong đám gia sản bản thiêu kia. Nếu như lão dám để lại nó dưới tên ta, ta sẽ khiến cho lão ngay cả chết cũng không được yên ổn.

Một người khi bị hận thù che mờ đi lí trí, sẽ trở nên tàn nhẫn và độc địa đến rợn người. Hoặc là nhân tính bị nổi thống hận nuốt chửng, hoặc là bị nó chi phối mà làm ra những chuyện suy đồi.

Mỗi một khi nhắc đến người ở trong tòa dinh thự đó, thù hận tựa như xà độc len lõi găm nhấm từng chút một xương cốt hắn, khiến cho hắn ghê tởm, cũng khiến cho hắn càng thêm cay nghiệt. Lôi Dực trong suốt những năm tháng qua chưa từng quên đi những hồi ức khắc sâu vào tâm trí hắn, đầy đọa linh hồn hắn suốt ngàn ấy thời gian.

Chỉ cần nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của mẹ, khi giọt nước mắt của người phụ nữ tài sắc vẹn toàn cứ như vậy hóa thành bông hoa héo úa rơi trong lòng kính, trái tim hắn giống như bị mỏ neo gieo xuống lòng đại dương. Kê đã khiến mẹ hắn u uất thành bệnh, đau đớn khôn cùng, khiến cho tuổi trẻ của hắn chôn vùi trong bóng tối mịt mù không xứng để nhận được tha thứ, cũng không xứng được hắn gọi một tiếng "ba".

Chỉ cần nghĩ đến, sẽ khiến người khác căm phẫn đến phát điên.

—

Âm thanh cãi nhau trong khuôn viên vốn tĩnh lặng không khỏi khiến cho người khác chú ý đến, chỉ là tất cả người làm đều không dám bén mảng đến gần, ai cũng đều lo tất bật mà chú tâm vào công việc của mình.

- Lôi tiên sinh! Mong anh thận trọng một chút, đây là nhà của tôi.

Người phụ nữ vừa lên tiếng cự tuyệt rút tay ra, dưới ánh mặt trời chói chang, sắc vóc của nàng khiến cho cảnh vật cũng trở nên hổ thẹn. Đôi mày thanh tú nhíu chặt, chiếc mũi cao thanh tú bởi vì tức giận mà trở nên phiếm hồng nằm trên khuôn miệng hơi mím lại, ánh mắt đẹp tựa hồng ngọc nằm lại dưới đáy biển, phảng phất khí tức kiêu sa lại quyến rũ chí mạng. Một cái chớp mắt cũng khiến lòng người trở nên say đắm.

- Thuần nhi! Em còn định cự tuyệt tôi đến lúc nào? Những năm qua là tôi có lỗi với mẹ con em. Nhưng là em sống chết không cho tôi biết là có đứa nhỏ, sống chết không cho phụ tử tôi có cơ hội đoàn viên, em như vậy bảo tôi phải làm sao?

- Lôi tiên sinh! Lôi tổng! Ngài nhầm lẫn gì rồi chẳng? Cái gì gọi là phụ tử đoàn viên? Ngài có thể đừng cứ tiếp tục buồn cười như vậy không? Gia đình tôi cùng ngài thì có quan hệ gì? Con trai tôi cùng ngài thì có quan hệ gì? Ngài còn lo báo chí ngày mai thiếu đi tin nóng sao?

Sự trào phúng trong mắt nàng tựa như mưa sao trong ngày đầu mùa hạ, mang theo sự nóng bức, cũng mang theo nét hoa mỹ chạm đến chân trời.

Người đàn ông trước mặt đối diện với sự chán ghét của nàng nhưng không hề có chút điểm tức giận, hắn chỉ bất đắc dĩ bật cười.

- Xem như là tôi sai, em đừng giận nữa được không? Đã làm mẹ của người ta rồi sao vẫn cứ trẻ con như vậy?

- Mau buông ra!

Giữa thanh thiên bạch nhật, người kia lại tùy ý ôm chầm lấy nàng, ở trước khuôn viên giờ trò hạ lưu, hết sò soạng đến hôn lên gương mặt tuyệt mỹ.

Chỉ đến khi Nhã Thuần tức giận giẫm mạnh vào chân người đàn ông, hắn mới vì đau mà dừng lại. Ánh mắt khát vọng từ trên người nàng mà dời đi, chạm đến đứa bé trai chỉ mới vài tuổi đang đứng nép ở một góc sau cây cỏ thụ trong vườn.

Chiếc bóng cao lớn của hắn phủ lấy bé trai kia, che đi ánh sáng tràn ngập nơi đáy mắt. Đứa bé mặt áo sơ mi trắng vô cùng sạch sẽ, trên cổ thắt chiếc nơ màu đen chỉnh tề, quần tây đen gọn gàng, vừa nhìn đã biết là cậu ấm ngăm thìa vàng bước ra từ danh môn vọng tộc.

Người đàn ông bỗng nhiên vươn tay ra xoa đầu đứa bé, ánh mắt như nhìn thấy bản thân của trước đây. Không giấu nổi vẻ tán thưởng cùng thành tựu.

- Tên của con là gì?

Đứa bé không trả lời, ánh mắt vẫn đảo dáo nhìn về phía người phụ nữ ở sau lưng hắn, giống như đợi chờ một điều gì đó.

Chỉ khi Đường Nhã Thuận gật đầu, đứa bé chưa đến bốn tuổi mới chậm rãi cất lời.

- Đường... Đường Vinh Dực! Vinh trong vinh quang vinh diệu, Dực trong thần dực.

Nhìn ngũ quan đứa nhỏ hết như từ bản thân đúc ra mà thành, người đàn ông trong mắt không giấu nổi sự hoan hỉ dâng trào.

- Ta tên là Lôi Vinh Cơ, vinh trong vinh quang vinh diệu, cơ trong cơ nghiệp cơ đồ. Ta là ba ba của con, từ ngày hôm nay con sẽ là đại thiếu của Lôi gia, cũng có thêm một cái tên nữa là Lôi Dực. Kể từ thời khắc này, ba sẽ bảo vệ hai mẹ con của con, tuyệt đối không để cho mẹ con phải một mình chịu ủy khuất nữa

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối Giữa Danh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.